

ရှာဖွေရေး

ဂန်းနမ်း

စတိုင်လ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရည်းစားဆိုတာက...
ကောင်မီးမိလိုပဲ...
ဟန်ခနဲစေတောင်မိပြီး
ဖျတ်ခနဲပြန်ပြီးသွားတဲ့အရာ...
ချစ်သူဆိုတာကစေ့...
ပွဲမီးနဲ့တူတယ်...
စေ့စွေ့စွေ့...
အချိန်ကြာကြာ လိုက်လောင်နေတတ်တာမျိုးပါ...

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရှာဖွေရန်
ဝန်းနမ်း
စတိုင်လ်

ရတနာဝင်္ကါ

ဝန်ဆောင်ရေး

BURMESE CLASSIC .com

စောင့်ကြိုရေးလားနိုင်း - ဆိုးလိမ့်

မိုးရွာသလို အပြင်မှာ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေတဲ့ နှင်းတွေကို မှန်ပြ တင်းကတဆင့် ကြည့်နေရင်းကနေ မင်းခန့်ထည်ဝါက သက်ပြင်းမော ကိုချတယ်။ အခုတော့ ကိုရီးယားနိုင်ငံရဲ့ အရိုးခဲမတတ် အေးခဲမှုက သူ့ရင်ထဲက အပူကို မငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်ပါလားနော်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ မိုးလင်း... ငါ ယသော်ကလွဲရင် ဘယ် မိန်းမကိုမှ မယူနိုင်ဘူး၊ ငါ... ယသော်ကိုပဲချစ်တာ”

သူ့စကားအဆုံး မိုးလင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အိပ် နေရာကနေ ကစောင်းအနေအထားပြောင်းကာ အောက်ကိုအနည်း ငယ် လျှောက်နေတဲ့ ဂွမ်းစောင်အထူကြီးကို လည်ပင်းပေါ် အထိဆွဲယူ၍ လိုက်ရင်း...

“ခါများကွာ၊ မင်းမိတတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောလိုက် ပေါ့၊ သားမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်၊ ဒယ်ဒီတို့မာမိတို့ပေးစားတဲ့ မိန်းကလေး ကို မယူနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး...”

ရော့ဝင်းကို

“မရလို့ပေါ့ကွ၊ ငါ့မိဘတွေ အကြောင်းလည်း မင်းသိသားပဲဟာ၊ သူတို့က ဒါဆိုရင်ဒါပဲ၊ နောက်တစ်ခွန်းထပ်ပြောတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်တာ...”

“အင်း... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ မင်းမိဘတွေက ပုံစံခွက်ကြီးတွေ၊ သူတို့ချပေးတဲ့ ပုံစံအတိုင်းကွက်တိထွက်လာမှ ကြိုက်တဲ့လူတွေနော်၊ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ပေးစားမယ်ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူ...”

“မြို့ကြီးသူတဲ့... မန္တလေးက...”

“ဪ... အေး၊ နာမည်က လွယ်လွယ်နဲ့အဆန်းဆိုတော့ မေ့သွားတာ၊ မင်းအီးမေး(လ်)ထဲမှာတွေ့လိုက်တာတော့ ကောင်မလေးက ညိုချောလေးနော်...”

မိုးလင်း စကားကြောင့် ထည်ဝါက အပြင်က နှင်းတွေကိုငေးနေရာကနေ မိုးလင်းကိုတစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“တိုက်ဂေါပါကွာ၊ သနပ်ခါးဘဲကြား... ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့၊ ဘယ်ခေတ်မှာနေနေကြတယ်မသိဘူး...”

“မင်းကလည်းကွာ သီချင်းတောင်ရှိသေးတာပဲဟာ၊ မန္တလာသူတွေ... တကယ်ကိုယဉ်စစနဲ့... စတော်ဘယ်ရှိနှုတ်ခမ်း... ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလားပဲ”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ ငါစိတ်ဝင်စားတာက လူကြီးတွေ စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုဖျက်ရင် ပျက်မလဲဆိုတာပဲ၊ မင်းကလည်း ကိုယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံး ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်နေတာကို ဝိုင်းပြီးစဉ်းစားပေးမယ်မရှိဘူး... ထုတ်စမ်းပါဦးကွ၊ အကြံလေးဘာလေး”

“အကြံထုတ်ဆိုရအောင် မင်းက မင်းမိဘတွေကို လွန်ဆန်နိုင်လို့လား၊ ပြောပါဦး...”

ဝန်းနန်းအိမ်-၁၅

“လွန်တော့ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လွန်ဆန်စရာ မလိုပဲ သူ့အလိုလိုပြီးသွားမယ် နည်းလမ်းလေးဘာလေး ရှာဖို့ကိုပြောတာ...”

ထည်ဝါစကားအဆုံး မိုးလင်းက စဉ်းစားခန်းဝင်ဟန်နဲ့ ခဏငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးမှ အကြံတစ်ခုရသွားဟန်နဲ့ အိပ်နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်ရင်း...

“ငါအကြံရပြီ...”

လို့ ထအော်တယ်။ ဒီတော့ ထည်ဝါက မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်ရင်း...

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာအကြံရတာလဲ မင်းက”

“ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းက မင်းမိဘတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မြို့ကြီးသူရဲ့မိဘတွေ မင်းကို စိတ်ပျက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်၊ အဲ... မြို့ကြီးသူလည်း အပါအဝင်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလို စိတ်ပျက်သွားရင် ပွဲက သူ့အလိုလိုပြီးသွားမှာပဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒီလို လုပ်ဖို့ကလည်း မင်း... မန္တလေးကို မြို့ကြီးသူရဲ့မိဘတွေနဲ့ သွားတွေ့တဲ့အချိန်က အခွင့်အရေးကောင်းပဲ...”

မိုးလင်းစကားအဆုံး ထည်ဝါရဲ့မျက်လုံးတွေက အရောင်တွေ တောက်သွားတယ်။

“အေး... ကောင်းတယ်ကွ၊ မင်းပေးတဲ့အကြံမဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီရွှေမန်းကမိသားစု စိတ်ပျက်သွားအောင် ငါကဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ အဲဒါကိုလည်း ပြောဦး...”

မိုးလင်းက ထည်ဝါကိုကြည့်ရင်း ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးတယ်။ သဘောကတော့ “ဒါလေးများကွာ...”ဆိုတဲ့ သဘော။

ရာဇာဓိနိ

“ပြောရရင်တော့ အ နှင်ဦးဆုံး မင်းရဲ့ခပ်တည်တည်နေတတ် တဲ့ ပုံစံကိုဖျောက်ပြီး နည်းနည်းအူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနေရ မယ်...”

“ဟင်... အဲလိုကြီးလား”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါမှ မြို့ကြီးသူက မင်းကိုစိတ်ပျက်သွားမှာ ဖြစ်သ လို မြို့ကြီးသူရဲ့ မိဘတွေကလည်း မင်းလိုအူကြောင်ကြားနဲ့တော့ သူ တို့ သမီးလေးကို မပေးစားနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဪ... အေးပါကွာ၊ နောက်... နောက်ပြီးတော့ရော”

“နောက်ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ဇာတိစားဆင်ယင်မှုနဲ့ ဆံပင်ဒီဇိုင်း ကိုလည်း ပြင်ရမယ်”

“အေး... ပြောကွာ၊ ဘယ်လိုပြင်ရမှာလဲ”

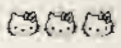
“ဘယ်လိုပြင်ရမလဲဆိုတော့ အင်း... အူကြောင်ကြောင်ပုံစံ ပမ်းရမှာဆိုတော့ မြင်တာနဲ့ အဲဒီပုံစံမျိုးပေါက်သွားအောင်... အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုလုပ်... အခု ဒီကိုရီးယားမှာရော၊ ကမ္ဘာမှာပါ အရမ်း ပေါက်ချက်ပြင်းနေတဲ့ ကိုရီးယားအဆိုတော်လေ...”

“PSY လား...”

“right ! မှန်တာပေါ့၊ ဝန်းနမ်းစတိုင်(လ်)သီချင်းထဲက သူ့ဒီ နိုင်းတွေကိုသာ ယူသုံးလိုက်လို့ကတော့ ပွဲက ပြီးပြီပဲ”

ပြောပြီး မိုးလင်းက စိတ်ပါလာကာ ထိုင်နေရာကနေ ခုတင် ပေါ်မှာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး မြင်းစီးသလို ကကွက်ကို ခုန်ပေါက် ကပြလိုက်ရင်း ပါးစပ်ကနေလည်း အော်လိုက်တယ်။

“အိုပါး... ဝန်းနမ်းစတိုင်(လ်)...”

ဝန်းနမ်းစတိုင်-၈

စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခဏအကြာမှာပဲ အနားကို စားပွဲထိုးကောင်မလေးတစ်ယောက်ရောက်လာကာ ဦးတစ်ချက်ညွတ်ပြ လာတယ်။ ဒါနဲ့သူက ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်တာ...

“ခေါ်ဖိ ဟန်းဂျန်း ဂျူစယ်ယို ”

(ကော်ဖီတစ်ခွက်ပေးပါ...)

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကောင်မလေးက ဦးတစ်ချက် ညွတ်ပြကာ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဒီဆိုင်ကလေးက သူနဲ့ယသော် ခဏ ခဏလာနေကျ ဆိုင်ကလေးပါ။ သူနေတဲ့တိုက်ခန်းနဲ့ ယသော်နေတဲ့ နေရာရဲ့ အလယ်လောက်မှာ ရှိနေတာမို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် လည်း သွားရလာရတာ အဆင်ပြေတယ်လေ။

ဒါပေမယ့် အခုလို ဆုံဖို့ချိန်းကြလေတိုင်း အမြဲတမ်းစောင့်ဆိုင်း ရသူဟာ သူပါပဲ။

ချာလဝဒိကို

စားပွဲထိုးကောင်မလေးက ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို လာချပေးကာ စောစောကလိုပဲ ဦးတစ်ချက်ညွတ်ပြပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဒီက စားပွဲထိုးလေးတွေခမျာ လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဦးညွတ်ပြရတာနဲ့တင်ကို တစ်နေ့တစ်နေ့ တော်တော်ပင်ပန်းကြမှာ သေချာပါတယ်။

သူက ကော်ဖီစေ့ကို အခုမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြိတ်ကာ ဖျော်ထားတာဖြစ်တဲ့ ကော်ဖီကို အရသာခံပြီး တစ်ငုံသောက်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်ပြန်မတင်ပဲ အေးနေတဲ့ လက်တွေ နွေးသွားရအောင် ကော်ဖီခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ယသော်လည်းရောက်လာတယ်။

သူမမျက်နှာက သူကြိုတင်မြင်ယောင်ကြည့်ထားတဲ့ပုံအတိုင်း ပုပ်သိုးမှုန်ကုပ်နေတယ်။

“ဘာသောက်မလဲ... ကော်ဖီပဲမှာလိုက်ရမလား...”

“မမှာနဲ့၊ ဘာမှမသောက်ဘူး၊ သောက်ဖို့လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာပြည်က ရှင့်ဇနီးလောင်းအကြောင်းကိုပဲပြော...”

သူမလေသံက အလိုမကျမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်။ ဒါက သူမရဲ့ အကျင့်။ တစ်ခုခုကိုအလိုမကျဖြစ်လာရင် သူမမျက်နှာက မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်လာကာ စကားပြောရင်လည်း ဘယ်လိုမှ နားဝင်ချိုသာခြင်းမရှိတော့။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... စောစောကဖုန်းထဲမှာ ကိုယ်ပြောခဲ့သလိုပဲ ကိုယ် မြန်မာပြည်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

“ယသော်မကျေနပ်တာကလည်း အဲဒါပဲလေ၊ ထည်ဝါလုပ်တာကိုက အလုပ်မဟုတ်တာ၊ တကယ်ဆို ထည်ဝါနဲ့ ထည်ဝါမိဘတွေ အင်

၀.၆၆.၁၀.၇၄-၀၅

တာနက်မှာ skype ပြောကြကတည်းက ယသော်အကြောင်းကို ထည်ဝါမိဘတွေကို ပြောလိုက်ပါတော့လား၊ ဒါကို ထည်ဝါက ဘာလို့ မပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘာလဲ... ထည်ဝါက ယသော်ကို အပျော်တွဲဖို့ လောက်ပဲ စိတ်ကူးထားတာလား... ဟုတ်လား...”

ယသော်ကို သူချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ အခုလို စကား အထအနကောက်ကာ ရစ်ရင်တော့ အတော်ပဲ စိတ်ကုန်သွားမိတတ်ပါတယ်။

“ကျွတ်... ယသော်ကလည်းကွာ၊ စကားအထအန မကောက်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်းပါဦး၊ တစ်နေ့က skype ပြောကြတုန်းက ယသော်အကြောင်းကို ပြောလိုက်ရင် ရှုပ်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါကွာ၊ ကိုယ်မိဘတွေက သူများမိဘတွေနဲ့ မတူဘူး၊ သူတို့ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာ၊ သူတို့သားသမီးကိုလည်း သူတို့ပုံသွင်းတဲ့ပုံအတိုင်းထွက်လာမှ ကြိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ ယသော်ကိစ္စကိုလည်း သူတို့နားထဲကိုရောက်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်းသွင်းယူမှရမှာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က တန်းမပြောလိုက်ဘဲနဲ့ သူတို့ပေးစားတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြန်ကြည့်သလိုလိုနဲ့ ယသော်နဲ့ကိုယ်အကြောင်းကို ပြောပြမှာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်မြန်မာပြည်ကို ပြန်မယ်လို့ပြောတာ...”

သူ့စကားအဆုံး ယသော်က မယုံသင်္ကာဟန်နဲ့ကြည့်လာတယ်။ ဒါကလည်း သူမအကျင့်ပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူမ လွယ်လွယ်မယုံတတ်။ လူတစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း သံသယစိတ်နဲ့ပဲ ကြည့်တတ်တာက သူမရဲ့ လိုဂိုတစ်ခုခုကို ဖြစ်နေတော့တာပါ။

“ဟုတ်လို့လား... ကျွန်မကို ဘတ်မယ်တော့မကြံနဲ့နော်၊ ကျွန်မအကြောင်းကို ထည်ဝါသိပါတယ်၊ တစ်ခုခုအသံကြားရလို့ကတော့

ရာဇဝင်တို

ရှင်ရော ရှင်ကောင်မကိုပါ ကျွန်မက လိုက်သတ်မှာ . . . မယုံမရှိနဲ့.”

ယသော်စကားကြောင့် သူက သဘောတကျပြုံးလိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ ကော်ဖီကို တစ်ခွက်လောက်လိုက်တယ်။

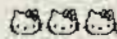
“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ပြန်မယ်ဆိုတော့ ဒီကအလုပ်တွေကို ဘယ်သူနဲ့ လွှဲခဲ့မှာလဲ. . .”

“ကိုယ်အစ်ကို လာမှာလေ၊ သူ့ကိုဒီမှာ ခဏထားခဲ့မှာ”

“ထည်ဝါကရော. . . ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အင်း. . . အလွန်ဆုံး တစ်လပေါ့.”

သူမက မျက်စောင်းထိုးတယ်။ ခဏအကြာမှာတော့ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာတုန်းက နည်းနည်းနွေးထွေးသလိုရှိနေပေမယ့် အခုတော့လည်း အေးလိုက်တာမှ စိမ်လို့။ ကိုရီးယားနိုင်ငံရဲ့ နှင်းတွေက အခြားနိုင်ငံမှာ ကျတဲ့နှင်းတွေထက် ပိုများအေးနေသလား မပြောတတ်။

ဝန်းချစ်စိန်-၀၅

နှလုံးသားဆိုတာက...
ချစ်သူရှိတဲ့အရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး...
အမြဲတမ်းပြုံးနေတတ်တဲ့...
သတ္တဝါတစ်ကောင်ပါ...

ရန်ကင်းစာအုပ်တိုက်

ရန်ကင်းစာအုပ်တိုက်

လူက မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် စိတ်က ကိုရိုးယား
မှာ ကျန်နေခဲ့သလို ခံစားနေရတဲ့အထဲ ရန်ကင်းပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
ပင်...

“ရန်ကင်းမှာ တစ်ရက်ပဲနေ...၊ မနက်ဖြန်ပဲ ဖလိုက်နဲ့
မန္တလေးကိုတက်...”

ဆိုတဲ့ ဖခင်ရဲ့ စကားကြောင့် ထည်ဝါခမျာ စိတ်တွေ အညစ်
ကြီးညစ်သွားရတယ်။ သူက ရန်ကင်းမှာ သုံးလေးရက်လောက် အောင်း
ကာ အစီအစဉ်တွေဘာတွေ သေချာဆွဲပြီးမှ မန္တလေးကိုတက်ဖို့ စိတ်ကူး
ထားခဲ့တာပါ။ အခုတော့...။

“ဟာ... အဖေကလည်း ကျွန်တော်... ရန်ကင်းမှာ သုံးလေး
ရက်လောက်နေဦးမှာ၊ ပြီးမှ မန်းလေး(မန္တလေး)ကိုသွားမယ်”

သူ့စကားအဆုံး သူ့မိခင်က လက်မခံနိုင်သလိုဟန်နဲ့ ခေါင်းကို
တစ်ချက်ရမ်းလိုက်တာ...

ရာဇဝင်နိဂုံး

“မရဘူး သား၊ မေမေတို့က မန်းလေး(မန္တလေး)ကို မင်းမနက် ဖြန်ရောက်မယ်လို့ အသိပေးထားပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်း... မနက်ဖြန်ပဲ မန်းလေးကိုသွားရမယ်”

“မေမေကလည်း ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး မနက်ဖြန် သားမလာဖြစ်သေးဘူးဆိုတာကို ပြောလိုက်ပေါ့၊ ဒါများ လွယ်လွယ်လေးပဲဟာ...”

“စကားမရှည်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ သုံးလေးရက်နေပြီး မင်းက ဘာများလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ကိုရိုးယားက အလုပ်တွေကလည်း မင်းနဲ့မှ အထာကျမှာ၊ မင်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ ကြာကြာ ပစ်ထားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဒီကအလုပ်တွေနဲ့ပဲ အသားကျတာ၊ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့မြို့ကြီးသူကို မြန်မြန်ပေးစားပြီးရင် မြို့ကြီးသူကိုပါ ကိုရိုးယားကိုထည့်လိုက်မှာ၊ အဲဒီတော့ လက်ထပ်ပွဲက မြန်နိုင်သမျှ မြန်လေ ကောင်းလေပဲ...”

“ဟာဗျာ... ဖေဖေ... ကျွန်တော်ချက်ချင်းကြီးတော့ လက် မထပ်နိုင်သေးဘူးနော်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီမန်းလေးသူက တစ်ခါမှလည်း တွေ့ဖူးကြသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးသေးတာ၊ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုလေ့လာဦးမှာ...”

“ဘာမှ လေ့လာနေစရာမလိုဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါတို့ရွေးချယ် ထားတဲ့ မိန်းကလေးက မျိုးကောင်းရိုးကောင်း၊ ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချော၊ အခုလို မင်းကို မန်းလေးလွတ်တယ်ဆိုတာကလည်း သူ့ကို လေ့လာဖို့ လွတ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူနဲ့ရင်းနှီးမှုရယူဖို့ လွတ်တယ် ဆိုတာကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထား...”

ဖခင်ရဲ့စကားကြောင့် သူက ခေါင်းတွေကို တချင်းချင်းကုတ်

၀နန်းအစဉ်-၁၆

မိတယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ သူ့အမေဆီက စကားသံက ထပ်ထွက်လာပြန်တော့ တယ်။

“ဘာမှ ခေါင်းကုတ်မနေနဲ့သား၊ မေမေတို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း သာ အသာလေးမှေးလိုက်သွားလိုက်၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်၊ မင်း အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားဆို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ မေမေတို့ စီစဉ်ပြီး လက်ထပ်ပေးထားတာ... သူတို့အိမ်ထောင်ရေးလေးက ဘယ်လောက် သာယာစိုပြည်လိုက်သလဲ”

“မေမေကလည်း၊ အစ်ကိုကြီးမှာက ချစ်သူမှ မရှိခဲ့တာကိုဗျာ”

လို့ အော်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် စိတ်ထဲကနေပဲ အဲဒီစကားကို ပြောဖြစ်လိုက်ကာ တကယ်တမ်းနှုတ်က ထွက်သွားတာကတော့...

“ပြီးတာပဲဗျာ၊ မေမေတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်မနက်ဖြန် မန်းလေး(မန္တလေး)ကို တန်းတက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖလိုက်နဲ့တော့ မသွားချင်ဘူး၊ ကားတစ်စင်းယူသွားမယ်၊ ဒါမှ ဟိုမှာနေတဲ့အခိုက် သွား ရေးလာရေး အဆင်ပြေမှာပေါ့...”

ပြောပြီး သူက အထုပ်ကိုဆွဲ ထလာလိုက်ကာ သူ့အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ သူ့အခန်းလေးက လူမနေတာ ကြာပေမယ့်လို့ မိခင်ဖြစ်သူက မကြာမကြာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးထား တော့ သူထွက်ခွာသွားစဉ်ကအတိုင်း ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွား။

သူက စိတ်မောလူမောနဲ့ ခုတင်ပေါ်ကို ပက်လက်လှန်လှဲချ လိုက်ကာ မကြာသေးခင်ကမှ လေဆိပ်မှာ ခွဲထွက်ခဲ့ရတဲ့ မိုးလင်းဆီကို ဖုန်းခေါ်လိုက်မိတယ်။

ဖုန်းက တစ်ချက်သာမြည်လိုက်ပြီး မိုးလင်းရဲ့အသံက ထွက် ပေါ်လာတယ်။

ရဟန်းဝင်္ကါ

“အေး... သားကြီး၊ ပြော...”

“မင်း ပြန်ရောက်ပြီလား...”

“အေး... အခုပဲ ငါအိမ်ရောက်တာ၊ ဘယ်လိုနေလဲ အခြေအနေက...”

“မကောင်းဘူး၊ မနက်ဖြန်ပဲ မန်းလေး(မန္တလေး)ကိုခိုးရမယ်၊ အဲဒါ မင်းပြင်ဆင်ထားလို့ရအောင်လို့ လှမ်းပြောတာ...”

“ဟား... မင်းမိဘတွေကတော့ စံပဲဟေ့၊ ဖြစ်ချင်လုပ်ချင်လာရင် ဇွတ်ကိုပဲ ဆိုတာထက်ကို ပိုပါလားကွာ၊ တော်သေးတယ်နော်၊ ငါတို့တွေ လိုအပ်တဲ့ အင်္ကျီတွေဘာတွေကို ဟိုမှာကတည်းက တစ်ခါတည်း ဝယ်လာမိလို့...”

နောက်တော့ သူက မိုးလင်းနဲ့ စကားအနည်းအကျဉ်းပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်တယ်။ စိတ်က ကိုရီးယားမှာကျန်နေခဲ့တဲ့ ယသော်ဆီကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားတယ်။ အခုတော့လည်း သူနဲ့ယသော်က မိုင်တွေ အတော်များများဝေးကွာနေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးလေ။ နှလုံးသားဆိုတာက ချစ်သူရှိရာအရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး အမြဲတမ်းပြုံးနေတတ်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် မဟုတ်လား။ မိုင်တွေဘယ်လောက်ဝေးဝေး နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နှလုံးသားတွေက သက်ဆိုင်သူရှိရာကို မှန်းပြီး ပြုံးပြနေကြပါလိမ့်မယ်။

ဝန်းအိမ်ကုလ်

မှတ်ထား !
အချစ်ဆိုတာ
ရင်ဘတ်ထဲကို
မျက်လုံးပေါက်တွေကတဆင့်
ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး

ဝန်းနုအစိုးရ

မန္တလေးမြို့

ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ မင်းခန့်ထည်ဝါကို အမြင်မှာတော့ မြို့ကြီးသူရဲ မျက်လုံးတွေက တအံ့တဩနဲ့ ပြူးကျယ်ခိုင်းစက်သွားသလို ဦးထွန်းတင်နဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးတို့နှစ်ယောက်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြက်သေသေသွားကြတယ်။

မသေလည်း ခံနိုင်ရိုးလား။ မင်းခန့်ထည်ဝါရဲ့ ဒီခိုင်းကိုလည်း ကြည့်ကြဦးလေ။ နံဘေးနှစ်ဖက်မှာ ငွေရောင် အစင်းကြောင်းတွေပါတဲ့ ချည်သားဘောင်းဥို လိမ္မော်ရောင်အပွကြီးကို အပေါ်က အဖြူရောင် စတစ်ကော်လာတစ်ထည်နဲ့ တွဲဝတ်ထားပြီး ကြယ်သီးတွေကို လည်ပင်းအထိတပ်ထား...။ ပြီးတော့ အဲဒီအပေါ်ကမှ လိမ္မော်ရောင်ဇွဲရှိတ် လက်ပြတ်ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသေးတဲ့ ထည်ဝါက ဆံပင်တွေကိုလည်း ဂျယ်နဲ့ပိပြားနေအောင် နောက်ဘက်ကိုအပြောင် ဖြိုးထားကာ ချိုစောင်းနှစ်ဖက်မှာကလည်း ဘီးကြောင်းရာနှစ်ခုကို ပေါ်အောင်ဖော်ထားသေးတာပါ။ ပြီးတော့ ထည်ဝါနဲ့အတူ စစ်ကူလိုက်လာတဲ့ မိုးလင်းကလည်း ထည်ဝါလိုဒီခိုင်းမျိုးကိုပဲ တစ်ထပ်တည်းဆင်မြန်း

ရှာဖွေရေး

လာတာ။ ဒါပေမယ့် မိုးလင်းကတော့ အထက်အောက် အနီရောင် တောက်တောက်တွေကို ဝတ်လာတာပါ။ ဒီတော့ နှစ်ယောက်သားဟာ မြင်လိုက်တာနဲ့ ဝင်းခနဲထင်းခနဲဖြစ်နေကာ အဝေးကများမြင်လိုက်ရ ရင်တော့ မသိရင် ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး ဆွမ်းခံကြွလာသလားအောက် မေ့ရတယ်။

အဲဒီတော့ မြို့ကြီးသူတို့ သားအမိသားအဖသုံးယောက်လုံး မျက်ကလူးဆန်ပျာနဲ့ ရှော့(ခံ)ရိုက်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။

မင်းခန့်ထည်ဝါကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီးတာနဲ့ ဦးထွန်းတင်ကို ဦးတစ်ချက်ညွတ်လိုက်ပြီး...

“အန်ညောင်းဟာစယ်ယို... အောဘောဂျီ”

လို့ အကျယ်ကြီး အော်နှုတ်ဆက်လိုက်ကာ ဦးထွန်းတင်ကို ဆွဲဖက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဦးထွန်းတင်က မင်သက်နေရာကနေ သတိဝင်လာပြီး သိုင်းဖက်ထားတဲ့ ထည်ဝါလက်တွေထဲကနေ ရုန်းထွက် လိုက်ကာ...

“မောင်... မောင်ထည်ဝါ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

လို့ နားမရှင်းသလို ပြန်မေးတယ်။ ဒီတော့ထည်ဝါက “ဒါလေး တောင် မသိဘူးလား ညံ့လိုက်တာဗျာ... ”ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ခေါင်းတ ရမ်းရမ်းလုပ်လိုက်ရင်း...

“အောဘောဂျီကလည်း ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊ အန် ညောင်းဟာစယ်ယိုဆိုတာ ကိုရီးယားလို မင်လာပါလို့ ပြောတာလေဗျာ”

လို့ ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းလို့ပဲ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးကိုလည်း ဈေးခနဲဆွဲဖက်လိုက်ကာ...

“အောမောနီ... အန်ညောင်းဟာစယ်ယိုပါ”

ဝန်းနားအိမ်

လို့ လုပ်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးခမျာလည်း ထည်ဝါလက်တွေထဲကနေ ခပ်မြန်မြန်ရုန်းထွက်လိုက်ရကာ...

“ဪ... အင်း... အင်းပါကွယ်၊ မင်... မင်လာပါ”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။ ဦးထွန်းတင်ရဲ့ မျက်နှာကြီးက အိ လည်လည်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲ ထည်ဝါရဲ့အကြည့်က သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှစ်ဖက်နဲ့ နောက်နားမှာရပ်နေတဲ့ မြို့ကြီးသူ ဆီကိုရောက်သွားပြန်ကာ...

“အန်ညောင်းဟာစယ်ယို...”

ဆိုပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ပြေးဖက်မယ်လုပ်တယ်။ မြို့ကြီးသူကလည်း အလန်တကြားဟန်နဲ့ နောက်ကိုခြေနှစ်လှမ်း လောက် ဆုတ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးထွန်းတင်ကလည်း ဒီတစ်ခါ တော့ လျှင်ပါတယ်။ မိန်းမကိုသာ မမီလိုက်လို့ အဖက်ခံလိုက်ရပေမယ့် သမီးကိုတော့ မရဘူး... ဆိုတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ထည်ဝါရဲ့ရှေ့ကနေ ပိတ်ကာ ဝင်ရပ်ထားလိုက်ရင်း...

“ဪ... မောင်ထည်ဝါတို့ အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်လေကွာ၊ စကားက အိမ်ထဲရောက်မှ ပြောလို့ရပါတယ်၊ နော်... အိမ်ထဲကို အရင် ဝင်ရအောင်... လာလာ...”

ဆိုပြီး ပခုံးဖက်ခေါ်သွားတယ်။

“နော်... နေဦးလေ အောဘောဂျီရဲ့ မြို့ကြီးသူကို နှုတ်မဆက် ရသေးဘူး၊ ခ... ခက”

“ဪ... နောက်လည်းတွေ့ရဦးမှာပဲကွာ၊ ပြီးမှ နှုတ်ဆက် စမ်းပါ၊ လာလာ... အိမ်ထဲကိုအရင်ဝင်ရအောင်”

ဦးထွန်းတင်က ငွတ်ဆွဲခေါ်တော့ ထည်ဝါခမျာ ယက်ကန်

ရောဂါဝင်ကိစ္စ

ယက်ကန်နဲ့ ပါသွားတယ်။ အဲဒီနောက်ကမှ မိုးလင်းအပါအဝင် ကျန် တဲ့ လူတွေလည်း လိုက်ဝင်သွားကြတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲကိုရောက်လို့ ထိုင်ပြီးကာစရှိသေးတယ်။ ထည်ဝါ က လည်ပင်းအထိတပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီးနှစ်လုံးလောက်ကို ဖြုတ် လိုက်ပြီး...

“အိုက်လိုက်တာ... အိုက်လိုက်တာ အောဘောဂျီရာ၊ အဲယား ကွန်းလေး အအေးထပ်တင်ပေးပါလား၊ ကိုရီးယားမှာ အနေကြာလာ တော့ ဒီကအပူရှိန်ကို မခံနိုင်လို့ပါ”

မိုးလင်းကလည်း လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ယပ်ခတ်သလိုလုပ်လိုက်ရင်း ကနေ...

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မန်းလေး(မန္တလေး)က အတော် ပူတယ်၊ လူကို ရေနွေးဆူဆူထဲ ထည့်ပြုတ်နေသလိုပဲ”

ဆိုတော့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးကပဲ “ဪ... အေး... အေး ပါကွယ်” ဆိုပြီး အဲယားကွန်းကို အအေးထပ်တင်ပေးတယ်။ မြို့ကြီးသူ ကတော့ ထည်ဝါနဲ့မိုးလင်းတို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ငိုရမလို့ ရယ် ရမလို့ဖြစ်နေပုံမျိုးနဲ့ ခိုးလို့ခုလုကြီးကိုဖြစ်လို့။

ဦးထွန်းတင်ကတော့ ထည်ဝါတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မောင်ထည်ဝါတို့ဒီဇိုင်းက ဆန်း... ဆန်းတယ်နော်၊ မြင် လိုက်တာနဲ့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ထင်းခနဲဖြစ်နေမှာပဲ”

“ဒါပေါ့... အောဘောဂျီရာ၊ ဒါက အခုကမ္ဘာမှာ အရမ်းကို ခေတ်စားနေတဲ့ ဂန်းနမ်းစတိုင်(လ်)သီချင်းထဲမှာ အဆိုတော် PSY ဝတ်ထားတဲ့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းလေ၊ သားတို့လည်း ခေတ်နဲ့အညီလိုက်ဝတ်

ဂန္ထဝင်စာအုပ်

ထားတာ၊ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်ကြီးထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးက စက္ကန့် နဲ့အမျှ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတာဆိုတော့ ခေတ်နောက်မှာ ပြတ်ကျန် နေခဲ့လို့မရဘူးလေ အောဘောဂျီရာ... ”

“ဪ... အေးပါကွာ၊ ကောင်း... ကောင်းပါတယ်”

“ဪ... ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းလေ၊ မိုးလင်းလို့ခေါ်တယ်၊ ကျွန်တော်အဖော်ခေါ်လို့ ပါ လာတာ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ဘာမှအားမနာနဲ့နော်၊ ဒီ အိမ်မှာ ကိုယ်အိမ်လိုသဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ၊ ဟုတ် ပြီလား...”

ဒေါ်ကြူကြူမွှေးရဲ့ စကားအဆုံး မိုးလင်းက ဦးတစ်ချက်ညွတ် ပြလိုက်တာ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အာကျီးမ...”

လို့ဆိုတယ်။ မြို့ကြီးသူကတော့ ခေါင်းတရမ်းရမ်း။ ထည်ဝါ နဲ့ မိုးလင်းကတော့ ရယ်ချင်စိတ်တွေကို မနည်းအောင့်အည်းထားရ တယ်။ မန္တလေးမြို့ရဲ့ အပူရှိန်အောက်မှာ ကုတ်အင်္ကျီကြီးတွေ ဝတ်ထား ရတာလည်း အတော်လေးကို ပူအိုက်လှပြီ။ ဒါကြောင့် အင်္ကျီတွေ အမြန် ချွတ်ချပစ်လိုက်ချင်လာတဲ့ ထည်ဝါက...

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်အခန်းမှာ နေရမှာလဲဟင်၊ ခရီး ပမ်းလာတော့ ခဏလောက်နားချင်လို့ခင်ဗျာ”

လို့မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဦးထွန်းတင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ရင်း...

“ဪ... အေး၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ခရီးပမ်းလာကြမှာပေါ့၊ နား

ရတနာတို့

လိုက်လေ၊ လာလာ... မင်းတို့နေရမယ်အခန်းကို ဦး... လိုက်ပြမယ်”

ဆိုပြီး အခန်းတစ်ခုထဲကို လိုက်ပို့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မြို့ကြီးသူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ ဒီတော့မှ မြို့ကြီးသူက ဒေါ်ကြူကြူမွေးအနား အသာကပ်လိုက်ရင်း...

“အမေ... သူတို့ပုံစံက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဦးနှောက်တွေရော မှန်ကြရဲ့လား မသိဘူး”

“ဪ... မှန်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ကိုရိုးယားမှာတောင် လုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတဲ့ သူတွေပဲဟာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အမေရယ်၊ အူကြောင်ကြောင်ဒီဇိုင်းတွေနဲ့”

“ဪ... သမီးကလည်း၊ ကြားသွားပါဦးမယ်”

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးထွန်းတင်လည်း ပြန်ရောက်လာတယ်။

“မမွေးရေ... ထမင်းစားဖို့ ပြင်ထားလိုက်တော့လေ၊ သူတို့နားပြီး ခဏနေရင် ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်လို့...”

ထည်ဝါနဲ့ မိုးလင်းကတော့ အခန်းထဲကနေ ဦးထွန်းတင် ထွက်သွားတာနဲ့ အခန်းတံခါးကို ချက်ချိတ်လိုက်ကာ နှစ်ယောက်သား လက်ဖဝါးချင်း ဖျောင်းခနဲရိုက်လိုက်ကြပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ကြတယ်။ ပြီးမှ သူတို့လုပ်ရပ်ကိုသူတို့ တွေးမိပြီး အသာကျိတ်ကာ ရယ်လိုက်မိကြတယ်။ အင်း... ရှေ့ဆက်တော့ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ်မသိ။

ခြံထဲက ဒန်းစင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ နှစ်ယောက်သားတွတ်ထိုးနေကြတုန်းမှာပဲ ခြံရှေ့က ဆိုင်ကယ်ဟွန်းတီးသံကြောင့် ထည်ဝါက အိမ်ကြီးဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိပေမယ့် လူရိပ်လူယောင်မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့သူက ထိုင်ရာက*ထလိုက်ကာ...

“ဧည့်သည်ထင်တယ်ကွ... လာလာ... တံခါးသွားဖွင့်ပေးရအောင်...”

ဆိုပြီး ခြံတံခါးနားဆီ လျှောက်သွားဖြစ်တယ်။ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ ရောက်နေတာက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာခပ်ပြည့်ပြည့်နဲ့။ ဒင်းလေးက ဆိုင်ကယ်ပေါ်က မဆင်းဘဲ ဆိုင်ကယ်ကိုခွထားလျက်ကြီးကနေ ဟွန်းတီးနေတာ။ သူတို့ကိုလည်း မြင်ရော ကောင်မလေးမျက်နှာက တအံ့တဩဖြစ်သွားပုံပါပဲ။

ထည်ဝါက ကောင်မလေးကို ဦးတစ်ချက်ညွတ်ပြလိုက်ရင်း...

“အန်ညောင်းဟာစယ်ယို...”

ရောဂါဝင်ကိစ္စ

ဆိုတော့ ကောင်မလေးမျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား
ကာ...

“ရှင် ! ”

ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ခေတ်ရဲ့သမီးပျိုဖြစ်တဲ့သူမက
ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ(ကိုရီးယားကားတွေလည်း အတော်လေးကြည့်ထား
ပုံပါပင်) ပဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညွတ်ပြလာကာ...

“ဪ... ဟုတ်... အဲ... အညာဆေးရိုး... အညာ
ဆေးရိုးပါ”

လို့ ပြန်လုပ်တယ်။ ခေါင်းမှာကလည်း ဟဲ(လ်)မက်ကြီးနဲ့ဆို
တော့ ကောင်မလေးပုံစံက ရယ်ချင်စရာ။ ဒါပေမယ့် ထည်ဝါရော၊
မိုးလင်းရောကတော့ ခပ်တည်တည်ပုံပဲ ဖမ်းထားလိုက်တယ်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲဗျာ...”

“ဟို... မြို့ကြီးသူ... ကျွန်တော်က မြို့ကြီးသူ သူငယ်ချင်း
ပါ”

“ဪ... သူ”

ထည်ဝါစကားတောင် မဆုံးသေး။ အနားကို ဟဲ(လ်)မက် အ
ပြာရောင်ကြီးဆောင်းထားတဲ့ မြို့ကြီးသူ ရောက်လာတယ်။ နှစ်ယောက်
သားက တစ်နေရာရာကို သွားမယ်ဟန်ပါပင်။

“ကြာလိုက်တာ ဖြူမရယ်... ငါက နင်ချက်ချင်းလာမယ်ဆိုလို့
စောင့်နေတာ...”

မြို့ကြီးသူ စကားအဆုံး ဖြူမက...

“ဟို... ဟို...”

ဆိုပြီး စကားကိုရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်

၀၃၈၅၀၇၆-၁၅

ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဒီတော့မှ မြို့ကြီးသူက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်
ပြုံးပြလာရင်းက...

“ဟုတ်သားပဲ... အခန့်သင့်တုန်း တစ်ခါတည်းမိတ်ဆက်ပေး
ရမယ်၊ ဖြူမ... ဒါ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေလေ၊ သူက ကိုမင်းခန့်ထည်ဝါ
တဲ့၊ သူက ကိုမိုးလင်းတဲ့၊ ကိုထည်ဝါတို့လည်း မှတ်ထားပေါ့၊ ဒါ...
ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဖြူဖြူထွန်းမြင့်တဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြူမလို့
ပဲခေါ်တယ်”

မြို့ကြီးသူစကားအဆုံး သူတို့က “တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”
တွေ ဘာတွေ လုပ်လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကလည်း ခေါင်း
ကိုပြတ်ကျလုမတတ် ဆက်ကာဆက်ကာညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်... ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်...”

လို့ဆိုတယ်။ မြို့ကြီးသူက...

“ကျွန်တော်တို့က အပြင်သွားမလို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လိုက်ဦးမ
လား”

“ဪ... မလိုက်တော့ပါဘူး၊ သွားပါ... သွားပါ...”

“ဟုတ်... ဒါဆို သွားဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

နောက်တော့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းပေး
လိုက်ကာ...

“မိန်းမ... လမ်းမှာ ဆပ်ပလိုင်ချက်ရှိတယ်၊ နင်က လိုင်စင်ရှိ
တော့ နင်စီးခဲ၊ ငါ့မှာ ဒီရောက်ဖို့အရေး ကွေ့ပတ်ပြီးလာခဲရတာ၊
ရှေ့ သော့...”

ရောဂါဝင်ကိစ္စ

မြို့ကြီးသူက ဖြူဖြူထွန်းမြင့် ကမ်းပေးတဲ့သော့ကိုယူလိုက်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို ခွလိုက်ပြီး စက်နှိုးတယ်။ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်လည်း နောက်က တက်ပြီးရော ဆိုင်ကယ်လီဗာကို ဗျင်းခနဲဆွဲကာ ထွက်လာလိုက်တော့ တယ်။

လမ်းရောက်တော့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က မြို့ကြီးသူ့ရဲ့ခါးကို နောက် ဘက်ကနေ အတင်းကုတ်တယ်။

“ဟဲ့... ဖြူမ၊ ကုတ်မနေနဲ့... ဟိုရောက်ရင် အကုန်ပြောပြ မယ်၊ ခဏနေဦး”

“ဟီးဟီး... တကယ်ပြောတာနော်”

“အေးပါဆို...”

ဒီတော့မှ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က နောက်ဘက်မှာ ငြိမ်သွားသလို မြို့ကြီးသူကလည်း ဆိုင်ကယ်လီဗာကို နည်းနည်းထပ်ဆွဲလိုက်တယ်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဦးတည်ရာက ကန်တော်ကြီးနားက မိုးကောင်း အသုပ်ဆိုင်ကို...။

ဝန်းနန်းစိစုတ်လ

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က အလကားရတဲ့ ရေခွေးကြမ်းကို အကြမ်းပန်း ကန်လုံးထဲ လျှံကျလှမတတ် ငဲ့ထည့်လိုက်ရင်းကနေ မြို့ကြီးသူကို မျက် လုံးလှန်ကြည့်လာရင်း...

“မိန်းမ... ပြောတော့လေဟယ်၊ ဟိုနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ဒီမှာ သိချင်လှပြီ”

လို့ဆိုတော့ မြို့ကြီးသူက စိတ်ကုန်တယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုး နဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်ရွဲ့လိုက်ကာ...

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ နှစ်ယောက် စလုံး ဘာပုံတွေမှန်းကို မသိဘူး၊ ကျပ်မှ ပြည့်ကြရဲ့လားမသိ”

“နင်ကလည်း၊ ရုပ်ကလေးတွေကတော့ ချောရွာပါတယ်၊ သူများနိုင်ငံမှာတောင် အလုပ်သွားလုပ်နေသေးတာပဲ၊ အရည်အချင်းက လည်း မဆိုးလောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်... ပြောစရာက တစ်ခုပဲ၊ ဟီးဟီး... အဝတ်အစား... အဝတ်အစား...”

ရာဇဝင်ကို

ပြောပြီး ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က တဟားဟား အော်ရယ်တယ်။ မြို့ကြီးသူကလည်း စောစောကတွေ့လာရတဲ့ နှစ်ယောက်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်ကာ ပြုံးမိတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက အောက်က စကတ်လိုလို ဘောင်းဘီလိုလို ပွယောင်းယောင်းဟာကြီးကို ဝတ်ထားကာ အပေါ်ကလည်း အဖတ်အဖတ်တွေ အများကြီးပါတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအကျပ်ကြီးတွေနဲ့ ဆံပင်တွေကလည်း ဂျယ်တစ်ဘူးလုံးနဲ့များ ပုံသွင်းထားသလားမသိပါဘူး။ ပိပြားကာ ဂျီ(ချို)စောင်းနှစ်ဖက်မှာကလည်း ဘီးခွဲရာနှစ်ခုစီနဲ့။ စေ့စေ့ကြည့်လေကြောင်တောင်တောင်နိုင်လေလေ . . . ရယ် ချင်စရာကောင်းလေလေ ပါပဲ။

“မသိပါဘူးဟယ် . . . သူတို့ပြောတာကတော့ ဂန်းနမ်း စတိုင်လ် သီချင်းထဲမှာ အဆိုတော် PSY ဝတ်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းလို့ပြောတာပဲ။ ဟိုက အဆိုတော်ဆိုတော့ ဘာလုပ်လုပ်သင့်တော်တယ်၊ ပြီးတော့ သီချင်းထဲမှာပဲ ဝတ်တာ၊ သူတို့က မချွတ်တမ်းကို ဘယ်နေရာသွားသွား ဝတ်နေတဲ့ပုံပဲ . . . PSY ဝတ်တာကလည်း သူတို့လောက် ကြည့်ရမဆိုးပါဘူး။ သူတို့ဟာက ကြောင်တောင်တောင်ကြီးနဲ့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါဟယ် . . . ”

“အံ့မယ် . . . မိန်းမ၊ ပြီးမှ ချစ်စရာကြီးပါဟယ် ပြောလာမှာ မြင်ယောင်သေးတယ် . . . နော်”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်စကားကြောင့် မြို့ကြီးသူက နှာခေါင်းကို တမင်တကာ ရှုံ့လိုက်ရင်း . . .

“ဟွန်း . . . ဒီပုံကြီးကလား ချစ်စရာ . . . ”
လို့ဆိုတော့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လိုက်

၀နနအစိတုင်-၀

ရင်း . . .

“အင်းပါ . . . အင်းပါ၊ ပြောထားဦးပေါ့၊ အစားကိုကုန်အောင် စား စကားကိုကုန်အောင်မပြောနဲ့တဲ့၊ စကားတောင်ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှတ်ထားဦး၊ အချစ်ဆိုတာက ရင်ဘတ်ထဲကို ဝင်တဲ့အခါ မျက်လုံးပေါက်တွေကနေ ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး . . . သဘောပေါက်လား”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်စကားကြောင့် မြို့ကြီးသူက သဘောတကျပြုံးလိုက်မိကာ . . .

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား . . . ဘယ်ဝတ္ထုထဲက အလွတ်ကျက်ထားတာပါလိမ့်နော်”

“အောင်မယ် . . . အဲဒါ ကိုယ်ပိုင်ဒဿနစစ်စစ်ပါနော်၊ စာရေးဆရာ ရာဇဝင်ကိုက သူ့ဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်သုံးချင်လို့ပေးသုံးပါဆိုတာ တောင် သူ့ဒဿနဆိုပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား အဖြစ်မခံနိုင်လို့ ပေးသုံးတာမဟုတ်ဘူး . . . ဟဲဟဲ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြတယ်။ ရယ်သံက အတော်ကျယ်သွားတော့ ဘေးလူတွေကတောင် သူမတို့ဆီကြည့်လာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ “သေမှာမကြောက်လို့ ပေတစ်ရာတလျှောက် . . . ဆိုင်ကယ်ကို နှစ်ယောက်တည်း စီးပြီး ဒီအထိအသုတ်လာစားတာ ” ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေနဲ့။

“ဒါနဲ့ နင့်အိုပါးက ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာတဲ့လဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး ဖြူမရယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ငါနဲ့ရင်းနှီးအောင်လို့ ရင်းနှီးမှုလာယူတာလို့ပြောတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့နှစ်ယောက်က ယူရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ အနှေးနဲ့အမြန်ပဲ ကွာမှာပေါ့”

ဝန်းကျင်-၈

ရောဂါဝင်ကိစ္စ

“လူကြီးတွေရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုရင်တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံကြည့်ပြီး ယူရမှာ အတော်ရင်လေးတယ်၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်လုပ်ရအောင်ကလည်း ရွာနားကမြက် ရွာနွားမစားတာပဲ လား၊ မန္တလေးသားတွေကပဲ မျက်စိကန်းနေကြတာလား မသိဘူး၊ ဒီလောက်ချောတဲ့ငါ့ကို မမြင်ကြဘူး...ဟီးဟီး...”

မြို့ကြီးသူ့ စကားအဆုံး ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ခမျာ သောက်နေတဲ့ ရေခဲသီးပြီး “အဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်...”တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။

ပြီးမှ ရင်ဘတ်ကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိထားရင်းကနေ...

“အောင်မလေး မိန်းမရယ်...ငါတော့ ရေခဲသီးပြီးသေ တော့မှာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ညည်းမကြိုက်ရင် လက်ရှောင်နေလိုက်လေ၊ အိုပါးကို ငါဝင်လုံးလိုက်မယ်... ယူပြီးရင် ကိုရီးယားကိုသွားရမှာဆို တော့ အပိုင်ပဲ၊ သူ့ကိုဒီမှာယူပြီး ဟိုရောက်ရင် ကွာလိုက်မယ်... ပြီးမှ အိုပါးရိန်းကို ထပ်ယူမယ်...ဟီးဟီး...”

ပြောပြီး ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က သွားသုံးဆယ်တစ်ချောင်း(တစ် ချောင်းက ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်သီချင်းကိုဖွင့်ပြီး သူမအိပ်ရာပေါ်မှာ မြင်း စီးသလိုခုန်ကရင်း ခုတင်ပေါ်ကပြုတ်ကျကာ ကျိုးသွားလို့ မရှိတော့ပါ) လုံးပေါ်အောင် တဟီးဟီးအော်ရယ်ပြန်တယ်။ မြို့ကြီးသူကတော့ ဖြူဖြူ ထွန်းမြင့်ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတရမ်းရမ်း...။

“ကိုထည်ဝါတို့ ပျင်းနေပြီလား...”

အပြုံးတစ်ခု အပြောတစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ မြို့ကြီးသူ့ကို ထည် ဝါနဲ့ မိုးလင်းတို့က စကားတွတ်ထိုးနေရာကနေ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ တယ်။ မြို့ကြီးသူက ရေခဲသီးပြီးကာစ ဖြစ်ဟန်ရှိကာ ပါးနှစ်ဖက်မှာက သနင်ခါးပါးကွက်ကြားကြီးနှစ်ခုနဲ့။

“ညစာ စားရအောင်လေ၊ ဗိုက်ဆာနေကြရောပေါ့။”

“ဪ...ဟုတ်”

နှစ်ယောက်သားထိုင်ရာကထပြီး မြို့ကြီးသူနဲ့ ရင်ဘောင်တန်း ကာ အိမ်ကြီးဘက် လျှောက်လာဖြစ်ကြတယ်။ မြို့ကြီးသူက သူတို့ဘက် ကို ဘေးတိုက်အနေအထားကနေ စောင်းငဲ့ကြည့်လာကာ...

“ကိုထည်ဝါတို့ မန္တလေးမြို့ထဲ အနံ့ရောက်ဖူးလား...”

“ဪ... မန်းလေး(မန္တလေး)ကို မရောက်တာ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးပါးလောက်ရှိပြီ၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေပြောင်းလဲနေပြီလဲ တောင်မသိပါဘူး...”

ရော့ဝင်းနို့

“သွားချင်တဲ့ နေရာရှိရင်ပြောလေ... ကျွန်တော်လိုက်ပို့မှာ ပေါ့”

“သွားချင်တဲ့ နေရာဆိုရင်တော့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို အရင်ဆုံးသွားဖူးချင်တယ်ဗျာ... တစ်ခေါက်ပဲရောက်ဖူးသေးတာ၊ နောက်မှ ကျန်တဲ့နေရာတွေ လျှောက်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ... သွားချင်တဲ့ နေရာမှန်သမျှ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ ပေးပါ့မယ်...”

စကားတပြောပြောနဲ့ သုံးယောက်သား အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဦးထွန်းတင်နဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးတို့က ထမင်းဝိုင်းမှာ ရောက် နှင့်နေကြပြီ။

ဝန်းနုအိမ်ဂျင်းလ်

ရွှေလုံးသာက ခေါင်းမာတယ်
သူလုပ်ချင် ဖြစ်ချင်ပြီဆိုရင်
ဘယ်အရာနဲ့မှ တားလို့မရဘူး
ဘယ်သူ့စကားကိုမှလည်း နားမထောင်ဘူး
သူကပဲ အမိန့်တွေဝေးသွားတတ်တာပါ

မန္တလေးမြို့

“ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယံပိဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယံပိ...”

မနက်လေးနာရီလောက်အချိန်ကြီးမှာ သံပြိုင်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံကြီးကြောင့် ဦးထွန်းတင်နဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးတို့နှစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေရာကနေ လန့်နိုးလာကြတယ်။

“ဟင်! ဘာ... ဘာသံလဲ... မီး... မီးလောင်တာလားမသိဘူး...”

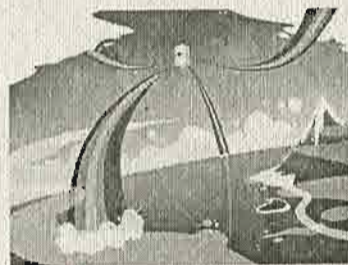
“ဘယ်... ဘယ်ကအသံကြီးတုန်းတော်,”

အဲလန့်တကြားရေရွတ်သံတွေနဲ့အတူ နှစ်ယောက်သွားက ခုတင်ပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲထထိုင်လိုက်မိကြတယ်။

“တတိယံပိဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယံပိဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယံပိ...”

အသံကြီးက ရိုးရိုးအော်နေတဲ့အသံဆိုရင် အဲဒီလောက်ကျယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက မိုက်တွေ ဆောင်းဘောက်တွေနဲ့ကို အော်နေတာမို့လို့ ဟိန်းထွက်နေတာ။

“ဒါ... ဒါ ဘုရားရှိခိုးနေတဲ့အသံတော်၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘယ်

ရော့ဝင်းကို

အိမ်ကများ ဒီလောက်အကျယ်ကြီး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ဘုရားရှိခိုးနေရတာလဲ မသိဘူးတော်”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး... ငါ ဒီအသံတွေကိုကြားဖူးသလိုပဲ၊ သေချာနားထောင်စမ်းပါ...”

နှစ်ယောက်သားက စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားကနေ အသာငြိမ်ကာ ဘုရားစာရွတ်သံကို နားစွင့်ကြတယ်။

“ဩကာသ... ဩကာသ... ဩကာသ... ကာယကံ၊ ဝဇီကံ၊ မနောကံ...”

“ဟင်! ဒါ... ဒါ... မောင်ထည်ဝါတို့နှစ်ယောက်အသံမဟုတ်လား၊ သေချာနားထောင်စမ်း...”

ဦးထွန်းတင်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာတင်ပဲ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးကလည်း အသံတွေကို ကျက်မိသွားကာ ဦးထွန်းတင်ရဲ့ပေါင်ကို ဘုန်းခနဲပုတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတော်... ဟုတ်ပါ့၊ ဒါ... ဟို ဂီလာနစတိုင်လ်နှစ်ယောက်ရဲ့အသံ”

“ဩ... မင်းကလည်း၊ ဘယ်က ဂီလာနစတိုင်လ်ရမှာလဲ၊ ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်လုပ်ပါကွ”

“အို... မသိဘူးတော်၊ အဲဒီနှစ်ယောက်အသံပဲ...”

“လာလာ... သွားကြည့်ရအောင်ကွာ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်... အိပ်ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်”

ပွစိပွစိရေရွတ်ကြကာ ဘုရားခန်းဆီကို ထွက်လာရင်း လမ်းခုလတ်ကိုရောက်တော့ သူတို့လိုပဲ အိပ်မှုနံရံများနဲ့ ထလာတဲ့ မြို့ကြီးသူကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်

“ဟင်... ဖေဖေတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ... ဒီလောက်ဆူညံနေတဲ့ အသံကြီးကိုမကြားဘူးလား၊ ဘုရားခန်းကိုသွားမလို့လေ...”

“ဘုရားခန်းထဲကို သမီးရောက်လာပြီ ဖေဖေရဲ့၊ ဘုရားခန်းထဲမှာ မရှိဘူး”

“ဟင်... ဒါဆို ဘယ်နေရာမှာ ဘုရားရှိခိုးနေတာတုန်း...”

“သူတို့အခန်းထဲမှာ ဖြစ်မှာပေါ့တော်၊ လာလာ... သွားကြည့်ရအောင်၊ အောင်မလေး... အိမ်ကြီးတောင် ပွင့်ထွက်သွားမှာကြောက်ရတယ်”

သုံးယောက်သားက နားတွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ကာ ထည်ဝါတို့နှစ်ယောက်ရှိတဲ့ အခန်းဆီကို ပြေးကြတယ်။ ဘုရားရှိခိုးသံကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်အခန်းနားကို နီးလာလေလေ ပိုပြီးကျယ်လာလေလေ ပါပဲ။

“သေချာတယ်... သေချာတယ်၊ သူတို့ ဒီထဲကနေ အော်နေတာ...”

ဒေါ်ကြူကြူမွှေးက ပြောလည်းပြော တံခါးဘုကိုပါ လှည့်ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် တံခါးက အထဲက လော့(ခံ)ချထားတာဆိုတော့ ပွင့်မသွားဘူး။

“တံခါးက လော့(ခံ)ချထားတယ်တော်”

“မေမေကလည်း ဘာလို့ဖွင့်မှာလဲ၊ သူတို့ဘာသာ ဘုရားရှိခိုးနေတာကို”

“အသာချောင်းကြည့်ရအောင်လို့လေ”

“ဟာ... မေမေက မကောင်းပါဘူး၊ သူတို့ဘာသာ ဘုရားရှိ

ဝန်းနန်းစိတ်-၀၅

ရှာလေ့ရှိ

ခိုးနေတဲ့ဟာကို၊ ကြားထဲက အလကားနေရင်း ငရဲရနေဦးမယ်၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ သမီးကတော့ ပြန်အိပ်တော့မယ်”

“ဟဲ့... ဒီလောက်ပွက်လော့ရှိုက်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန် အိပ်မှာလဲ”

“နားထဲကို ဝှမ်းဆို့အိပ်မယ်မေမေရယ်... သွားပြီ၊ ငရဲတော့ မယူချင်ပါဘူး”

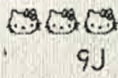
မြို့ကြီးသူက ပြောလည်းပြော အခန်းဆီကိုလည်း ပြန်လျှောက် သွားတော့ ဦးထွန်းတင်နဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးတို့နှစ်ယောက်ပဲ အခန်းဝမှာ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။

“ကဲ... တော်နဲ့ကျုပ်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွာ၊ သူတို့က ကုသိုလ်ယူပြီး ဘုရားတရား အလုပ်လုပ်နေတာ ငါတို့က သွားပြောလို့မှ မကောင်းတာ၊ ငါတို့လည်း သမီးပြောသလိုပဲ နားထဲကို ဝှမ်းဆို့ပြီး ပြန်အိပ်ကြတာပေါ့... လာပါ ကွာ... လာလာ”

ဦးထွန်းတင်က ဒေါ်ကြူကြူမွှေးရဲ့လက်ကို ဆွဲကာ အခန်းဆီ ကို ပြန်လျှောက်သွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား နားတွေထဲကို ဝှမ်းတွေထိုးထည့်ကာ ခေါင်းအုံးတွေကို နားနှစ်ဖက်မှာ အပေါ်အောက်ဖိကပ်ထားလိုက်မိကြတယ်။

ထည်ဝါတို့ အခန်းထဲမှာတော့ ထည်ဝါနဲ့မိုးလင်းက မိုက်တစ် ယောက်တစ်လုံးနဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အနေအထားကနေ ဘုရားစာအုပ်တစ်ယောက်တစ်အုပ်ကိုင်ရင်း ဘုရားစာတွေကို သံပြိုင် အော်နေကြတော့တယ်။

မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို ဖူးပြီးတော့ ဈေးဆိုင်တန်းတွေ ဘက်ကို လေးယောက်သား လျှောက်ကြည့်ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်နေရာအ ရောက်မှာတော့ မိုးလင်းက ရုတ်တရက်ကြီး ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက် သွားတယ်။

“ဟာ... ဟိုကောင် မိုးလင်းရော...”

ထည်ဝါရဲ့ အထိတ်တလန့်စကားအဆုံး မြို့ကြီးသူနဲ့ ဖြူဖြူထွန်း မြင့်တို့က ပြုံးစိစိတွေဖြစ်ကုန်ကြကာ...

“ပါသွားပြီနဲ့တူတယ်...”

“ဗျာ!... ဘယ်ကိုပါသွားတာလဲဗျာ”

ထည်ဝါစကားအဆုံး မြို့ကြီးသူနဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်တို့က ဝခခစ် ခစ်ရယ်ကြပြန်တယ်။ ပြီးမှ...

“လာလာ... ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ဘယ်ပါသွားတယ်ဆိုတာပြ မယ်”

ဆိုပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့ကဦးဆောင်ကာ လာရာလမ်း အတိုင်း နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်သွားကြပြီး ဘယ်ညာနှစ်ဖက်မှာ ရှိတဲ့ ဗေဒင်ဟောခန်းတွေထဲကို ရွာကြည့်ကြတော့တယ်။ တစ်နေရာအ ရောက်မှာတော့...

“ဟေ့ကောင်... ငါဒီမှာ”

ရောဂါဝင်ကိစ္စ

ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ မိုးလင်းကို ဗေဒင်ဟောခန်းတစ်ခုထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မိုးလင်းမျက်နှာကြီးက အီလည်လည်ကြီးနဲ့။

ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြတဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ထည်ဝါတို့က မိုးလင်းအနောက်နားမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ဗေဒင်ဆရာက တော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဘာတွေကိုမှန်းမသိ ရှေးခြစ်ပြီးတွက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ထည်ဝါက မိုးလင်းအနား အသာတိုးကပ်သွားလိုက်ရင်း လေသံသဲ့သဲ့နဲ့...

“မင်းက ဗေဒင်ယုံလို့လား...”

“မယုံပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့က ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ငါ့လက်ကိုဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး ဒီထဲခေါ်ချသွားတာ၊ ရောက်လည်းရောက်ရော မွေးသက္ကရာဇ်ပြောဆိုပြီး သူ့ဘာသာတွက်နေတော့တာပဲ”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

မိုးလင်းက ခေါင်းကို ခါပြတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဗေဒင်ဆရာက ပါဝါမျက်မှန်အထူကြီးကို ပင့်တင်လိုက်တာ မိုးလင်းကိုကြည့်လိုက်ရင်းက...

“ကိုယ်ညီရဲ့ဇာတာက သူဌေးဇာတာပဲကွ၊ မွေးကတည်းက အခုအချိန်ထိ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေလာခဲ့ရတယ်၊ ဟုတ်တယ်မလား...”

ဗေဒင်ဆရာ့စကားကြောင့် မိုးလင်း မျက်နှာကြီးက အီလည်လည်ကြီးဖြစ်သွားရတာ...

“ဗျာ! ဆ... ဆရာကလည်း ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ခြေမွေးလက်မွေးမီးလောင်မှာလဲဗျာ...”

“ပြန်မပြောပါနဲ့၊ မှန်တယ်မမှန်ဘူးဆိုတာကိုပဲ ဖြေပါ၊ ပြောတာ

၀၆၆၆၆၆၆၆

မှန်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... မှန်... မှန်ပါတယ်”

မြို့ကြီးသူနဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်တို့ဆီက ရယ်သံ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ထွက်လာတယ်။

“အိုး... အခုအချိန်အထိ ရည်းစားထားတိုင်းမှာ ကိုယ်က ချည်းပဲ ဝဖွင့်ပြောခဲ့ရတယ်၊ ဟုတ်တယ်မလား”

“ဗျာ... ကျွန်တော်က ယောက်... ယောက်ျားလေးလေ၊ ဒီတော့”

“မှန်တယ် မမှန်ဘူးပဲ ပြောပါ၊ ကျန်တာတွေ မပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်... မှန်... မှန်ပါတယ်”

“မှန်ရမယ်လေ၊ မှန်ရမယ်၊ သေချာကြည့်(ဗေဒင်ဆရာက သူ့မျက်နှာကိုသူ လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြကာ)၊ အင်္ဂလန်ကနေ ဒီဗေဒင်ပညာကို သင်လာခဲ့တာ၊ နှယ်နှယ်ရရမှတ်လို့လား၊ ဟိုမှာလည်းကြည့်လိုက်ဦး၊ (ဗေဒင်ဆရာက သူနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မိုးပြည့်ပြည့်မောင် တွဲရိုက်ထားတဲ့ နံရံက ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြန်ရင်း) မြင်လား၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မိုးပြည့်ပြည့်မောင်တောင်မှ ကိုယ်ဆီကို တကူးတက ဗေဒင်လာမေးတဲ့အထိ ကိုယ့်နာမည်က သတင်းကြီးတာ...”

ဗေဒင်ဆရာပြတဲ့ မိုးပြည့်ပြည့်မောင်နဲ့တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုတာက တော်တော်ကြီးကိုဟောင်းနွမ်းနေပါပြီ။ ပြီးတော့ မိုးပြည့်ပြည့်မောင်က သူ့ဆီကို တကူးတကဗေဒင်လာမေးတယ် ဆိုတာကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်။ ဘုရားဖူးလာရင်း ကြုံလို့ အပျင်းပြေ ဝင်မေးသွားတာပဲ ဖြစ်မှာ။ ဒါမှမဟုတ်... မင်းသမီးနဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ပါရစေဆိုပြီး ခွင့်တောင်းရိုက်ယူထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

ရော့လင်းကို

ဒါပေမယ့် မိုးလင်းကတော့ ပြီးပြီးရော့ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

လုပ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဗေဒင်ဆရာက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံး
လိုက်ရင်း ဗေဒင်ဆက်ဟောတယ်။

“အင်း . . . ဆက်ဟောရရင်တော့ ငါ့ညီထားခဲပူးတဲ့ ရည်းစား
တွေ အကုန်လုံးက မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ၊ ဟုတ်တယ်မလား”

“ဗျာ !”

ဒီတစ်ခါတော့ မြို့ကြီးသူတို့ နှစ်ယောက်သာမက ထည်ဝါပါ
အတော်ရယ်ချင်သွားရပြီး နောက်ဘက်ကိုလှည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ကို
မနည်းအပိုးသတ်လိုက်ရတယ်။

“မဗျာနဲ့၊ မှန်တယ်မမှန်ဘူးပဲဖြေ . . .”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ မှန် . . . မှန်ပါတယ်ဆရာ”

မမှန်ပါဘူးဆိုရင် ကိုယ်ကပဲ အခြောက်ဖြစ်ရဦးမှာဆိုတော့
မိုးလင်းခမျာ မှန်လိုက်ပြန်တယ်။ စိတ်လည်း အတော်လေးကို ညစ်
သွားရတယ်။

“အင်း . . . စီးပွားရေးနဲ့ အချစ်ရေး ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ
ကျန်းမာရေးကို ဟောပေးမယ် . . . ကျန်းမာရေးက”

ဗေဒင်ဆရာက စကားကို ခဏဖြတ်ထားလိုက်ကာ စာရွက်
လွတ်ပေါ်မှာ ဘာတွေမှန်းမသိ လျှောက်ခြစ်နေလိုက်ပြီးမှ . . .

“ဪ . . . ကျန်းမာရေးကတော့ အဆိုးသိပ်မရှိပါဘူး၊ သိသာ
ထင်ရှားတာကို ဟောရမယ်ဆိုရင် ဆောင်းတွင်းတွေမှာ မင်းတစ်ကိုယ်
လုံး ချမ်းစိမ်စိမ်ဖြစ်နေတတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်မလား”

မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့တဲ့ မြို့ကြီးသူနဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်တို့က

ဝန်းဆွေစိန်-လ်

ဟောခန်းအပြင်ကို ကသောကမျောထွက်သွားကြကာ ဟသောသောရယ်
ကြတော့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိုးလင်းလည်း စိတ်လျှော့လိုက်လေဟန်
နဲ့ (စိတ်ညစ်ခြင်း ဝိတ်ဆုံးရောက်သွားတာလို့ ပြောရင်လည်းရပါတယ်)
ဗေဒင်ဆရာရှေ့က စားပွဲကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဘုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ကာ . . .

“မှန်လိုက်တာဆရာရယ် . . . သွေးထွက်အောင်ကို မှန်တယ်
ဗျာ၊ မလေးစားဘဲကို မနေနိုင်တော့ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ . . .”

“မှန်ရမယ်လေ . . . မှန်ရမယ်၊ မိုးပြည့်ပြည့်မောင်တောင် လာ
မေးရသေးတာပဲ၊ ကိုယ်ပညာက နှယ်နယ်ရရမှတ်လို့လား၊ ဒီပညာကို
စင်္ကာပူကနေတောင် သွားသင်ထားတာ”

“ဟင်! ဆ . . . ဆရာစောစောကပြောတော့ အင်္ဂလန်ကနေ
သင်လာတာဆို”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါ့ဟောခန်းထဲက ကန်တော့ပွဲမှာ အမွှေးတိုင်
ကုန်နေလို့ စင်္ကာပူကိုသွားဝယ်ရင်းနဲ့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး စင်္ကာပူမှာပါ
ပညာသင်လာခဲ့တာ . . . ဘာသိလို့လဲ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား . . . ဟုတ်ဗျာ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဆက်ဟောမလို့၊ ရှေ့လာမယ် နွေရာသီကျ
ရင် မင်းခန္ဓာကိုယ်မှာ ပူအိုက်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားရလိမ့်မယ်၊
အဲဒီတော့ ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် အင်္ကျီပါး
ပါးဝတ်ပါ၊ အဲယားကွန်းအခန်းထဲမှာနေပါ . . . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ၊ ကျွန်တော်အဲဒီယတြာကို ချေဖြစ်အောင်
ချေလိုက်ပါမယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆို ဘာသိချင်သေးလဲ၊ သိချင်တာရှိရင် မေး”

“ဘာ . . . ဘာမှ မသိချင်တော့ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

ရတနာဝင်္ကါ

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်က သူများတွေလို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောပြီး ဟောခကို နင်းကန်တောင်းတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး ကွ၊ မင်းကိုလည်း ကုသိုလ်ယူလိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဟောခတစ်ပြားမှ မယူတော့ပါဘူးကွာ...”

မမျှော်လင့်ထားတဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတာဆိုတော့ မိုးလင်း မျက်လုံးတွေက အရောင်တွေတောက်သွားပြီး...

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ကို အလကားဟောပေးတာပေါ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်နော် ဆရာ...”

ဆိုပြီး မိုးလင်းရော ထည်ဝါရောက ထိုင်ရာကနေ ထပြန်ကြဖို့ လုပ်တယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ ဗေဒင်ဆရာက အလန်တကြားဟန်နဲ့ သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်ကနေ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကိုင်ကာ မိုးလင်းလက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“နေ... နေဦးလေ၊ နေကြပါဦး၊ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ကြစမ်းပါဦး...”

“ဪ... မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဟောလိုပြီးသွားပြီ အောက်မေ့လို့ဗျာ...”

“ဟော... ဟောလို့က ပြီးသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ယတြာချေဖို့ လိုသေးတယ်ဗျာ၊ သေချာကြည့်တော့ ငါ့ညီရဲ့ ဇာတာမှာက အညံ့လေးတွေ နည်းနည်းရှိနေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ယတြာချေပေးရမယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဟုတ်... ဟုတ်... ယတြာက ဘယ်လိုချေရမှာလဲ၊ ပြောပါခင်ဗျာ...”

“ဟဲဟဲ... သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပါ၊ ငါ့ညီရဲ့အညံ့တွေ ကျေသွားအောင် ကိုးနဝင်းချေတဲ့အနေနဲ့ အစ်ကိုရဲ့ကန်တော့ပွဲထဲကို

ဝန်းချစ်စိန်လှိုင်

အလှူငွေသဘောမျိုးလေး ထည့်ပေးခဲ့ဖို့ပါ...”

မိုးလင်းနဲ့ ထည်ဝါတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။

“ဘယ်... ဘယ်လောက်ထည့်ရမှာလဲ”

“ဪ... သိပ်မများပါဘူးကွာ၊ ကိုးနဝင်းချေရမှာဆိုတော့ ကိုးနဝင်းလည်း ကျေသွားအောင်၊ အနန္တောအနန္တငါးပါးကိုလည်း ဦးထိပ်ထားရာ ရောက်သွားရလေအောင် ကိုးဂဏန်း ငါးလုံးလောက်ပဲ ထည့်ခဲ့ပါ...”

“ဗျာ ! ကိုးဂဏန်းငါးလုံး...”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ကိုးသောင်းကိုးထောင်ကိုးရာကိုးဆယ် ကိုးကျပ်ပေါ့...”

မိုးလင်းနဲ့ ထည်ဝါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပြန်တယ်။ ဗေဒင်ဆရာတော့ ရှိက်ပြီလို့လည်း တွေးလိုက်မိကြပြန်သေးတယ်။ မိုးလင်းက ဗေဒင်ဆရာကို စပ်ဖြဖြပုံစံလေးနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဆ... ဆရာ... ဟို... ဒီယတြာက မချေလို့မရဘူးလား”

“နိုးနိုးနိုး... မရဘူး၊ မချေရင် မင်းဘဝကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ချေမှကိုဖြစ်မှာ...”

ထည်ဝါ မနေသာတော့ဘူး။ ဝင်ပါမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို တွေးလိုက်မိပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်းကလည်းကွာ၊ မင်းဘဝကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စကို ဘာလို့တွန့်တိုနေတာလဲ၊ ချေလိုက်စမ်းပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပိုက်ဆံက မြို့ကြီးသူဆီမှာ မလား၊ သူတို့က အပြင်မှာလေ၊ လာလာ... သွားယူရအောင်၊ ခဏ... ခဏနော်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့

ရာဇဝင်တို

အပြင်မှာ ပိုက်ဆံသွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုးဂဏန်းငါးလုံးနော်ဆရာ...
ဟုတ်တယ်မလား...”

ဆိုပြီး မိုးလင်းကို အသာလက်ကုတ်ခေါ်လာခဲ့လိုက်ပြီး အပြင်
ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ မြို့ကြီးသူနဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က ဗေဒင်အခန်း
နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ စကားတွတ်ထိုးပြီး ရုပ်စောင့်နေကြတာ။ ဒါနဲ့ထည်
ဝါက မိုးလင်းကို ပခုံးနဲ့တစ်ချက်တွန်းတိုက်လိုက်ရင်း...

“ပြေးမယ်... ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကို တာဝန်
ယူ၊ ငါက မြို့ကြီးသူကို တာဝန်ယူမယ်”

ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သားက မြို့ကြီးသူတို့ အနားကိုရောက်တော့
ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ တစ်ယောက်စီလက်ဆွဲကာ...

“ပြေးဟေ့... ပြေးဟ”

ဆိုပြီး ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်ပြေးကြ
တော့တယ်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ သူတို့
ဆွဲပြေးရာနောက်ကို ပါလာကြပြီး ကားပေါ်ခရောက်တော့မှ ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်ကို ပြန်ပြောပြကြရင်း တသောသောရယ်မိကြတော့တယ်။

“ခင်ဗျားတို့က လည်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ခင်
ဗျားတို့ကို ကောင်းကောင်းခံရတော့မယ်မှတ်နေတာ၊ ဒီဘုရားစောင်း
တန်းမှာက အဲဒီလိုပဲ၊ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ဗေဒင်ခန်းထဲကို ဆွဲသွင်း
ကြတော့တာ၊ မသိတဲ့လူဆို ခံရပြီသာမှတ်၊ တကယ်ဟောတတ်တဲ့သူ
တွေလည်းရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လုပ်စားနေတဲ့လူတွေကလည်း တစ်ပုံ
ကြီးပဲ၊ အဲဒီဗေဒင်ဆရာလို ကိုးဂဏန်းငါးလုံး ယတြာချေခိုင်းတတ်တဲ့
ဗေဒင်ဆရာတွေကလည်း ဒုနဲ့ဒေးပဲ...”

၀နနအစိတုလ

ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်မှာပေါ်လာတဲ့ ယသော်ရဲ့မျက်နှာက
အလိုမကျမှုတွေ အတိုင်းသားနဲ့။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကလည်း တွန်ချိုးထား
ပါသေးတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ... မန်းလေး(မန္တလေး)သူရဲ့ အလှကြောမှာ မျော
နေပြီလား ဟုတ်လား... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟာကွာ... ယသော်ကလည်း၊ တွေ့တာနဲ့ ခနဲဖို့ပဲချောင်း
နေတော့တာပဲ၊ ဒီကတော့ ဝေးနေတဲ့ ချစ်သူလေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး
ရင်တခုနဲ့ခုနဲ့နဲ့ ကြည့်နူးလိုက်မယ်တွေ့ထားတာကို သွားပါပြီကွာ၊ စကား
ပြောရမှာတောင် ဖီးလ်မလာတော့ဘူး”

သူ့စကားအဆုံး ယသော်ရဲ့မျက်ခုံးတွေဟာ ပိုမိုကျုံ့သွားပြီး
တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ထိကပ်သွားကြကာ လူကလည်း ကွန်ပျူတာထဲက
ခုန်ထွက်လာတော့မယ်ပုံစံမျိုးနဲ့...

“ဘယ်လာမလဲ၊ ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖီးလ်က လာတော့မလဲ၊
အဲဒီမှာ လာစရာဖီးလ်က ရှိနေတာကိုး”

ရာဇဝင်တို

သူ့စိတ်တွေ အတော်လေးကိုပဲ ရှုပ်သွားရတယ်။ သူမရဲ့ ဒီလို ရစ်တတ်တဲ့ အကျင့်တွေက ဘယ်တော့မှ များမှ ဖျောက်မှာပါလိမ့်။ သူက စိတ်ပျက်တယ်ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ ဘာမှမပြောဘဲ ကွန်ပျူတာထဲက သူမ မျက်နှာကြီးကိုပဲ ဒီအတိုင်း ရှုတည်တည်ကြီးနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တော့ သူမကပဲ စကားကိုဆက်ပြောတယ်။

“ဒါနဲ့ ရှင့်မိဘတွေကိုရော ယသော် အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီးပြီ လား၊ သူတို့က ဘာပြောလဲ”

“မပြောရသေးပါဘူးကွာ၊ အဲဒီက ပြန်လာပြီးကတည်းက ရန် ကုန်မှာကို နေခွင့်မပေးဘူး၊ ဒီကိုတန်းလွှတ်လိုက်တာ”

“အဲဒါ ထည်ဝါမပြတ်သားလို့လေ၊ ထည်ဝါလုပ်နေပုံကိုက မ ဟုတ်တာ၊ ပြောစရာရှိတာကို မပြောဘဲ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့လုပ်နေတာကိုး၊ ဘာလဲ ထည်ဝါမိဘတွေအမြင်မှာ ယသော်က အဲဒီမန်းလေးသူကို မယှဉ် နိုင်ဘူးလို့ ထည်ဝါထင်နေတာလား၊ ပြောစမ်းပါ၊ အဲဒီမန်းလေးသူက ယသော်ထက် ဘယ်နေရာမှာများ ပိုသာနေလို့လဲ... ပြော”

“ကျွတ်... မဟုတ်ပါဘူးကွာ ယသော်ကလည်း ထင်ရာမြင်ရာ တွေကို စွတ်စွတ်ပြောနေတော့တာပဲ၊ ဒီမှာ အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းစား နေရတဲ့အထဲ ယသော်ကပါ ခေါင်းစားနေပြန်ပြီ”

“ဟာ... ယသော်က စားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ထည်ဝါက စား နေတာ၊ တကယ်က ပြောသင့်တာကို ပြောလိုက်ရင် ပွဲက ခဏလေးနဲ့ပြီး သွားရမှာ၊ ထည်ဝါဘာသာ ပတ်ဝေနေလို့ ဇာတ်က ရှည်နေတာ၊ တက တည်း... သူကပဲ စိတ်တိုရတယ်ရှိသေးတယ်၊ ကျွတ်...”

သူမစကားအဆုံးမှာတင်ပဲ သူ့ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်မှာပေါ် နေတဲ့ သူမမျက်နှာကြီးက ပျောက်သွားကာ မှောင်အတိကျသွားတယ်။

ဝန်းနားစိတ်ရင်

သူမက သူမ lap top ကို ထောင်ထားရာကနေ ပါဝါမပိတ်ပဲ ဒီအတိုင်း နဲ့ ခေါက်ချိုးနေရာကနေ ပိတ်ချလိုက်ပြန်ပုံပါပင်။ ဒီတော့ သူကလည်း “နေကွာ” ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ အင်တာနက်လိုင်းကိုပိတ်ချလိုက်ကာ ထိုင်ရာက ထလာလိုက်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ နားမှာ နားကြပ်တပ်ပြီး ငြိမ်နေတဲ့ မိုးလင်းက နားက နားကြပ်ကို ဖြုတ် လိုက်ကာ သူ့ဘက်စောင်းကြည့်လာရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ၊ တော်တော်မှ အရစ်ခံလိုက်ရရဲ့လား”

“ဟင်း... ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ကွာ၊ မင်းသိပြီးသားပါ”

“သိပါကွာ၊ သိပါ၊ ကမ္ဘာ့အရစ်ဆုံးလူသားဆိုပြီး ဂင်းနစ်စံချိန် ပေးရင် မင်းရည်းစားက ပြိုင်ဘက်ကင်းရမှာ၊ မင်းမို့လို့ ဒီလောက်အထိ သည်းခံနိုင်တယ်၊ မင်းနေရာမှာ ငါသာဆိုရင် စိတ်မရှည်တာနဲ့ ပြတ်တာ ကြာပြီ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ... ဒါပေမယ်”

“ချစ်တာကိုလို့ ပြောဦးမလို့လား၊ မင်းအချစ်ကရော ဘယ် လောက်အထိ သည်းခံနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ကြည့်နူးနေရမယ် သမီးရည်းစား ဘဝမှာတောင် ဒီလောက်လှည့်ပတ်အရစ်ခံပြီး စိတ်ညစ်နေရတာ ယူများ ယူပြီးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မနက်နေထွက်ကနေ ည နေဝင်တဲ့အထိ ရစ်လို့ကို အဆုံးသတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းလည်း မြန်မြန် ခေါင်းမွှေးဖြူပြီး အဘိုးကြီးအိုဖြစ်မှာပဲ၊ ရုပ်ကလေးချောသ လောက် တော်တော်ရစ်တဲ့ လျှပ်စက်အူမ”

မိုးလင်းရဲ့ ပွစိပွစိအပြောစကားကြောင့် သူက ပြုံးမိတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲမှာ ယသော်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကြည့်မိပြန်တယ်။ ယသော်အချစ်ကိုရဖို့ တစ်နှစ်နီးပါးလောက် သူ့ဘက်က အ

ရာဇဝင်တို

တော်လေးကို ကြိုးစားယူခဲ့ရတာပါ။ ယသော်နဲ့သူက ကိုယ်ကုမ္ပဏီ အသီးသီးအတွက် ကိုရီးယားရုံးခွဲတွေမှာ ရုံးလာထိုင်ကြရင်းကနေ တွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ နောက်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်မင်သွားကြရာကနေ ချစ်သူတွေအဖြစ်ကို ရောက်ရှိခဲ့ကြတာ။ အဲဒီလိုချစ်သူဖြစ်ဖို့ကိုလည်း သူမရဲ့ ရစ်နည်းပေါင်းများစွာကို သူ့ဘက်က အလူးအလဲခံပြခဲ့ပြီးတော့ ကြိုးစားယူခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တွေတုန်းကတော့ သူမရဲ့ ရစ်ပုံရစ်နည်းလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေလို့ ထင်ခဲ့မိတာလေ။ စိတ်ရှုပ်စရာလို့လည်း မမြင်မိပါဘူး။ အခုတော့မှ သူမရစ်နည်းတွေက သူ့စိတ်တွေကို ရှုပ်ထွေးလာစေခဲ့တာ။

“ခေါင်းမွေးဖြူလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေကွာ၊ ငါ့နှလုံးသားက သူ့ကို ရွေးချယ်ထားပြီပဲလေ၊ နှလုံးသားက ခေါင်းမာတယ်ကွ၊ သူလုပ်ချင်ဖြစ်ချင်ပြီဆိုရင် ဘာနဲ့မှ တားလို့မရဘူး၊ ဘယ်သူ့စကားကိုမှလည်း နားမထောင်ဘူး၊ သူကပဲ အမိန့်တွေကို ပေးပေးသွားတတ်တာ...”

ဝန်အစီအစဉ်

လက်မထပ်ခင်အချိန်အထိ

ရည်းစား၊ ထားဖြစ်ခဲ့ခြင်းဟာ

ဂုဏ်ယူစရာပါ...

ဒါမှ ကိုယ်တစ်ဘဝလုံး

လက်ထဲရမယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ

ကိုယ်ရဲ့ ခြံသမ္မုအချစ်စေ့အကုန်လုံးကို

တစ်ခုတစ်စည်းတည်းပေးလိုက်နိုင်မှာလေ

နောင်တစ်ချိန်ပြန်တွေ့ကြည့်ရင်

အဲဒီရုရဲ အချစ်သမိုင်းက

ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသလဲ...

ဝိနာအစီရင်ခံစာ

မန္တလေး

Breakfast စားပြီး ခြံထဲဆင်းလာတော့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို အဝတ်တစ်ခုနဲ့ သုတ်နေတဲ့ မြို့ကြီးသူကို တွေ့လိုက်ရ တယ်။ ပါးနှစ်ဖက်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှစ်ခုကို အပြည့်ကွက်ထား ပြီး ပါတီတံဝမ်းဆက်အညှိရောင်လေးနဲ့ သူမပုံစံက မျက်စိအေးစေတာ တော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဘယ်သွားမလို့တုန်းဗျာ...”

ဆိုပြီး သူမက သူမအနားကိုလျှောက်သွားလိုက်တော့ သူမက ဆိုင်ကယ်သုတ်နေရာကနေ မော့ကြည့်လာကာ...

“ဪ... ကျွန်တော်လား၊ 78 ခဏသွားမလို့ဗျာ၊ ဝယ်စရာ လေးနည်းနည်းရှိလို့လေ၊ ပျင်းနေရင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တကယ်လား၊ လိုက်တော့လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဟို ဟာလေ၊ ကိုယ်က ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘူး...”

သူ့စကားအဆုံး သူမက အရေးမကြီးသလိုပုံစံမျိုးနဲ့...

ရော့ဝင်ကဏ္ဍ

“ခင်ဗျား မစီးတတ်တော့ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်စီးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်နောက်ကလိုက်ခဲ့လေ”

“အိုခေ... ဒါဆိုခဏစောင့်၊ ကိုယ်အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးသူက အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်ကာ အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းရှိရာကို တဝန်းဝန်းပြေးတက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ မိုးလင်းက gtalk မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိနေရာကနေ သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းရှိုးလာရင်း...

“ပျာပျာ ပျာပျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာတုန်း...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မြို့ကြီးသူနဲ့ shopping ခဏလိုက်သွားမလို့၊ မင်းဘာမှာဦးမလဲ...”

“shopping!...”

“အင်းလေကွာ၊ ဒါအခွင့်အရေးကောင်းကွ၊ ဒီလိုနှစ်ယောက် တည်း သွားရမယ်အချိန်မှာ သူစိတ်ပျက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်”

ပြောပြီး သူက မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တော့ မိုးလင်းကလည်း သဘောပေါက်သွားတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ကွန်ပျူတာရှေ့ကနေ ထလာတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ အထူးချုပ်လာတဲ့ ဝတ်စုံတွေအများကြီးထဲကနေ အနက်ရောင် ဝတ်စုံတစ်စုံကို ထုတ်ပေးလာကာ...

“ရော့... အဲဒါကိုဝတ်သွား”

တဲ့။ ဝတ်စုံက အထက်အောက်အနက်ရောင်တွေချည်းကိုမှ အောက်ကဘောင်းဘီက စကတ်မှန်း၊ ဘောင်းဘီမှန်းမကွဲလောက်အောင် လုံးဝအပြုကြီးဖြစ်နေတာ အောက်ခြေအနားတွေကကျတော့ မျှော့တွေ

၀နနအစီရင်-၀၅

နဲ့ အနှံ့လုပ်ထားတာ။ ဒီတော့ ဝတ်လိုက်တာနဲ့ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းမှာ မီးပုံးပုံကြီးတစ်ဖက်တစ်လုံး စွပ်ထားသလိုပါပဲ။ အပေါ်က အင်္ကျီက ကျတော့ အောက်တစ်လွှာက ကိုယ်ကျပ်ဖြစ်ကာ အပေါ်တစ်လွှာကကျတော့ အဖတ်အဖတ်တွေအများကြီးပါတဲ့ ဝေ့စစ်ကုတ်ပုံစံ ခပ်ပွပွပါ။ ဒါတွေကိုဝတ်ပြီး ခေါင်းကဆံပင်ကို ရှိ(ချို)စောင်းနှစ်ဖက်မှာ ဘီးခွဲရာနှစ်ခုပေါ်အောင်ထည့်ပြီးကာ အပေါ်တည့်တည့်က ဆံပင်တွေကိုကျတော့ အရင်ကလို ပိပြားနေအောင်မပြီးဘဲ ရှိသမျှအကုန်ထောင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လည်ပင်းနဲ့လက်တွေမှာ အဖြူရောင်ပုလဲပုတီးတွေ ပတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ဒီခိုင်းက မူးမေ့ချင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

အားလုံးဝတ်ပြီးသွားတော့ မိုးလင်းက ထည်ဝါကို ခြေအစ ခေါင်းအဆုံး အထက်အောက်နှစ်ခါလောက်ကြည့်ကာ လက်မထောင်ပြလိုက်ရင်း...

“အိုခေ... ရပြီ၊ လစ်တော့၊ မင်းအစွမ်းအစ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို နားထောင်ဖို့ငါစောင့်နေမယ်သားကြီး၊ လုပ်ထည့်လိုက်တော့...”

“ကပ်ပြီကွာ၊ ကပ်ပြီ၊ အပီကပ်ပြီ...”

ပြောကာ သူက လှေကားထစ်တွေကနေ အောက်ကိုတဖုန်းဖုန်းပြေးဆင်းလာခဲ့လိုက်တော့တယ်။ အိမ်ရှေ့က ဆိုင်ကယ်နားကိုရောက်လို့ သူ့ပုံစံကို မြို့ကြီးသူ မြင်သွားတဲ့အခါမှာတော့ သူမရဲ့မျက်နှာက မသိမသာရှုံ့မဲ့သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့ မပြော။

“စောင့်ရတာကြာနေပြီလား... သွားရအောင်လေ”

ရောဂါဝင်္ဂါ

“ဪ... ဟုတ်”

သူမက သူ့ဘက်ကို ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်တစ်လုံး ကမ်းပေးလာရင်း က...

“ဒီ... ဒီဟာဆောင်းခဲ့ပါ။ ဆပ်ပလိုင်ချက်နဲ့ တိုးနေမှာစိုးလို့”

သူက သူမပေးတဲ့ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး မဆောင်းသေးဘဲ လက်ထဲမှာသာ ကိုင်ထားရင်းက...

“ဟို... ဆပ်ပလိုင်ချက်နားတွေ့မှ ဆောင်းမယ်လေ၊ ကေ... ကေပျက်မှာစိုးလို့ပါ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက တစ်ဖက်လှည့်ကာ ရယ်တယ်။ ပြီးမှ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာကာ...

“သွားရအောင်လေ၊ လာလာ... တက်”

တက်ဆိုမှ ခက်တော့တယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ သူမက ရှေ့က မောင်းမှာဆိုတော့ သူက နောက်ကနေ ခွထိုင်လို့က မသင့်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သူက မိန်းကလေးတွေထိုင်သလို ဘေးတစောင်းပဲတက်ထိုင်လိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားရယ်၊ ထိုင်နေရတဲ့ပုံစံရယ်ကို သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိရင်း အတော်ကို ကသိကအောက်ကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။

မသိရင်... မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့ မာမိလိုလို၊ တောင်ပြုံးပွဲကိုလာတဲ့ နတ်ကတော်လိုလိုပါပဲ။

၀နနအစီစဉ်-၀၅

ဒီလိုနဲ့ 78 ကိုရောက်တော့ ထည်ဝါက မြို့ကြီးသူ့နောက်က နေ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ သူမစိတ်ပျက်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို အသေအလဲအကြံထုတ်နေမိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် သွားလေရာမှာ ရှိတဲ့လူတွေက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်ကြပေမယ့် သူမကတော့ ဘယ်လိုမှ မခံစားရပုံပါပင်။

ဒီလိုနဲ့ လျှောက်ပတ်နေကြရင်းကနေ သူမက အဝတ်အစား ဆိုင်တစ်ခုထဲကို ဝင်သွားတဲ့အခါမှာတော့ သူ့ခေါင်းထဲကို အကြံတစ်ခုက လင်းခနဲဝင်ရောက်လာတယ်။ ဒါနဲ့သူက အဝတ်အစားတန်းတစ်ခု အနားမှာ ခါးလေးထောက်ပြီး တစ်နေရာကိုငေးနေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်အနားကို လှစ်ခနဲလျှောက်သွားလိုက်ရင်း...

“ဟား... ဒီအရုပ်မလေးမှာ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီလေးက မြို့ကြီးသူနဲ့ အတော်လိုက်မှာပဲ၊ မြို့ကြီးသူအတွက် ကျွန်တော်ဝယ်ပေးမယ်၊ ချွတ်လိုက်မယ်နော်...”

ရတနာတို့

ဆိုပြီး သူက ကောင်မလေးရဲ့အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ဖို့လုပ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး အလန့်တကြားနဲ့...

“ဟင်... အို... ရှင်... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်! ဟာ... လူလား၊ ဆော... ဆောရီးပါဗျာ”

“ဘာဆောရီးလဲ၊ ရှင်... ရှင် လူယုတ်မာ...”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က အ... အရုပ်မ၊ မှတ်လို့ပါ...”

ကောင်မလေးက အရောင်းစာရေးတော့ ဟုတ်ပုံမပေါ်။ သူမက ဒီဆိုင်က အရောင်းစာရေးမလေးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းနဲ့မဟုတ်။ လုံးဝကို အလွင့်ဒီဇိုင်းနဲ့။

“ဘာအရုပ်မနဲ့ လွဲတာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ ရှင် တမင်လုပ်တာ၊ ရှင်ကို ရဲစခန်းပို့မယ်၊ ရဲလက်အပ်မယ်...”

“ဟာ... မ... မဟုတ်”

ကောင်မလေးက သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်ပြီး ကြုံးအော်တယ်။

“လာကြပါဦးရှင်... လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ ကျွန်မကို မဖွယ်မရာ လာလုပ်နေပါတယ်၊ ဒီလူပါ... ဒီလူပါ၊ ဝိုင်းဖမ်းပေးကြစမ်းပါ၊ လာကြပါဦးရှင်... လာကြပါဦး”

သူက ဒီလောက်အခြေနေထိ တွေးမထား။ တောင်းပန်လိုက်ရင် ပြီးသွားမယ်လို့ပဲ တွေးထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတွေးထားတာထက် အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတော့ သူလည်း ဇောချွေးယုံလာပြီး ထွက်ပြေး

ဂန္ဓာစိတ်

ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက သူ့ထက်ပိုလျင်နေတော့ သူ့အင်္ကျီကို နောက်ဘက်ကနေ ဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“ဘယ်ပြေးမှာလဲ၊ ရှင်ဘယ်ပြေးမှာလဲ၊ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ပြေးလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ လာကြပါဦးရှင်... လာကြပါဦး...”

အခြေအနေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားတယ်။ မလှမ်းမကမ်းက မြို့ကြီးသူကို အကူအညီရလိုရငြား လှမ်းကြည့်မိတော့ သူမပုံစံကလည်း မျက်လုံးတပြူးပြူးနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ပုံ။ ဒါနဲ့သူက ရှုပ်ပါတယ်ကွာဆိုပြီး နည်းနည်းအားစိုက်ရုန်းလိုက်တော့ ကောင်မလေးဆွဲထားတဲ့ အင်္ကျီက လွတ်ထွက်သွားတယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ သူလည်း ဆိုင်ပြင်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်ကာ နောက်ကိုလှည့်မကြည့်စတမ်းပုံစံနဲ့ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ဒါတောင် ကောင်မလေးက နောက်ကနေ တကြော်ကြော်အော်ပြီးပါလာသေးတာ။ သို့က ဆိုင်ကြိုဆိုင်ကြားတွေထဲ ပတ်ဝင်ပြေးပြီး မျက်ခြည်ဖြတ်လိုက်တော့မှ ကောင်မလေးနဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားတော့တယ်။ ဒီတော့မှ သူလည်း အသက်ကိုဝဝရှူလိုက်မိတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဖုန်းမှာ ring tone ထည့်ထားတဲ့ ဂန်းနမ်းစတိုင်လ် သီချင်းသံက ထွက်လာတယ်။

“ဟေး... sexy lady... အိုး... အိုး... အိုး... အိုပါ ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်... ဟေး... sexy lady... အု... အု... အိုပါဂန်းနမ်းစတိုင်လ်...”

ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မြို့ကြီးသူရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်။

“ဟယ်လို...”

“ကိုထည်ဝါ... ခင်ဗျား ဘယ်နားမှာလဲ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ရဟန်းဝင်္ကီ

သူမအမေးကြောင့် သူက ရယ်ချင်သွားရရင်း...

“အဟင်း... ပြေတယ်၊ ပြေတယ်၊ လွတ်လာပြီ၊ ကျွန်တော်အခု Season ရှေ့နားမှာ ရောက်နေတယ်ဗျာ။”

“ဪ... ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အဲဒီဆိုင်ထဲကနေပဲ ဝင်စောင့်နေလိုက်လေ၊ ကျွန်တော် အဲဒီကိုလာခဲလိုက်မယ်... ဟုတ်လား။”

“အိုခေ... အိုခေ...”

ဒါနဲ့သူလည်း Season ထဲဝင်ထိုင်ကာ သူမအလာကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူမက ရောက်လာတယ်။

“အောင်မလေး... ကျွန်တော်မှာ လန့်သွားတာပဲ၊ ခင်ဗျားကလည်း တော်တော်မြွေဖမ်းတယ်နော်၊ လူနဲ့ အရုပ်နဲ့တောင် လွဲရတယ်လို့၊ လေတယ်ဗျာ... တကယ်ပဲ”

“မလွဲပါဘူးကွာ၊ တမင်လုပ်လိုက်တာပါ။”

ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ သူက စိတ်ထဲကနေပဲ ပြောဖြစ်လိုက်ပြီး အပြင်မှာတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်ကျဲကျဲသာလုပ်နေလိုက်တယ်။

“ကောင်မလေးက တစ်ယောက်တည်းလာတာမို့လို့သာပေါ့၊ သူ့ရည်းစားတို့ဘာတို့များ ပါလာရင် ခင်ဗျားတော့ ဆေးရုံပဲရောက်မလား၊ ရဲစခန်းပဲရောက်မလား... တစ်ခုခုပဲ”

ပြောပြီးသူမက မြင်ယောင်ကြည့်မိသွားဟန်နဲ့ ခေါင်းမောကာ ရယ်ပြန်တယ်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား၊ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝတ်ပြီး ခေါင်းမောကာ ရယ်လိုက်တဲ့ သူမပုံစံက သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ သစ်သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို သိချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားကိုပဲ ပေါ်ပေါက်လာတော့တယ်။

ရဟန်းဝင်္ကီ

အဲဒီလိုဖြစ်လာရင်လည်း သိပ်ကြာကြာမျိုသိပ်မထားတတ်တဲ့ သူက သူမကို ဖွင့်မေးဖို့ပြင်လိုက်တယ်။

“မြို့ကြီးသူကို ကိုယ်... မေးစရာရှိတယ်၊ အမှန်အတိုင်းဖြေမလား...”

သူ့စကားအဆုံး သူမက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဘာလဲ... ရည်းစားရှိခဲဖူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ရှိမှာ ရည်းစားရှိနေသလားဆိုတာကို မေးမလို့မှလား...”

သူမစကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံးတွေက အပေါ်ကို ပင့်တက်သွားရတယ်။

“ဝိုး... ကိုယ်မေးမှာကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“မြို့ကြီးသူပဲဟာ၊ ဝံ့တာသူမှတ်နေလား၊ ဒီလောက်တော့ အကင်းပဲရှိသေးတယ်”

သူမစကားကြောင့် သူ့မှာ သဘောတကျ ရယ်မိပြန်သေးတယ်။ ပြီးမှ...

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ဖြေတော့လေကွာ၊ လိမ်တော့ မလိမ်နဲ့နော်”

“အင်း... အမှန်အတိုင်းဖြေရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်နေတော့မှာပဲ၊ အခုအရွယ်အထိ ရည်းစားမထားဖူးဘူးဆိုရင် လိမ်တယ်ထင်ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါအမှန်တရားတစ်ခုပဲဗျာ၊ အံ့မယ်... ဒီလိုပြောလိုက်လို့ အထင်တော့မသေးလိုက်နဲ့ဦးနော်၊ ဟွန်း... ကြိုက်မယ်သူမရှိလို့ မထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝါသနာမပါလို့ကို မထားတာ၊ ဒါလည်း ဂုဏ်ယူစရာတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား...”

“ဟင်! ရည်းစားမထားဖူးတာနဲ့ ဂုဏ်ယူစရာနဲ့က ဘာဆိုင်လို့

ရာဇဝင်ကို

လဲ...”

သူ့စကားကြောင့် သူမက “အ၊ရန်ကော ရန်ကုန်သားရယ်” ဆို
တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်လာရင်း...

“ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ဗျာ၊ လက်မထပ်ခင်အချိန်အထိ ရည်းစားတစ်
ယောက်မှ မထားခဲ့တော့ ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့သူတစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲဝေမပေးခဲ့ရသေးတဲ့ ကိုယ်အချစ်တွေ အကုန်လုံး
ကို တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ပေးလိုက်နိုင်တာပေါ့၊ နောင်တစ်ချိန် ကိုယ်
အချစ်သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်ရင် ဒီလောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စ
ရှိပါဦးမလား... ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

သူမစကားကြောင့် သူ့စိတ်တွေတောင် လှုပ်ရှားသွားသလိုပါ
ပင်။ ဘယ်လောက်ပြောင်မြောက်တဲ့ ခံယူချက်လေးပါလိမ့်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က နောက်ထပ်ငါးမိနစ်လောက်
စကားပြောကြပြီးတော့ Season ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။
ဒါပေမယ့် ဖြစ်ချင်တော့ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ချိုးအကွေ့မှာ တစ်ဖက်က
လာတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူက အင့်ခနဲနေအောင် ဝင်တိုက်လိုက်မိ
တယ်။ သူတိုက်လိုက်မိတဲ့ အရှိန်က နည်းနည်းပြင်းသွားတော့ တစ်ဖက်
လူက နောက်ဖက်ကို ဖင်ထိုင်ရက်လဲကျသွားသလို လက်ထဲက အထုပ်
တွေကလည်း ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ပြန်ကျသွားတယ်။

တိုက်လိုက်မိတာကတော့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ကိုယ်က လဲမကျဘဲ တစ်ဖက်ကလူက လဲကျသွားတာဆို
တော့ နည်းနည်းအားနာသွားတာရယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ တောင်း
ပန်ဖို့ကိုပဲ သူ့အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာတာတွေရယ်ပေါင်းပြီး သူပါးစပ်က
စကားတစ်ခွန်း လှစ်ခနဲထွက်သွားတယ်။ ထွက်သွားတာကတော့

ဝန်အစီအစဉ်

တောင်းပန်တဲ့စကားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဗမာလိုမထွက်ဘဲ တစ်ခုခုဆို
အကျင့်ပါနေတဲ့ သူ့ပါးစပ်က ကိုရီးယားလိုပဲ ထွက်သွားတယ်။

“ဟာ... ဂွဲဆုံး(င်) ဟမ်မနီသာ... ဂွဲဆုံး(င်) ဟမ်မနီသာ”

ဆိုပြီး ပါးစပ်ကပြောလည်းပြော လက်ကလည်း အဲဒီလူကို ဆွဲထူ
ပေးဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့လုပ်ရပ်က အရာမထင်လိုက်ဘဲ
သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က “ငြောင်း” ခနဲပုတ်ချတာကို ခံလိုက်ရ
တယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ သူက တင်းသွားပြီး ခပ်ကုန်းကုန်းဖြစ်နေရာကနေ
ပုတ်ချလိုက်တဲ့လူကို ဆတ်ခနဲမော့အကြည့်မှာတော့...။

အားလားလား... နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ မိတ်ကပ်အဖွေးသားနဲ့ အ
ခြောက်မကြီး။ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ပုံကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာဆိုတော့
သူ့ပါးစပ်က ရေရွတ်သံတစ်ခုကလည်း ကိုယ်ကိုကိုယ် မထိန်းလိုက်နိုင်
သေးခင်မှာပဲ ထွက်သွားတော့တယ်။

“ဟင်... အခြောက်မ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ကိုယ်ဘာသာခြောက်တာ
ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဘာသာခြောက်တာ ဘယ်သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေလို့လဲဟဲ့၊
ငါခြောက်တာက သိက္ခာရှိရှိ မြန်မာလိုပဲခြောက်တာ၊ ညည်းကမှ ခြောက်
တာတောင် ကိုယ်ဟာနဲ့ကိုယ်မခြောက်ဘဲ သူများဟာ ငှားခြောက်တဲ့
ကောင်မ... ကိုရီးယားအခြောက်မ”

အခြောက်မ အသံက အကျယ်ကြီး။ ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ့တစ်
ကိုယ်လုံး ပူထူသွားတယ်။

“ဟား... ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူက
ခြောက်နေလို့လဲ”

“မယ်လေး(အောင်မလေးကို ဆိုလိုသည်)... လာသေးတယ်၊

ရာဇဝင်နိဂုံး

လာသေးတယ်၊ ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင်ကို လာလုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့က သွားစပေါက်ပါပြီဆိုကတည်းက ခြောက်လာတာပါတော်၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်သူဘယ်အဆင်ဆိုတာ သိပြီးသား၊ ခြောက်တာတောင် ပေါ်ပေါ်တင်တင် မခြောက်ရဲဘဲနဲ့များ၊ သူများစားခွက်ကို(အခြောက်မက လဲကျနေရာက ပြန်ထပြီး အထုပ်တွေလိုက်ကောက်နေတဲ့ ကောင်လေးကိုမျက်စိစွေကြည့်လိုက်ရင်းမှ) လာလှချင်နေသေးတယ်၊ ဒါမျိုးတော့ လာမလုပ်နဲ့၊ ကျားမကြောက်လို့ သွားပေါက်ကတည်းက ခြောက်လာတဲ့ အခြောက်ဟဲ့၊ ဘာမှတ်နေလဲ... ”

အခြောက်မအသံက ပိုကျယ်လာတော့ လူတွေက ပြုံးစိစိနဲ့ ကွက်ကြည့်ကြည့်။ ထည်ဝါလည်း အတော်ရှက်လာသလို မြို့ကြီးသူကလည်း အသာလက်ကုတ်ကာ သွားဖို့အချက်ပြတယ်။ ဒါနဲ့သူက ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မရ။ အခြောက်မက သူ့ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ရင်း...

“အောင်မယ်... အောင်မယ်၊ ဒီလိုနှိုက်မြည်းပြီး စားပြီးနားမလည်လုပ်သွားလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါ့သူငယ်လေးကို ငါက ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာဟဲ့၊ ညည်းနဲ့တိုက်မိတဲ့ အရှိန်က ပြင်းတော့ ငါ့သူငယ်လေး ဘာတွေဖြစ်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ဒီည ဂျူတီမဆင်းနိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထည်ဝါစိတ်တိုလာပြီ။ ဒါနဲ့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပဲ ပြန်ပြောချလိုက်တော့တယ်။

“သူ့ဂျူတီ မဆင်းနိုင်တော့လည်း နောက်တစ်ယောက်ခေါ်လိုက်ပေါ့ဗျာ... ကဲ”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော အခြောက်မက တပ်ထားတဲ့ အတု

၀နနအစိစုငလ

တွေ အကုန်ပြုတ်ကျမတတ် တဆွေဆွေခုန်ပြီး တဆတ်ဆတ်ခါသွားတယ်။

“မယ်လေး(အမလေး)... ညည်း... ညည်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဟွင်(ဟင်... မဟုတ်ရပါ၊ ဟထိုးသံပါသော ဟွင် ဖြစ်ပါသည်) ငါပြောတဲ့ ဂျူတီဆိုတာက ဟိုဂျူတီကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သူက စားသောက်ဆိုင်မှာ ညဘက်သီချင်းဆိုတာမို့လို့ အဲဒီဂျူတီကိုပြောတာ၊ ဟွင်း(ဟွန်း)... ပြောတော့ဖြင့် မခြောက်ဘူးလေးဘာလေးနဲ့၊ ဒါမျိုးတွေကျတော့ သိပ်သိနေတယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းဖူးတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီး...”

အနီးအနားက ရယ်သံတွေ ခပ်သဲသဲထွက်ပေါ်လာတယ်။ ထည်ဝါက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်းကနေ...

“ခင်ဗျား... ဖယ်တော့နော်၊ ကျုပ်ထိုးမိတော့မယ်”

“မယ်လေး(အမလေး)... ဒီကလည်း ဆွဲချင်နေတာပါနော်”

“ဟာ... ခင်ဗျားဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ... တရားစွဲမှာကို ပြောတာ၊ ညည်းတော့ ပုလင်းကွဲချင်းစိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ လိပ်ဖြစ်မနေနဲ့။”

ထည်ဝါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့...

“ကဲ... လူသတ်မိတော့မယ်၊ ဖယ်စမ်းပါ... ချဉ်ပေါင်ရိုးမတုတ်ထိုးမရယ်”

လို့ သွားကြားထဲကထွက်တဲ့ လေသံနဲ့ပြောကာ ရှေ့ကနေပိတ်ရပ်ထားတဲ့ အခြောက်မကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ရင်း လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ မြို့ကြီးသူကလည်း နောက်ကနေ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လိုက်ပါလာတယ်။

ရှေးရေဝေခို

နောက်တော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တဲ့ အထုပ်အချို့ကို ယူပြီး ဝယ်စရာရှိတာ အနည်းငယ်ထပ်ဝယ်ကာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားရာဆို ကို နှစ်ယောက်သား ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ သူမက ဆိုင်ကယ်ကိုရှေ့ကခွ တော့ သူက နောက်ကနေ အထုပ်အပိုးတွေကိုင်ပြီး တင်ပါးလွှဲတက်ထိုင် လိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဆိုင်ကယ်တွေရပ်ထားတဲ့ အနားကို စောစော က အခြောက်မက ရောက်လာပြန်တယ်။

“မယ်လေး(အမလေး)... ကြည့်ပါလား... ဆိုင်ကယ်စီးတာ တောင်မှ နောက်ကစီးတာ၊ ဒါများ သူ့ကိုယ်သူ အစိုတဲ့၊ ရေစိမ်ပွက များ... ဟွင်းဟွင်း”

ဒီတစ်ခါတော့ ထည်ဝါလည်း စိတ်တွေကို လျှော့ထားလိုက် ကာ ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ လို့သာ မှတ်လိုက်တော့တယ်။ သူ့ကိုက ဒီနေ့ ကံနိမ့်နေတာဖြစ်မှာပါ လို့ မှတ်ယူထားလိုက်ရင်း မြို့ကြီးသူကိုပဲ သူဖြစ်ချင်တာတစ်ခု ပြော လိုက်တယ်။

“ကိုယ်ကို ညနေကျရင် ဆိုင်ကယ်စီးသင်ပေးပါလား...”

၀၆၆၆၆၆-၀၆

“လီဗာကို သာသာလေးပဲဆွဲ ကိုထည့်ဝါ၊ တအားကြီးဆွဲထားရင် ဂီယာထိုးလိုက်တာနဲ့ ဆိုင်ကယ်က ဆောင့်ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်လေးပဲဆွဲ... ဟုတ်ပြီလား”

ပြောရင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်ခွထိုင်ကာ လီဗာကို တဖျင်းဖျင်း ဆွဲနေ တဲ့ ထည့်ဝါလက်ကိုဖယ်ပြီး သူမက လီဗာကို ခပ်မျှင်းမျှင်းလေးဆွဲပြ တယ်။ ဒီတော့မှ ထည့်ဝါက နားလည်သွားသလိုပုံစံနဲ့ ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညှိတ်ကာ...

“ဪ... ဒီလိုလား၊ အိုခေ... အိုခေ... အာရား ဒရော့ စော်ယို...”

လို့ပြောလိုက်ပြီး သူမဆွဲပြသလို လီဗာကို ခပ်မျှင်းမျှင်းလေး ဆွဲလိုက်တယ်။

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ အဲလောက်က ထိန်းရတာ အနေတော်ပဲ၊ ဒါဆို ဂီယာထိုးလိုက်တော့၊ နံပါတ်ဝမ်းထည့်လိုက်၊ ရှေ့ကိုနင်း”

ရုလင်္ဂါ

သူက ခေါင်းကိုတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ကာ သူမပြောသလိုပဲ ဂီယာတံကို ရှေ့ဘက်တစ်ချက်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်က ဆွဲထားတဲ့လီဇာကို လျှော့ချလိုက်တော့ စက်ကသေသွားတယ်။

“ဪ... ခင်ဗျားကလည်း၊ လက်က လီဇာကို လျှော့မပစ် လိုက်နဲ့လေဗျာ၊ စက်သေသွားပြီတွေ့လား၊ လီဇာကိုလည်း သာသာလေး ဆွဲထားရသေးတယ်ဗျာ... ဖယ်ဖယ်... ကျွန်တော်တစ်ပတ်စီးပြမယ်၊ သေချာကြည့်ထား”

သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းပေးလိုက်တော့ သူမက ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကို တက်ထိုင်ကာ စက်နှိုးလိုက်တယ်။ မိုးလင်းကတော့ ဝရန်တာပေါ်ကနေ ထည်ဝါဆိုင်ကယ်စီးသင်တာကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတ ရမ်းရမ်း၊ ဦးထွန်းတင်ကလည်း မလှမ်းမကမ်းက နှင်းဆီပင်ကို ရေ လောင်းရင်းကနေ တစ်ချက်တစ်ချက် လည်ပြန်ကြည့်လာကာ ပြုံးတယ်။

မြို့ကြီးသူက ဆိုင်ကယ်ကို ခြံထဲမှာတင် တစ်ပတ်လှည့်ကာ စီးပြလိုက်တယ်။ သူမ စီးပြတာကိုမြင်တော့လည်း ထည်ဝါစိတ်ထဲမှာ ဆိုင်ကယ်စီးရတာက ဘာမှမခက်။ ကိုယ်တိုင်စီးမယ်လုပ်မှသာ...။

“မြင်လား... ကျွန်တော်စီးတာကို၊ ဘာခက်လို့လဲဗျာ၊ ခင်ဗျား တို့ကားမောင်းတာကမှ ကလပ်တွေရော၊ ဘာတွေရော၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ တာ၊ ဆိုင်ကယ်စီးတာက ရှင်းရှင်းနဲ့လွယ်လွယ်လေးပါ။ လာ... ကျွန် တော်စီးပြသလို ပြန်စီးကြည့်”

သူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး စက်နှိုး လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူမပြသလို လီဇာကို ခပ်မျှင်းမျှင်းလေးဆွဲထား ရင်းကနေ ဂီယာတစ်ချက်ထိုးလိုက်တယ်။ ဒီအထိတော့ အဆင်ပြေပြေ ပါပဲ။

၀၆၆၆၆၆၆၆

“အိုခေ... ရပြီ၊ လီဇာကို သာသာလေးဆွဲပြီးတော့ ထွက်လိုက် တော့...”

သူမစကားအဆုံး သူက ဆိုင်ကယ်လီဇာကို တစ်ချက်ဆွဲချလိုက် တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဆိုင်ကယ်လီဇာကို အချိန်အဆ မသိသေးတော့ တအားဆွဲမိသွားတယ်။ ဒီမှာဘင်ပဲ ဆိုင်ကယ်က လေးညှို့ကထွက်တဲ့ မြားတစ်စင်းလို ဦးခနဲပြေးတော့တာပဲ။

သူ့ရင်ထဲအေးခဲခဲ့ဖြစ်သွားကာ အလန့်တကြားနဲ့ မျက်စိစုံမှိတ် ပြီး “အား... ” ခနဲ အကျယ်ကြီးအော်ကာ ပါသွားတော့တယ်။ သူ့လို ပဲ မြို့ကြီးသူကလည်း အလန့်တကြားနဲ့ အော်တယ်။ မိုးလင်းကတော့ သွားပြီ ဆိုတဲ့အသိနဲ့ တစ်ဖက်ကိုမျက်နှာလွှဲထားလိုက်မိတယ်။

“ကိုထည်ဝါ... ဘရိတ်နင်း... ဘရိတ်နင်း...”

မြို့ကြီးသူရဲ့ အသံကိုလည်း သူမကြားတော့ဘူး။ ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ အကျယ်ကြီးကြီးအော်ပြီး လက်ကလည်း လီဇာကို အလန့် တကြားနဲ့ ဂိတ်ဆုံးထိ တင်းနေအောင်ဆွဲကာ ပါသွားရင်းကနေ တစ်နေ ရာ အရောက်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကိုသွားတိုးမိဟန်နဲ့ ဆိုင်ကယ်က တုန်ခနဲ ရပ်သွားတယ်။

ဒီတော့မှ သူက အကြောက်အလန့်ပြေသွားကာ ဘရိတ်အုပ် ရမှာကို သတိရပြီး ရှေ့ဘရိတ်ကို တင်းနေအောင်ဆွဲထားလိုက်ကာ ဘာ ကိုများတိုက်မိတာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ စုံမှိတ်ထားတဲ့ မျက်စိတွေကို နှစ်ဖက်စလုံး မဖွင့်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း အသာလေး တစ်ဖက်လောက်ဖွင့် ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့...။

“ဟင် ! ”

မှိတ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ စုံလုံးပြူးကျယ်သွားရတော့တယ်။

ရော့ဂ်ကဏ္ဍ

သူ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ကြီး မျက်ဖြူဆိုက်နေတာက ဦးထွန်းတင်။ လက်ထဲ မှာက ရေပိုက်ကြီးကို ကိုင်လို့။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီးက ဦးထွန်း တင်ရဲ့ ပေါင်ကြားထဲမှာ။ ဦးထွန်းတင်ခမျာ... အသံတောင်ကောင်း ကောင်း မထွက်နိုင်ရှာဘူး။

“အု... အု... အု...”

လောက်သာ အသံထွက်ပြီး မျက်ဖြူဆိုက် တက်နေတာ။ ရုတ် တရက်ဆိုတော့ သူလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။ မြို့ကြီးသူကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သူမကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ကြက်သေသေလို့။

ဒီအခိုက်မှာပဲ ဦးထွန်းတင်က မတ်တပ်ကြီး “အု... အု...” နဲ့ တက်နေရာကနေ မြက်ခင်းပေါ်ကို အတောင့်လိုက်ကြီး လဲကျသွား ကာ “ဂစ်... ဂစ်...” ဆိုပြီး ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ပြောင်းတက်တော့တယ်။

ဒီတော့မှ မြို့ကြီးသူက သတိဝင်လာကာ... “အဖေ!” ဆိုပြီး ပြေးလာသလို သူကလည်း ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ရင်းကနေ အ လန်တကြားအော်လိုက်တယ်။

“အောဘောရို!”

၀နနအစီအစဉ်-၀၅

“ဟား... ဟား... ဦးထွန်းတင်နဲ့ မြို့ကြီးသူတို့ နှစ်ယောက် တော့ မင်းကိုတော်တော်လေး လန်သွားမှာပဲနော်၊ ဦးထွန်းတင်ခမျာ အိပ်ရာပေါ်ကတောင် အခုထိမဆင်းနိုင်သေးဘူး...”

မိုးလင်းစကားကြောင့် ထည်ဝါက ညနေက အဖြစ်ကို ပြန်မြင် ယောင်ရင်း မအီမသာပြုံးမိတယ်။

“ဦးထွန်းတင်ကိုက ငါတမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာမဟုတ်ရပါ ဘူးကွာ၊ သူ့ဘာသာ ဖြစ်သွားတာ၊ အသက်မထွက်သွားတာ တော်သေး တယ်၊ ငါတော်တော်လန်သွားတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒါလည်း အလွဲကောင်းပဲပေါ့ကွာ၊ အခု လောက်ဆိုရင် မင်းကို သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ဖြစ်သွား လောက်ပြီ၊ ရာဇဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းထဲကလို ရာဇဓိရာဇ်က ဗညား ဒလပေးတဲ့ နဖူးကဒဏ်ရာကြောင့် မှန်ကြည့်တိုင်း ဗညားဒလကိုသတိ ရသလိုမျိုး ဦးထွန်းတင်ကလည်း ဆီးသွားတိုင်း မင်းကို သတိတရ မေတ္တာ ပို့နေတော့မှာ သေချာတယ်”

ရော့စ်တီကို

မိုးလင်းစကားကြောင့် ထည်ဝါ့မျက်လုံးထဲမှာ ဦးထွန်းတင်ဖြစ်
နေမယ့် ပုံစံကြီးကို မြင်ယောင်ကြည့်မိလိုက်တယ်။

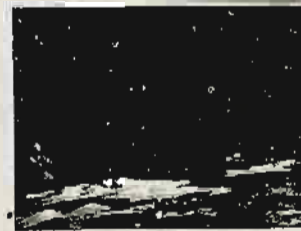
ဦးထွန်းတင်က ဘိုထိုင်အိမ်သာကြွေခွက်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း
မျက်နှာကြီးက ရှဲ့့မဲ့့ကာ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိရေရွတ်နေလိုက်သေး
တယ်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ဟင်း... ဂန်း
နမ်းစတိုင်လ်... ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်... ဒင်းပေးတဲ့ဒဏ်ရာ... ဟင်း...
အား...”

မိုးလင်းနဲ့ ထည်ဝါတို့နှစ်ယောက်က အတွေးတူသွားတဲ့
အလား နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အိပ်နေရင်း
ကနေ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်လိုက်မိကြတော့တယ်။

ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်

သူမအတွက်တော့
အချစ်ဆိုတာက...
တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးတဲ့...
နယ်ပယ်သစ်တစ်ခုပါကွယ်

ဝန်းနုအိမ်စု-၇

မန္တလေး

အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီကုနေ လွင့်ပျံလာတဲ့ အမွှေးတိုင်နဲ့တ ထောင်းထောင်းကြောင့် ထည်ဝါနဲ့မိုးလင်းတို့က ဇေဝေဝါဟန်နဲ့ အပေါ်ထပ်ဆီကို တက်လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။ ဘုရားရှိခိုးခန်းထဲက ထွက် လာတဲ့ အမွှေးတိုင်နဲ့ဆိုရင်လည်း ဒီလောက်တော့ အနံ့တထောင်း ထောင်း ထနေမှာမဟုတ်။ အခုဟာက အမွှေးတိုင်အတော်များများကို ထွန်းညှိထားလို့ ထွက်လာတဲ့အနံ့မျိုး။

ဒီလိုနဲ့ အပေါ်ထပ်ဆီကိုတက်လာရင်း လှေကားတစ်ဝက် လောက်အရောက်မှာ အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာတဲ့ မြို့ကြီးသူနဲ့ ဆုံမိကြ တယ်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲဗျာ၊ အမွှေးတိုင်နဲ့တွေ့က မွန်ထူနေတာ ပဲ...”

ထည်ဝါအမေးစကားအဆုံး မြို့ကြီးသူက အပေါ်ထပ်ဆီကို လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်းက...

ရှာလင်္ခါနီ

“ဒီနေ့ အိမ်မှာ နတ်ကန္တာပေးမလို့လေ၊ ကျွန်တော်တို့က အခု လိုပဲ တစ်နှစ်တစ်ခါ အိမ်မှာ နတ်ပွဲပေးနေကျလေ ကိုထည်ဝါရဲ့၊ နတ်မေး ချင်ရင်သွားလေ၊ ဝါသနာပါလား...”

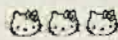
မြို့ကြီးသူရဲ့အမေးကို နှစ်ယောက်စလုံးက ခေါင်းရမ်းပြမိကြ တယ်။

နောက်တော့ သူမက အောက်ထပ်ကို ပျာပျာပျာပျာနဲ့ ပြေး ဆင်းသွားသလို သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဝါသနာမပါဘူးဆိုပေမယ့် နည်းနည်းတော့ စပ်စုချင်ကြသေးလေရာ အမွှေးတိုင်နဲ့ တထောင်း ထောင်းထနေတဲ့ အခန်းဆီကို အသာသွားချောင်းကြည့်မိကြတယ်။

“ဟင်...”

ထည်ဝါ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရတယ်။ နတ်ပွဲ ပေးတဲ့ အခန်းထဲမှာရောက်နေတဲ့ နတ်ကတော်က ဟိုတစ်နေ့က 78 မှာ သူနဲ့ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခြောက်မကြီး။ အခုကျတော့လည်း ခေါင်းလေး တရမ်းရမ်းနဲ့ နတ်ကတော်ဖြစ်လို့။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ သူငယ်ကတော် လုပ်နေပြီးတော့။ အခန်းထဲမှာ ဦးထွန်းတင်ကိုတော့ မတွေ့ရ။ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးကတော့ နတ်ကတော်အခြောက်မရှေ့မှာ လက်အုပ်က လေးချီပြီး ဘာတွေ တတွတ်တွတ်မေးနေတယ်မသိ။ ပြီးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်မမြင်ဖူးတဲ့ အဒေါ်ကြီးသုံးလေးယောက်ကိုလည်း တွေ့ရ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ နတ်ကတော်ကို ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းကနေ ထည်ဝါ့ခေါင်းထဲမှာ အကြံအစည်တစ်ခုက လှစ်ခနဲဝင်ရောက်လာ တယ်။ ဒါနဲ့ ထည်ဝါက မိုးလင်းကို အသာလက်ကုတ်အချက်ပြကာ အခန်းထဲကို ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

၀၈၈၀၀၇၆-၀၅

ဒေါ်ကြူကြူမွှေးက လက်အုပ်ကလေးချီထားရင်းကနေ နတ်က တော်ဆီက ထွက်လာမယ်စကားကို ငဲ့လင့်နေတယ်။ နတ်ကတော် ချာ ချာကလည်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ထားရင်းကနေ ခေါင်းကလေးတရမ်းရမ်း နဲ့ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာစကားမှတော့ မပြောသေးဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးကပဲ စမေးရတော့တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့... အခု သမီးတော်တို့အိမ်ကို ကြွလာတာက ဘယ် လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလဲဘုရား...”

ဆိုတော့မှ နတ်ကတော်ချာချာက ခေါင်းလေးတရမ်းရမ်းနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“အလို သမီးတော်ရယ်... ဖေကျော်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ ဘူးလား၊ ဖေကျော်ကတော့ သမီးတို့မိသားစုကို တစ်နှစ်တာပတ်လုံး စီးပွားလာဘ်လာဘတွေ တိုးတက်အောင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လိုက်ရ တာ၊ သမီးတော်ကတော့ ဖေကျော်ကို မေ့နေတယ်ပေါ့လေ...”

နတ်ကတော်ချာချာရဲ့ စကားလည်းဆုံးရော ဒေါ်ကြူကြူမွှေး တစ်ယောက် ငယ်ထိပ်မြေပေါက်သလို ခံစားလိုက်ရကာ ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်သွားရင်း...

ရာဂဝဒီကို

“မ... မဟုတ်ရပါဘူး ဖေကျော်ရယ်... သမီးတော်က ဖေကျော်ကို ဘယ်မေ့ပါ့မလဲဘုရား၊ မမေ့လို့ပဲ သမီးတော်က ဖေကျော်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မပြတ်ပြေလည်ရအောင် ဘလက်လေဘယ်ဆက်ထားတာပေါ့ဘုရား”

“အိမ်း... ဒါဆိုလည်း ကောင်းပေသားပဲ... ကောင်းပေသားပဲ၊ ဖေကျော်အလိုက်ကို သိတဲ့သမီးကြီးကို ဖေကျော်ကလည်း ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေပါဘူးကွယ်၊ စီးပွားလာဘ်လာဘတွေ ဒီထက်ပို တိုးသထက်တိုးတက်သထက်တက်အောင် ကြည့်ရှုစောင့်မတော်မူပေးရမှာပေါ့... ဒါပေမယ့် ဖေကျော်အခုတော့ အချိန်သိပ်မရဘူးကွယ်၊ ဖေကျော်သွားစရာရှိလို့ အမြန်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ကွဲ့...”

“ဖေကျော်က ဘယ်ကိုများကြွမြန်းစရာရှိလို့လဲဘုရား”

နတ်ကတော်ချာချာက တကယ်နတ်မဝင်ဘဲ နတ်ဝင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေးနေတဲ့အကြောင်းကရာကို သူ့ပါးစပ်ကနေ လွှတ်ခနဲပြောချလိုက်မိတယ်။

“Sedona မှာ သူငယ်လေးနဲ့ချိန်းထားလို့ပါကွယ်... ”

“ရှင်! ”

“အဲလေ... ဟုတ်ပါဘူး၊ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးရှိသေးလို့ပါကွယ်၊ မနဲလေးပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့က ကျင်းပတဲ့ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးကိုကျတော့ မတက်ဘဲနဲ့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ ဘတ်ဒေးရှိုးပွဲကို မျှော်စင်ကျွန်းမှာ သွားကြည့်တယ်လေ၊ အဲဒါကိုအပြစ်ပေးဖို့အတွက် ဒီနေ့ထပ်ပြီးတော့ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးထပ်ကျင်းပတာ၊ အဲဒီကို အမိပြန်ရမယ်ကွဲ့”

“ဟင်... ဖေကျော်တို့နတ်တွေကလည်း ရှိုးပွဲတွေကြည့်တာပဲ

လား... ”

“တစ်ခါတလေပါကွယ်... ပြီးတော့ ဖေကျော်က အိုင်စီပီပီရီသတ်လေ... အဲဒါကြောင့် အိုင်စီရိုးပွဲတွေလောက်ပဲကြည့်တာပါ... ကဲကဲ... အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး သမီးတော်ရေ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးနောက်မကျရလေအောင် အချိန်တော်မလင့်ဖို့... ကိုင်း... သမီးတော်ရေ... ဒီဂျေဖွင့်...”

နတ်ကတော်ချာချာရဲ့ စကားအဆုံး ဒေါ်ကြူကြူမွှေးက အနားမှာအဆင်သင့်ချထားတဲ့ စီဒီစက်ရီမုခ်ကို ကောက်နှိပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နတ်ဖိုးသီချင်းသံက ပျံ့လွင့်လာတော့တယ်။

“ထူးလည်း ထူးတယ်xxxမြူးလည်းမြူးတယ်xxxပျော်xxxပျော်xxxပျော်xxxပျော်xxxတို့ကိုကြီးကျော်xxxထူးလည်းထူးတယ်xxxမြူးလည်းမြူးတယ်xxxပျော်xxxပျော်xxxပျော်xxxပျော်xxxတို့ဖေဖေကျော်xxx”

နတ်ကတော်ချာချာက ကိုကြီးကျော်သီချင်းနဲ့အတူ ဘလက်လေဘယ်ပုလင်းကြီး လက်တစ်ဖက်ကကိုင်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကြက်ပေါင်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး ကွေးကောက်နေအောင် ခုန်ပေါက်ကတယ်။ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးအပါအဝင် ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း နတ်ကတော်ချာချာနဲ့အတူ ဝင်ကကြတယ်။

အဲဒီလိုကနေတုန်းမှာပဲ ကိုကြီးကျော်သီချင်းကို ဖုံးလွှမ်းကာ ထည်ဝါတို့အခန်းဘက်ဆီကနေ တအုန်းအုန်းနဲ့ထွက်လာတဲ့ သီချင်းသံက...

“အိုပါဂန်းနမ်းစတိုင်လ်xxxဟေးxxxsexy ladyxxxအုxxxအုအုxxxအိုပါဂန်းနမ်းစတိုင်လ်xxx”

ရော့လင်းဆို

ဒီသီချင်းသံလည်းကြားရော နတ်ကတော်ချာချာအပါအဝင် ကိုကြီးကျော်သီချင်းနဲ့ ကနေတဲလူတွေအကုန်လုံးက ရောယောင်ပြီး ကကွက်တွေ ပြောင်းသွားကြကာ ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်သီချင်းထဲကအတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ဘက်ယှက်တင်ပြီး မြင်းစီးသလို ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ က ကုန်ကြတယ်။ နတ်ကတော်ချာချာရဲ့ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ဘလက် လေဘယ်နဲ့ ကြက်ပေါင်တစ်ချောင်းကလည်း ဘယ်ချောင်ကိုလွင့်သွား မှန်းမသိဘူး။

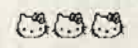
အဲဒီလိုကနေရင်းကနေ ဂန်းနမ်းစတိုင်သီချင်းသံက ရုတ်တ ရက် ရပ်သွားတော့ သူတို့နဂိုဖွင့်ထားတဲ့ ကိုကြီးကျော်သီချင်းသံက ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ကကွက်က ကိုကြီးကျော်ဖြစ်သွား ပြန်ရော။

“ထူးလည်းထူးတယ်xxxမြူးလည်းမြူးတယ်xxxပျော်xxx ပျော်xxxပျော်xxxပျော်xxxတို့ကိုကြီးကျော်xxx”

အဲဒီလို ကိုကြီးကျော်သီချင်းနဲ့ ကနေတုန်းမှာပဲ စောစောက ရပ်သွားတဲ့ ဂန်းနမ်းစတိုင်သီချင်းက တအုန်းအုန်းနဲ့ ပြန်ထွက်လာပြန် တော့ အကုန်လုံးရဲ့ကကွက်တွေက ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်မြင်းစီးကဖြစ် သွားပြန်တယ်။

“အိုပါဂန်းနမ်းစတိုင်လ်xxxဟေးxxxsexy ladyxxxအုxxx အုxxxအိုပါဂန်းနမ်းစတိုင်လ်xxx”

အဲဒီလိုနဲ့ နတ်ပွဲက ကိုကြီးကျော်ဖြစ်လိုက် ဂန်းနမ်းစတိုင်လ် ဖြစ်လိုက်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွားရတော့တယ်။ ကိုကြီးကျော်လည်း ဘယ် ချိန်ထွက်သွားလိုက်မှန်းကို မသိ။

ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်

မြို့ကြီးသူရဲစကားအဆုံး ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်တယ်။

“ဒါဆို အန်တီမွေး . . . တော်တော်လေး ကသိကအောက်ဖြစ် သွားမှာပေါ့နော်၊ နတ်ကတော်လုပ်တဲ့သူလည်း တော်တော်လေး ဒုက္ခ ရောက်သွားမှာ . . .”

“အေးပေါ့ . . . ကိုကြီးကျော်လည်း ဘယ်လိုပြန်ထွက်သွားမှန်း တောင် မသိလိုက်ဘူး၊ အမေဆို နတ်ကိုင်ခံရမှာကြောက်လို့တဲ့၊ တောင်း ပန်နေတာ နတ်ခန်းထဲကကို မထွက်ဘူး . . .”

“အေးဟယ် . . . နင့်အိုပါးက ပုံမှန်ရောဟုတ်ရဲ့လား မသိပါ ဘူး၊ တစ်ခန်းလောက်များ လွတ်နေလားလို့”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်စကားကို မြို့ကြီးသူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံး ရဲ့ပဲ ပြုံးနေလိုက်တယ်။

ရဟင်္ဂင်္ဂီ

“ဒါနဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်မယ်ကိစ္စကို ထိပ်တိုက် ဆွေးနွေးပြီးကြပြီလား”

“ဟင့်အင်း... တစ်ခွန်းမှကို မဟုတ်ကြသေးဘူး၊ သူကလည်း စ၊မပြောသလို ငါကလည်း စ၊မပြောချင်ဘူး၊ ဒါမျိုးက သူ့ဘက်ကစပြော ရမှာလေ...”

“တကယ်လို့ပေါ့ဟာ... သူ့ဘက်က ပြောလာတဲ့အခါကျရင် ရော... နင့်ဘက်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလဲ၊ နင်... သူ့ကို ရင်မခွန် သေးဘူးလား...”

“သိချင်တယ်ပေါ့...”

“အင်းပေါ့... အင်း... ပြောပြ”

“ဟင်းဟင်း... သိချင်ရင် ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်ကြည့်ပေါ့၊ ဘာလို့ပြောပြရမှာလဲ၊ ပြောမပြပါဘူး...”

မြို့ကြီးသူရဲ့ စကားအဆုံး ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က မျက်စောင်းထိုး ကာ ပွစ်ပွစ်နဲ့ ဆဲရေးကိုင်းထွာတယ်။ မြို့ကြီးသူကတော့ ဖြူဖြူထွန်း မြင့်မြင့်သွားပုံကိုကြည့်ကာ အသာရယ်လိုက်ရင်း မျက်လုံးထဲမှာ မင်းခန့် ထည်ဝါဆိုတဲ့ ငော့ကျားသားတစ်ယောက်ကို ပုံဖော်ကြည့်နေလိုက် တယ်။

သူမအတွက် အချစ်ဆိုတာက တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နယ်ပယ်သစ်တစ်ခုပါပဲကွယ်...။

ဝန်းနုအိမ်ရာ-၀၅

ရည်းစားဆိုတာက ထောက်ပံ့ပေးလို့ပဲ...

တုန်းခန့်ထောက်ပံ့ပြီး...

ခကလေးနဲ့ ဗျာဒိတ်ပြန်ပြီးသွားတဲ့အထူး။

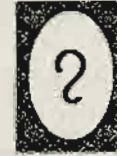
ချစ်သူဆိုတာကတော့...

ဗွဲမီးလို...

တငွေငွေနဲ့ အချိန်ကြာကြာလှိုက်လှောင်နေထိုင်တာမျိုးပါ။

ဝန်းကျင်-၁၅

မန္တလေး

BURMESE CLASSIC .COM

ထည်ဝါနဲ့ မိုးလင်းတို့က “ပါးချိုင့်လေး” စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေရင်းကနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာက နိုင်ငံခြားသားခရီးသွားတချို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ရှိမနေကြ။ ဆိုင်အလုပ်သမားတွေကလည်း ကိုယ်အလုပ်နဲ့ကိုက် ရှုပ်နေကြတာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ အရေးတယူလုပ်ပြီး ကြည့်မနေကြဘူး။

အဲဒီလိုစိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ ထည်ဝါနဲ့ မိုးလင်းတို့နှစ်ယောက်က ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း အသင့်ယူလာတဲ့ ဝိစင်ပုလင်းထဲက အရက်တွေကို နှစ်ယောက်သားရဲ့ အင်္ကျီတွေပေါ်မှာ လောင်းချလိုက်ကြပြီး အိန္ဒြေမပျက်ပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြတယ်။ မန္တလေးရဲ့ ရာသီဥတုပူပူမှာ ကုတ်အင်္ကျီကြီးတွေဝတ်ထားရတဲ့ ဒုက္ခကလည်း မနည်းပါ။

“ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပါနော်... ငါဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်...”

ရော့ဝေခို

“အေး... ဆက်လိုက်တော့.”

မိုးလင်းဆီက ထောက်ခံချက်ရတာနဲ့ ထည်ဝါက မြို့ကြီးသူဆီ ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့တယ်။ ဖုန်းက နှစ်ချက်လောက်သာမြည်ပြီး တန်းကိုင်လာတယ်။

“ဟယ်လို... ”

ဆိုတဲ့ ထူးသံထွက်လာတာနဲ့ ထည်ဝါက အသက်ကိုဝေရှုလိုက် ကာ အရက်တွေတအားမူးနေသူ တစ်ယောက်လို အာလေးလျှာလေးကြီး နဲ့...

“ဟယ်ရို... မိုချီးသူလား... မိုချီးသူဘယ်ရောက်နေလဲသိ ဘူး”

“ကျွန်တော်လား... ကျွန်တော်အိမ်မှာပဲ ကိုထည်ဝါ၊ ပြောပေး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ...”

“အေး... မိုချီးသူအားရင် ဦးပိန်ကိုလာခဲပါဦး... ဒီမှာကိုယ် တို့နှစ်ယောက်... အေး... ကားမောင်းနိုင်တော့လို့... အေး...”

“ကိုထည်ဝါ အရက်တွေသောက်ထားတာလား... ဟုတ်လား”

မြို့ကြီးသူရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးအမေးကြောင့် သူ့အကြံအစင်သွား ပြီဆိုတာကို သိလိုက်တော့ ထည်ဝါက မိုးလင်းကို လက်မအသာထောင် ပြလိုက်ရင်း...

“လာ... လာခဲနော်... ကျွန်တော်တို့ တောင်မင်းကြီးမြတ် စွာဘုရား လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာ... အေး... စောင့်နေမယ်... နော်... မြန်မြန်လာခဲနော်... အေး...”

ထည်ဝါက သူ့မစကားကို မဖြေဘဲ သူ့ပြောချင်တဲ့စကားကို သာ ကုန်အောင်ပြောပြီး ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်ပြီး တခွီးခွီးရယ်လိုက်မိတယ်။

ဝန်အစီစဉ်

ပြီးမှ မိုးလင်းကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်ရင်း...

“လာလိမ့်မယ်... ပီပြင်ပါစေနော် ငလင်း၊ အလိမ်ပေါ်သွား ရင် ဝှမ်းမှာ”

“ငါက ဘာမှ မပီပြင်စရာမရှိဘူး၊ ငါက မူးချင်ယောင်ပဲဆောင် ပြရမှာ၊ မင်းက စကားတွေပါပြောရမှာဆိုတော့ မင်းသာသတိထား၊ မင်း မပီပြင်တာနဲ့ ကွဲပြီပဲ...”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဒီနေ့အကြံအစည်က ထည်ဝါမှာ ချစ်သူ ရှိတာကို မြို့ကြီးသူသိသွားအောင် အသိပေးဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်း အသိပေးဖို့ ရာကျတော့လည်း အခက်တွေ့နေတော့ မူးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာလေ။ ချစ်သူရှိတာကိုလည်းသိ၊ အရက်သောက်တတ်တာကိုလည်းသိ... ဆိုတော့ မြို့ကြီးသူဘက်က သူ့ကို သေချာပေါက်စိတ်ပျက်သွားတော့မှာ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက် ပြတ် ဘယ်လောက်ပိုင်လိုက်တဲ့ အကြံပါလဲ။

ဒီလိုနဲ့သူတို့နှစ်ယောက်က “ပါးချိုင့်လေး”ထဲမှာ ခဏလောက် ဆက်ထိုင်နေလိုက်ကြပြီးမှ “တောင်မင်းကြီးဘုရား”ဘက်ကိုတက်တဲ့ လှေကားတွေပေါ်မှာ ဘေးကပ်ထိုင်နေလိုက်ကြကာ မြို့ကြီးသူအလာကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ လူတချို့ကတော့ ကုတ်အင်္ကျီအရောင်တောက် တောက်ကြီးတွေဝတ်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ဒီဇိုင်းနဲ့ လှေကားတွေ ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာလဲဟာ ဆိုတဲ့ဒီဇိုင်းနဲ့ ကြည့် သွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း ဘာကိုမှ ရဂူမစိုက်ဘူး။ ခပ် တည်တည်ပဲ ထိုင်နေလိုက်တယ်။

သိပ်တော့ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။

“ဟော... ဟိုမှာ လာနေပြီ ဟေ့ကောင်”

ရော့လင်းကို

ထည်ဝါက မိုးလင်းပြရာဆီကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်ပါ
တယ်။ မြို့ကြီးသူကို ပြုံးပြုံးပျာပျာပုံစံနဲ့ လျှောက်လာနေတာကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ သူမရဲ့ဖွားဖက်တော်
လို့ပြောရလောက်အောင် တတွဲတွဲရှိနေတတ်တဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်လည်း
ပါလာတယ်။

“ပီပြင်အောင်လုပ်နော်... ဟန်မပျက်စေနဲ့...”

“အင်းပါကွာ...”

နှစ်ယောက်သားတွတ်ထိုးနေရင်း မြို့ကြီးသူတို့ သူတို့အနား
ကိုနီးလာတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့တဲ့ ဒီ
ဇိုင်းမျိုးဖမ်းလိုက်ပြီး ဇက်တွေကိုချိုးချထားလိုက်ကြတာ မျက်လုံးတွေ
ကို အသာမှိတ်လို့ မှိန်းနေလိုက်ကြတယ်။

“ကိုထည်ဝါ... ကိုထည်ဝါ...”

မြို့ကြီးသူက ပခုံးကိုကိုင်လှုပ် နှိုးလာတော့မှ ထည်ဝါက “ကျန်
လုံးလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်လိုက်ပြီး မြို့ကြီးသူကို ကြည့်ပေးလိုက်
ကာ...”

“အင်း... အော... မိချီးသူ... ရောက်ပြီလား...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ... ဒီလောက်တောင် သောက်ရ
တယ်လို့...”

“ကိုယ်... ကိုယ်နည်းနည်းများသွားလို့... ခေါင်းမထောင်နိုင်
တော့ဘူး... အဲဒါ... လှမ်းခေါ်လိုက်တာ... ချောတီး... ချောတီး
ဘာကွာ... နော်...”

မြို့ကြီးသူက ထည်ဝါပုံကိုကြည့်လိုက်ကာ ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်း
ကုတ်လိုက်ရင်း...

၀၃၃၀၀၀၀၀၀၀၀

“တော်တော်မူးနေတာပဲ... လာလာ... ကျွန်တော်တွဲပေး
မယ်၊ ကားပေါ်သွားရအောင်၊ ကားက ဘယ်နားမှာရပ်ထားတာလဲ...”

မြို့ကြီးသူရဲ့ အမေးကို ထည်ဝါက ပါးစပ်ကမဖြေ။ ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချထားရင်းကနေ ကားရပ်ထားရာနေရာကို လက်ညှိုးလေးပဲထိုး
လိုက်တယ်။

မြို့ကြီးသူက သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချလိုက်ရင်း ဘေးနားမှာ
ရပ်ကာ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်နေတဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“ဖြူမ... နင်က ကိုမိုးလင်းကိုတွဲဟာ၊ ငါ သူ့ကိုတွဲခဲ့မယ်၊
ကားဆီသွားရအောင်”

“ဟင်! တွဲ... တွဲရမှာလား...”

“အေးပေါ့... ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် သူတို့လမ်း
လျှောက်နိုင်မှာလဲ”

“ကိုယ်တိုင်တော့ မတွဲပါရစေနဲ့ဟင်၊ နိုင်မှာလဲမဟုတ်ဘူး၊
နင် ဒီနားမှာ ခဏနေခဲ့ဦး၊ ငါ အကူအညီ သွားတောင်းကြည့်လိုက်ဦး
မယ်၊ ခဏလေး...”

ပြောပြောဆိုဆို ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က လှေကားထစ်တွေပေါ် ခပ်
သွက်သွက်တက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ယောက်ျား
လေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီယောက်ျားသား
နှစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ပဲ ထည်ဝါနဲ့မိုးလင်းတို့ကို ကားပေါ်အ
ရောက် ပို့လိုက်ကြရတယ်။

ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း မိုးလင်းနဲ့ထည်ဝါတို့က
သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူရလေအောင် နောက်ခန်းထဲမှာ တုံးလုံးပက်လက်

ရောဂါဝင်္ဂါ

တွေ နေလိုက်ကြတယ်။

မြို့ကြီးသူကတော့ နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဖြူမ... နင်က ငါတို့ယူလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို စီးခဲ့လိုက်တာ၊ ဒီကားကို ငါမောင်းခဲ့လိုက်မယ်...”

“အေးအေး... ပြီးရော... ပြီးရော... ဟိုနှစ်ယောက်က လမ်းရောက်မှ ပြဿနာလည်းရှာနေဦးမယ်”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်စကားကြောင့် မြို့ကြီးသူက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“သူတို့ကိုယ်သူတို့တောင် မလှုပ်နိုင်တော့ပါဘူးဟယ်... စိတ်ချပါ”

“အေး... ဒါဆို ငါသွားပြီ”

ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားခဲ့ရာဆီ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်လျှောက်သွားတော့ မှ မြို့ကြီးသူလည်း ကားပေါ်တက်ရတယ်။ ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီး ကားစက်ကိုမနှိုးသေးဘဲ နောက်ခန်းထဲကို အသာစောင်းငဲ့ကြည့်တော့ ဘာသားချောနှစ်ယောက်က တုံးလုံးပက်လက်။ ဒါနဲ့ မြို့ကြီးသူက ခေါင်းကိုအသာရမ်းပြီး ကားစက်နှိုးဖို့ ရှေ့ကိုပြန်အလှည့်မှာပဲ ထည်ဝါဆီက စကားသံ တစ်ခုထွက်လာတယ်။

“ယသော်... ယသော်... ရက်စက်တယ်ကွာ...”

ရုတ်တရက်တော့ မြို့ကြီးသူက စကားသံကိုသေချာမကြားလိုက်။ ဒါနဲ့ကားစက်ကို မနှိုးသေးဘဲ ထည်ဝါဆီက ဆက်ထွက်လာမယ် စကားသံကို စောင့်ပြီးနားထောင်နေလိုက်တယ်။

“ယသော်... ယသော်ရာ... ကိုယ်က မင်းကိုပဲချစ်တာပါကွာ၊ ဒါကို ဘာဖစ်လို့ မယုံရတာလဲ... အေး...”

၀၃၃၅၀၇၉-၀၅

ထည်ဝါစကားအဆုံး မြို့ကြီးသူက “ယသော်” ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို ခပ်တိုးတိုး သံယောင်လိုက် ရွတ်ကြည့်မိတယ်။ ပြီးတော့ ထည်ဝါကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်မိပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထည်ဝါက ငြိမ်သွားပြီ။

နောက်တော့ သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ကို အသာရမ်းထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူမနားထဲမှာက ယသော်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို ထပ်ခါထပ်ခါပြန်လည်ကြားယောင်နေမိခဲ့ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမမိဘတွေနဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်တို့က ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အဆင်သင့်ပဲ စောင့်နေကြတာကိုတွေ့ရတယ်။ နောက်တော့ ထည်ဝါတို့နှစ်ယောက်ကို သူတို့အခန်းထဲကို အရောက်တွဲပို့ကြရပြန်တယ်။

တွဲပို့တဲ့တစ်လမ်းလုံး မိုးလင်းက ဇက်ကျိုးကျဟန်ကြီးနဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပေမယ့်လို့ ထည်ဝါကတော့ အာလေးလျှာလေးကြီးနဲ့...

“ဆောတီး... ဆောတီးပါ အောဘောဂျီရယ်... ကျော်(ကျွန်တော်)ကို ပြောရာတွင် မပီခြင်း)က စိတ်ညစ်လို့နည်းနည်းဆို နည်းနည်းလေးပဲ... အေး... သောက်လိုက်တာပါအောဘောဂျီရယ်...”

ဆိုတာမျိုး...။

“အောမောနီ... ကျော်(ကျွန်တော်)တောင်းပန်တယ်နော်၊ ဂွဲဆုံး(င်)ဟမ်နီသာ... အေး... ဂွဲဆုံး(င်)ဟမ်နီသာ...”

ဆိုတာမျိုးတွေကို ဝါရစပ်ပြောလာတော့တယ်။ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးကတော့ အရက်နဲ့ကြောင့် မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့လို့ ဦးထွန်းတင်က

ရှာရဝင်္ဂီနီ

လည်း ခေါင်းတရမ်းရမ်း။ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကလည်း နှာခေါင်းကြီးရှုံ့ပွ
ရှုံ့ပွနဲ့ အတော်စိတ်ပျက်နေတဲ့ပုံ။ မြို့ကြီးသူကတော့ ယသော် . . . ယ
သော် . . . ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကြားထဲမှာ အတွေးတွေ လုံးလည်ချာ
လည်လိုက်လို့။

ထည်ဝါနဲ့ မိုးလင်းတို့ကတော့ တကယ်အရက်နာကျနေတဲ့
ဒီဇိုင်းနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ကြပြီး တွဲပို့ပေးကြ
တဲ့ မြို့ကြီးသူတို့ လူတစ်စု အခန်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ
နှစ်ယောက်သား ဝုန်းခနဲထကာ ခုတင်ပေါ်မှာ ဝန်းနမ်းစတိုင်လ်မြင်း
စီးအကကို ကဗျာလွတ်ကလိုက်ကြတယ်။

ပြာလဲလဲမီးရောင်လေးသာထွန်းထားတဲ့ အိပ်ခန်းထဲက ခု
တင်ပေါ်မှာ လူးလှိမ်ရင်း အိပ်လို့မရနိုင်သေးတာက မြို့ကြီးသူ။

သူမရဲ့နားထဲမှာ “ယသော်” ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကိုပဲ ထပ်ခါ
တလဲလဲကြားယောင်နေတော့တာ။ ယသော်တဲ့။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ
ကိုထည်ဝါနဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်နေတာပါလဲ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့
ယသော်ဟာ ကိုထည်ဝါချစ်သူမိန်းကလေးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆို
ကိုထည်ဝါက သူ့မှာ ချစ်သူရှိရဲ့သားနဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ အစီအမံတွေထဲကို
ဘာလို့ ခေါင်းအသာလျှိုပြီးတော့ ဝင်လာရတာလဲ။ သူ့ဘက်က ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ပြောပြီးတော့ မိမိနဲ့ကိစ္စကို ငြင်းပါတော့လား။

ပြီးတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကရော . . . ။

မိမိရဲ့စိတ်တွေကရော . . . ကိုထည်ဝါမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ
ကိုသိလိုက်ရတာနဲ့ ဘာလို့များ အခုလို ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေရ
တာလဲ။ ဘာလို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မရှိရတာလဲ။

ကျွတ် . . . ။

သူမက ခေါင်းကို အသာရမ်းမိတယ်။

ဝိနာနအစိုးရ-၀၅

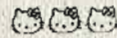
ရှာလင်းကိ

တကယ်ဆို သူမဘက်က ဘာကိုမှကို ခေါင်းစားနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမှ ဆိုင်သေးတာမှ မဟုတ်တာ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ကိုယ်ဘက်ကထား နိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခုတော့...။

သူမက အိပ်မရတဲ့အဆုံး အိပ်ရာထဲက ထလာကာ ဝရန်တာ ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပြန်တယ်။ သူမစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အလိုမကျ သလို ခံစားနေရတာကို ခံစားမိနေပါလျက်နဲ့ အဲဒါဟာ ဘာဆိုတာကို အဖြေထုတ်လို့မရတာက အတော်ကိုခံစားရခက်စေတယ်။

သူမ...

ကိုထည်ဝါနဲ့ ထိပ်တိုက်ဆွေးနွေးဖို့တော့ လိုအပ်နေပါပြီ။ အဖြေတစ်ခုခုတော့ ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့လေ။

“အခုလောက်ဆိုရင် ငါ့မှာ ချစ်သူရှိတာကို မြို့ကြီးသူ ကောင်းကောင်းသိသွားလောက်ပြီနော်... မိုးလင်း”

ထည်ဝါက ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအောက်မှာ ယှက်ထိုးထားရင်းပုံစံနဲ့ ဒီစကားကိုပြောလိုက်တော့ မိုးလင်းက မျက်နှာကြက်မှာ တွဲကပ်ထားတဲ့ ညအိပ်မီးကို မှိတ်လိုက်ဖွင့် လိုက်လုပ်ကာ လက်ဆော့နေရင်းကနေ...

“ဒါပေါ့... ငါတို့အကြံ ရာနှုန်းပြည့်အောင်မြင်ပါတယ်ကွာ၊ ပူမနေပါနဲ့၊ သူ့ကိုမရိပ်မိပါဘူး”

ဆိုတော့ ထည်ဝါက မိုးလင်းဘက်ကို စောင်းဝဲကြည့်လိုက်ရင်း က...

“သိသွားတာကတော့ ဟုတ်ပြီ... ငါ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆို တာကိုလည်း ပြောဦးလေကွာ”

“ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ... မနက်ဖြန်ကျရင် မင်း... မြို့ကြီး သူနဲ့ ထိပ်တိုက်စကားပြောလိုက်တော့၊ ဒီနေ့က အင်ထရိုဝင်ထားပြီး သားဆိုတော့ စကားစဖို့က သိပ်မခက်တော့ပါဘူး”

ရာဇဝင်တို

“မျက်နှာတော့ အပူသားကွ၊ ပြောရမှာ”

“ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ပြောသင့်တာကိုသာ ချင့်ချိန်ပြီးပြောလိုက်၊ ကျန်တာ သူ့ဘာသာဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်သားက စကားပြောစရာ မရှိတော့သလို ခဏငြိမ်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့မှ မိုးလင်းက အကြံတစ်ခုရသွားဟန်နဲ့...

“ဒီလိုလုပ်... မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့ မန္တလေးတောင်ကိုသွားရအောင်၊ အဲဒီမှာဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောလို့ရတယ်၊ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကို ပထုတ်ဖို့က ငါ့တာဝန်ထားလိုက်၊ ဘယ်လိုလဲ... ဒီအကြံမကောင်းဘူးလား...”

ထည်ဝါက ပက်လက်အနေအထားကနေပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာ မြို့ကြီးသူရဲ့ ပုံရိပ်က ဖျတ်ခနဲ။ ရင်မောရပါလား... မန္တလာသူလေးရယ်...။

ဝန်အစီအစဉ်-၇၅

မနက်ခင်း ကော်ဖီခိုင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်ရောက်သွားတော့ မြို့ကြီးသူတို့ သားမိသားဖသုံးယောက်လုံးက ရောက်နေနှင့်ကြပြီ။

“ဪ... မောင်ထည်ဝါတို့၊ လာကြလေ... အခုပဲ လာနို့တော့မလို့၊ မထလောက်သေးဘူးထင်လို့”

“ဟုတ်... အစောကြီးကတည်းက နိုးနေတာပါ အောဘောဂျီရဲ့၊ ခေါင်းဖြိုးမလို့ဟာ ဘီးပျောက်နေလို့ရှာနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

ထည်ဝါက တမင်လုပ်ထားတဲ့ စပ်ဖြူရုပ်နဲ့ ဂျယ်လီမီးကာ ပိပြားနေအောင်ဖြိုးထားတဲ့ ခေါင်းက ဆံပင်တစ်ချို့ကို ကိုင်ရင်းပြောလိုက်ရင်း ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မိုးလင်းကလည်း ထည်ဝါဘေးမှာ အပြုံးတစ်ခုနဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဆံပင်စတိုင်လ်နဲ့ အဝတ်အစားတွေက အရောင်တွေသာကွဲသွားပေမယ့် တစ်ကုမ္ပဏီထဲက ထုတ်တဲ့ အရုပ်တွေလိုအတူတူ။

ရာဇဝင်ကို

“မောင်ထည်ဝါတို့ မနေ့က တော်တော်မူးလာတယ်နော်၊ အဲလိုပဲ ခဏခဏသောက်ဖြစ်လား”

ဒေါ်ကြူကြူမွေးရဲ့ အမေးစကားအဆုံး ထည်ဝါက နားသယ်စပ်ကို တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ရင်းက...

“ဟုတ်... အရင်ကတော့ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ချဖြစ်တာပါ။ မနေ့ကတော့ စိတ်ညစ်စရာလေးနည်းနည်းရှိတာနဲ့... အဟဲ”

ထည်ဝါက စကားကို ဖြတ်ချလိုက်ကာ မြို့ကြီးသူကို ကြည့်လိုက်မိတော့ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား အခြောက်တစ်ဖက်အစိုတစ်ဖက်နဲ့ မြို့ကြီးသူကလည်း သူ့ကိုကြည့်အလား အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြတယ်။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏလေးပါပဲ... သူမက စပြီး အကြည့်ကိုလွှဲသွားတယ်။

“အေးပေါ့ကွာ... လူငယ်ဘာသာဘာဝ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တာတော့ ဦးလည်း မတားလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မနေ့ညနေကလို လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင်တော့ မသောက်နဲ့ပေါ့ကွာ”

စိတ်ပျက်သွားကြအောင် တမင်ပြောလိုက်တာတောင် စိတ်ပျက်သွားဟန်မပြဘဲ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာချဆိုတဲ့ ဦးထွန်းတင်စကားကြောင့် ထည်ဝါက ခုံအောက်ကနေ မိုးလင်းခြေထောက်ကို အသာတို့လိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ မိုးလင်းကလည်း အသာနေဆိုတဲ့ အထာနဲ့ ထည်ဝါခြေထောက်ကို ပြန်တို့တယ်။ ပြီးတော့ မိုးလင်းက မြို့ကြီးသူကို ဦးတည်ကြည့်လိုက်ကာ...

“မြို့ကြီးသူရေ... ကျွန်တော်တို့ကို ဒီနေ့ မန္တလေးတောင်ပေါ်လိုက်ပို့ပေးပါလား၊ မရောက်တာကြာပြီဗျာ၊ ခြေလျင်တစ်ခေါက်တော့ ရောက်ဖူးတယ်၊ အခု ကားနဲ့အပေါ်ထိတက်လို့ရနေပြီဆို...”

၀နနအစိတု-၀၅

ဆိုတော့ မြို့ကြီးသူက သောက်မယ်ဟန်ပြင်နေတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို အသာပြန်ချလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ကားတွေတက်လို့ရနေပြီ၊ သွားချင်ရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဘယ်အချိန်လောက်သွားကြမလဲ...”

မြို့ကြီးသူရဲ့အကြည့်က ထည်ဝါဆီရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီတော့ ထည်ဝါက...

“ကိုးနာရီပတ်ဝန်းကျင်လောက်သွားရအောင်လေ၊ နေ့ခင်းဘက်ကျတော့လည်း တော်တော်ပူမှာ”

မြို့ကြီးသူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပြီလေ... သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဖြူဖြူကိုပါ လှမ်းချိတ်လိုက်မယ်”

စကားက ပြောစရာမရှိတော့သလို တိတ်သွားကြပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏလေးပါပဲ။ ဦးထွန်းတင်ဆီက စကားသံထွက်လာတယ်။

“ဒါနဲ့ မကြူ... မနက်ဖြန်မင်းမွေးနေ့ မဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ...”

“ဘာမှထွေထွေထူးထူးတော့ မလုပ်တော့ပါဘူးတော်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းပို့တာလောက်ပဲ လုပ်တော့မယ်၊ အစကတော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလေး ချက်ပို့ဦးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မပီတော့ဘူးဖြစ်နေလို့... တော်ပြီ”

“ကိုယ်တိုင်မချက်ချင်လည်း ဒံပေါက်အော်ဒါမှာပြီး ဝေလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့...”

“အင်း... အခြေအနေကြည့်ဦးမယ်”
ဒေါ်ကြူကြူမွေးရဲ့မွေးနေ့ဆိုတာကြောင့် ထည်ဝါရဲ့ခေါင်းထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

ရော့ဝီကို

အကြံအစည်တစ်ခုက လင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်အတွေးနဲ့ကိုယ် အသာကျိတ်ပြုံးလိုက်တယ်။

ဒီအခိုက်မှာပဲ မြို့ကြီးသူရဲ လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာတာမို့ သူမက ကော်ဖီခိုင်းကနေ ထထွက်သွားတယ်။ ထည်ဝါကလည်း ကော်ဖီကို အရသာခံသောက်လိုက်ရင်းက သူမနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တဲ့ အခါကျရင် စကားကို ဘယ်နေရာကနေ စပြောရမလဲဆိုတာ စကားလုံးရွေးနေလိုက်တယ်။

မိုးလင်းကလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ ငြိမ်လို့...။

ဝန်းနဲအိတ်-၇

မန္တလေးတောင်တော် ဆုတောင်းပြည့်မြတ်စွာဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ မန္တလေးမြို့ကြီးကို ကြည့်နေကြရင်းကနေ မိုးလင်းက ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကို ဦးတည်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မဖြူဖြူ... ကျွန်တော်ကို မြွေကြီးနှစ်ကောင်နားမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် လိုက်ရိုက်ပေးပါလား...”

ဆိုတော့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က ထည်ဝါနဲ့မြို့ကြီးသူတို့ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်ရင်းကနေ...

“ခဏနေရင်ပဲ အဲဒီအနားကိုသွားတော့မှာလေ၊ ပြီးမှ အတူတူ သွားကြတာပေါ့၊ အဲဒီကျတော့မှ ဓာတ်ပုံကြိုက်သလောက်ရိုက်လို့ရတာပဲ...”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က အထာမပေါက်သေးဘူး။ မိုးလင်းက မြို့ကြီးသူနဲ့ ထည်ဝါတို့ဘက်ကို မျက်စိတွေဘာတွေပစ်ပျက်ပြလိုက် မျက်စိတွေ မှိတ်ပြလိုက် လုပ်လိုက်တော့မှ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က သဘောပေါက်သွားတာ...

“အော့... အင်း... သွားတာပေါ့၊ သွားမယ်လေ”

တွေ့တာတွေဖြစ်ပြီး ပါသွားတယ်။ ဒီတော့ ထည်ဝါနဲ့ မြို့ကြီးသူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်နေခဲ့တော့တယ်။ ထည်ဝါက အဝေးကိုငေး

ရှာလေ့ရှိ

နေတဲ့ မြို့ကြီးသူကို ဘေးတိုက်အနေအထားကနေ တစ်ချက်စောင်းပဲ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနဲ့ မြင်နေရတဲ့ မျက်နှာတစ် ခြမ်းလေးရယ်၊ လေတိုက်လို့ ဆံနွယ်တွေ နောက်ဘက်ကို လွင့်ဝဲနေတာ လေးရယ်က ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ မြင်လိုက်ရင် သူမပါးပေါ်မှာ သနပ် ခါးပါးကွက်ကြားလေးတွေကပဲ အမြဲတမ်းနေရာယူထားတတ်တာလေး က ဆေးရောင်စုံမိတ်ကပ်မလေးတွေကြားထဲမှာ တမူထူးခြားနေတာက တော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ပါတိတ်လေးတွေကို လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ဒီဇိုင်း ဆန်းဆန်းလေးတွေ ချုပ်ကာ စွဲစွဲလမ်းလမ်းဝတ်တတ်တာလေးကလည်း ရာဇဝင်ထဲက မြို့သူဆိုတာကို သက်သေထူပြနေသလား မပြောတတ်ပါ။

သူက ငေးကောင်းကောင်းနဲ့ သတိလက်လွတ်ငေးနေမိရာက နေ ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လာတဲ့ မြို့ကြီးသူရဲ့ အကြည့်တစ်ချက်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲဆောင့်ခုန်သွားကာ အကြည့်ကိုအမြန်လွှဲလိုက်ရတယ်။

ပြီးမှ ဣန္ဒြေဆယ်သလို တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...
“မန္တလေးမြို့ကြီးကို အပေါ်စီးကနေ လှမ်းမြင်ရတာ ရင်ထဲ မှာ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ ဘာကိုမှန်းမသိ လှမ်းမိသလိုလိုပဲ...”

ဆိုတော့ သူမက တစ်ချက်ပြုံးပြလာရင်း...
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ ကျွန် တော်တို့မန္တလေးမြို့ကြီးက ဘုရင်တွေထီးနန်းစိုက်ခဲ့ရာ အရပ်ဆိုတော့ ထီးရိပ်နန်းငွေ့တွေက အခုထိကိန်းအောင်းနေသေးတာလေ၊ မြို့ကြီးက တစ်နေတခြား ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာလာ၊ အဆောက် အဦးတွေ ကားတွေဘယ်လောက်ပဲ ထူထပ်လာလာ ထီးနန်းအငွေ့ကို ဖုံးလွှမ်းမသွားနိုင်ဘူး၊ ခံစားလို့ရနေတယ်၊ အခုလို အပေါ်စီးကကြည့် ရတဲ့အခါပိုပြီးတော့ သိသာတယ်နော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မန္တလာသူ

၀နနအစီစဉ်-၀

ဖြစ်ရတာကို အရမ်းဂုဏ်ယူတယ်... သိလား”

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပြောနေတဲ့ သူမစကားကြောင့် သူ့နားထဲ မှာ ဇာတိမာန်သီချင်းသံကိုတောင် ကြားလာမိတယ်။ သူမပြောတာတွေ ကလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒီနေရာဒေသမှာ တစ်ချိန်က မြန်မာတို့ရဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်တွေ ထိန်းနန်းအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ခဲ့တာ ရာဇဝင်မှာ အထင်အရှားမဟုတ်ပါလား။ ခေတ်ကာလတွေဘယ်ရောက် ပဲကြာကြာ လူတွေရဲ့ အာရုံမှာ မန္တလေးလို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ အဲဒီထီးတွေ နန်းတွေနဲ့ ပူးတွဲပြီး ပြေးမြင်နေမိလိုက်ကြဆဲပါပဲ။

“ကိုထည်ဝါ... ဘာတွေများ တွေးနေတာတုန်း၊ ငြိမ်လှချည် လား...”

သူမစကားမှာ နစ်မျောပြီး ကိုယ်အတွေးနဲ့ကိုယ်လွင့်နေတဲ့ သူက သူမဆီက အမေးစကားထွက်လာမှ စိတ်က ခန္ဓာကိုယ်ဆီပြန်ကပ် တယ်။

“အဟင်း... စိတ်က ရာဇဝင်ထဲရောက်သွားတာ...”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ပြုံးတယ်။ ဒီအပြုံးမှာလည်း ရုတ်တ ရက် သူငေးသွားရတာပါပဲ။ ခက်တော့နေပါပြီ။ ဒီနေ့မှ သူ့ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ သူက သူ့ကိုယ်သူ အမြန်ရုန်း ထွက်လိုက်ရင်း ခေါင်းကိုရမ်းကာ အကြည့်ကို လှမ်းမြင်နေရတဲ့ အဆောက်အဦး ခေါင်းမိုးတွေပေါ် ပို့ပစ်လိုက်ရင်းက...

“ကိုယ်... မြို့ကြီးသူကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်က စပြောရမှန်းမသိလို့ ခက်နေတာ”

ဆိုပြီး စကားအစပျိုးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူမက သူ့ဘက်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်လာရင်း...

ရော့လင်းကို

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားချစ်သူ ယသော် အကြောင်းပြောမလို့လား ဟုတ်လား...”

သူမဆီက ထင်မှတ်မထားတဲ့ စကားကိုကြားလိုက်ရတာမို့ သူ့မှာ တအံ့တဩဖြစ်ကာ မျက်ခုံးတွေက အလိုလိုမြင့်တက်သွားရတယ်။ သူမသိအောင် တစ်နေ့တုန်းက အရက်မူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အသိပေးထားခဲ့တာမှန်ပေမယ့်လို့ အခုလို ပြောင်ဖွင့်မေးလာလိမ့်မယ်လို့ တော့ သူလုံးဝကို တွေးထင်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့်သူက သူ့ဘာမှ လုပ်မထားတဲ့ပုံစံမျိုးကို တမင်ထပ်ဖမ်းလိုက်ကာ...

“သိ... သိနေတယ်! ဟုတ်လား...”

လို့ ပြန်မေးတော့ သူမက ပြုံးကာ အကြည့်ကို အဝေးကိုပို့လိုက်ရင်း...

“တစ်နေ့က ခင်ဗျားမူးပြီး ကားပေါ်မှာ အော်နေတာလေ၊ အဲဒီတုန်းက သိလိုက်တာပါ...”

“ဪ... ”

ဆိုပြီး သူက သူမမျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အသာခိုးခတ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကပဲ ညံ့တာလား၊ သူမကပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းတာလား၊ တကယ်ပဲ ဘာမှကိုမခံစားရတာလားတော့မသိ။ သူမမျက်နှာမှာ ဘာခံစားချက်ကိုမှ ရှာမတွေ့ဘူး။

“ခင်ဗျားချစ်သူက ကိုရီးယားမှာလား၊ မြန်မာပြည်မှာပဲလား”

“ဟိုမှာပါ...”

သူမက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ခင်ဗျားမှာ ချစ်သူရှိနေတာ ခင်ဗျားမိဘတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်လေဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲပြီး ဒီကိုရောက်လာသေးတာ

၀၃၆၅၀၉၀၀၀၀

လဲ...”

သူက ဘာမှတောင် မပြောရ။ သူမကချည်း မေးခွန်းတွေကို ဆက်တိုက်မေးနေတော့တာပင်။ ဒီတော့သူကလည်း သက်သာတာပေါ့ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ အလိုက်သင့်လေး ပြန်ဖြေပေးနေလိုက်တော့တယ်။

“ကိုယ်မိဘတွေရဲ့ စကားကို ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဘယ်တုန်းကမှ မလွန်ဆန်ခဲ့ဘူးမြို့ကြီးသူရဲ့၊ အဲ... ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ လွန်ဆန်လို့မရတာပေါ့၊ ကိုယ်မိဘတွေက နည်းနည်းအစွန်းရောက်တယ်။ သူတို့သားတွေကို သူတို့ချပေးတဲ့ ပုံစံခွက်အတိုင်းပဲ ကွက်တီထွက်လာစေချင်ကြတာလေ၊ သူတို့က ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့က ဟိုဟာပြောင်းလို့မရဘူး၊ ကိုယ်အစ်ကိုဆိုရင်လည်း သူတို့ပေးစားတဲ့ သူကိုပဲ ယူခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက အစ်ကိုမှာက ချစ်သူ မှမရှိဘဲ၊ အဲဒီတော့ မိဘတွေစီစဉ်တာကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲလက်ခံလိုက် နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မှာက...”

သူက စကားကိုဆက်မပြောတော့ဘဲ ဖြတ်ချပစ်လိုက်တယ်။ သူဆက်မပြောပေမယ့်လို့ နောက်ဆက်တွဲထွက်လာမယ် စကားဟာ “ချစ်သူနဲ့လေ” ဆိုတဲ့စကားဖြစ်ကြောင်းကို သူမကောင်းကောင်း သဘောပေါက်မှာပါ။

“အဲဒါနဲ့ပဲ... မန္တလေးကိုဒိုးလာပြီး ကျွန်တော်အပါအဝင် ကျွန်တော်မိဘတွေက ခင်ဗျားကိုစိတ်ပျက်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကိုဖျက်သိမ်းသွားအောင် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ လာလုပ်တယ်ဆိုပါတော့”

သူမဆီကထွက်လာတဲ့ စကားကြောင့် သူ့မှာဖျားချင်ချင် တောင်ဖြစ်သွားရတယ်။ သူမက သူ့အကွက်တွေကို သိနေပြီတဲ့လား။ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်လှပြီမှတ်နေတာ။ အခုတော့ ရန်ကုန်သား

ရောဂါဝင်နိဂ္ဂ

လည်တယ်ဆိုတာ မန္တလေးသူအိပ်နေသလောက်ပဲရှိတယ်လို့ ပြောရမလိုဖြစ်နေပြီ။

“ဟဲ့... မြို့ကြီးသူက အားလုံးကိုရိပ်မိနေတာလား။”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့မူးတဲ့နေ့ကမှ ခင်ဗျားမှာ ချစ်သူရှိတာကို သိလိုက်ရပြီး အကြောင်းအရာအတော်များများကို ဆက်စပ်ကြည့်မိသွားတာ။ သူများနိုင်ငံမှာတောင် အလုပ်သွားလုပ်နေတဲ့လူတွေက အခုခင်ဗျားဝတ်ထားတဲ့ အူကြောင်ကြောင်ဒီဇိုင်းတွေကို ဝတ်ပြီး ပေါတောတောစကားတွေကိုပြောတယ်ဆိုတာ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသာပါတယ်။ ပြီးတော့ မနက်အစောမှာ စပီကာကြီးနဲ့ ခုနစ်အိမ်ကြားရှစ်အိမ်ကြားဘုရားရှိခိုးတာတွေ၊ နတ်ပွဲပေးနေတုန်းမှာ ဂန်းနမ်းစတိုင်လ်သီချင်းကို အကျယ်ကြီးဖွင့်တာတွေ... စသဖြင့်ပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ရပ်တွေက တစ်ဖက်လူစိတ်ပျက်သွားအောင် တမင်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်လို့ရပါတယ်...”

သူမရဲ့ စကားတွေအများကြီးအဆုံး သူက သူမကိုအားလည်းနာ၊ မျက်နှာလည်းအတော်ပူသွားရတာ...

“ဟဲ့... ကိုယ်လွန်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်... ကိုယ်မှာလည်း ရွေးချယ်စရာက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိလို့ပါ။ မင်္ဂလာပွဲကို ပျက်စေချင်တာမှန်ပေမယ့်လို့ မြို့ကြီးသူတို့မိသားစုကို ထိခိုက်နစ်နာပါစေဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးတော့ ကိုယ်မှာတကယ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါကိုတော့ ယုံပေးပါနော်...”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနေရာမှာ ကျွန်တော်ဆိုရင်လည်း အခုခင်ဗျားလုပ်သလို လုပ်မိမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်ဗီလိန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ အဲဒါဟာ ဘာကိုဆိုလိုတာလည်းဆို

၀နနစစစစစ

တော့ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမိဘတွေရဲ့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့စကားကို လွန်ဆန်ပြီး သမီးဆိုးမဖြစ်ချင်တာကို ပြောတာပါ။ အဲဒီတော့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ စပြီးငြင်းပေးမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ လူကြီးတွေဘက်က ပွဲဖျက်သွားအောင်ပဲ ခင်ဗျားလုပ်ရမှာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်ပဲလုပ်နေမှာ။ ဒီကိစ္စကိုလျှို့ဝှက်ထားပေးဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်... ခင်ဗျားကံကောင်းပါစေ...”

သူမက ပြောစရာစကားကုန်သွားဟန်နဲ့ သူ့ဆီက အကြည့်ကိုခွာကာ လေတိုက်လို့ရှေ့ဘက်ကိုဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်အချို့ကို နောက်ဘက် ပြန်သပ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူစိတ်ထဲမှာ သူမနဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြည့်ချင်လာစိတ်တွေ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့တယ်။ ဒါနဲ့သူက မေးခွန်းတစ်ခုကို ချက်ချင်းပဲ ကောက်မေးချလိုက်တယ်။

“မြို့ကြီးသူမှာရော ချစ်သူမရှိဘူးလား။”

သူ့အမေးစကားအဆုံး သူမက အားရပါးရပြုံးလိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့သိချင်တာလဲ...”

“အကြောင်းပြချက်တော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုသိချင်တဲ့စိတ်က ချက်ချင်းပဲကြီးစိုးလာလို့ မေးကြည့်တာ။ အပန်းမကြီးရင် ဖြေပေးပါလား။”

“အဟင်း... ပြောရရင်တော့ ကိုယ်ပေါင်ကိုယ်လွန်ထောင်းသလိုဖြစ်ဦးမယ်။ အခုအချိန်အထိ ချစ်သူမပြောနဲ့ ရည်းစားတောင်မထားဖူးသေးဘူးဆိုရင် ယုံမလား။”

သူမစကားကြောင့် သူက သဘောတကျပြုံးလိုက်ပြန်ရင်း...

ရဟင်္ဂစိန်

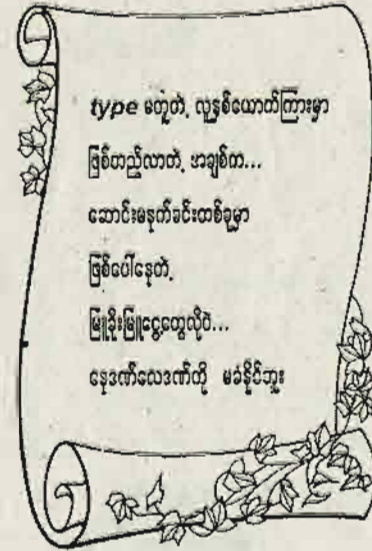
“မြို့ကြီးသူကလည်း၊ ချစ်သူနဲ့ရည်းစားက ဘာကွာလို့လဲ၊ အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မတူပါဘူး၊ ကွဲတာပေါ့၊ ရည်းစားဆိုတာက ချစ်သူဆိုတဲ့စကားလုံးလောက် လေးနက်မှုမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်အထင်ကိုပြောမယ်နော်၊ ကျွန်တော်အထင်တော့ ရည်းစားဆိုတာက ဟုန်းခနဲထတောက်ပြီး ခဏလေးနဲ့ ဖျတ်ခနဲပြန်ငြိမ်းသွားတဲ့ ကောက်ရိုးမီးနဲ့တူတယ်ဗျာ၊ ချစ်သူဆိုတာကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဖွဲမီးလို တငွေငွေနဲ့ အချိန်ကြာကြာ လှိုက်လောင်နေတတ်တာလေ...”

သူမစကားကို သူတော်တော်လေးသဘောကျသွားတယ်။ ရည်းစားမထားဖူးလို့သာပဲ တော်တော်တယ်ရွှေမန်းသူ(ကားနာမည်မဟုတ်ပါ)ရယ်...။

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား၊ ရည်းစားမထားဖူးဘူးဆိုတာ ယုံရခက်ခက်ပဲနော့...”

သူက အရွှန်းဖောက်တော့ သူမက သဘောတကျရယ်တယ်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း မိုးလင်းနဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်တို့ရဲ့မိမိ၊ မြေကြီးနှစ်ကောင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ သူတို့ရှောင်ပေးနေတာလည်း အချိန်အတော်ကြာသွားပြီ မဟုတ်လား။

type ဖဲ့တဲ၊ လှနှစ်ယောက်ကြားမှာ
ခြစ်တည်လာတဲ၊ ဗာချစ်က...
ဆောင်းမနက်ခင်းတစ်ခုမှာ
ခြစ်ပေါ်နေတဲ၊
မြို့ရိုးမြို့ငွေထွေလိုဝဲ...
ဒေဒဏ်လေးကံကို မခံနိုင်ဘူး

ဝန်အစီအစဉ်

မန္တလေး

ဒေါ်ကြူကြူမွှေး အိပ်ရာကနိုးပြီး မနက်စာပြင်ဖို့ မီးဖိုချောင် ထဲဝင်လာတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထည်ဝါကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟင်... သား... ထည်ဝါ... အစောကြီးနိုးနေပါလား၊ ပြီးတော့ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ဟောစောစီးစီးဘာတွေလုပ်နေတာတုန်း”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... အောမောနီရဲ့ ဒီနေ့က အောမောနီရဲ့ မွေးနေ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါဘာဖြစ်တုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုရိုးယားကလူတွေဆိုရင် သူတို့မွေးနေ့မှာ ရေညှိဟင်းသောက်ကြတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် အောမောနီကိုလည်း သောက်ဖူးအောင်လို့ သားက အစောကြီးထချက်နေတာ...”

“ဟုတ်လား၊ မလိုပါဘူးကွယ်၊ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီးတော့များ တကူးတကကြီး ထချက်နေရတယ်လို့၊ သူတို့က ကိုရိုးယားတွေဆိုပေမယ့် အန်တီတို့က မြန်မာတွေပဲဟာ”

ရှာရဝင်္ဂီ

“ဪ... အောမောနီကလည်း၊ သားက အောမောနီကိုစား
ဖူးအောင်လို့ ချက်ကျွေးတာပါဆို၊ လာပါ... စားကြည့်လိုက်၊ သားအ
ဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပြီ”

ထည်ဝါက ဒေါ်ကြူကြူမွှေးကို ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း
ဆွဲခေါ်လိုက်ကာ စားပွဲမှာထိုင်စေလိုက်ရင်း ရေညှိဟင်းဆိုတာကို ချ
ပေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးက ရေညှိဟင်းပန်းကန်ကိုကြည့်လိုက်
ရင်း...

“အဟင်းဟင်း... ကိုရိုးယားကားထဲမှာသာ မြင်ဖူးတာ၊ အ
ပြင်မှာ လက်တွေ့စားရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး...”

“အဲဒါကြောင့်ချက်ကျွေးတာပါဆို၊ စားကြည့်စားကြည့် ကြိုက်
သွားမယ်၊ သားကရှယ်ချက်ထားတာ...”

ဒေါ်ကြူကြူမွှေးက သဘောတကျနဲ့ ရေညှိဟင်းကို တစ်ခွန်း
ခပ်သောက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟယ်... အင်း... ကောင်းသားပဲ၊ အရသာက တစ်မျိုးလေး၊
သားက ဒါတွေလည်းဖြစ်တာပဲလား”

“အောမောနီအတွက်ပဲ သားကချက်ပေးတာပါ၊ စားရေ ချင်လို့”

ဒေါ်ကြူကြူမွှေးက ရေညှိဟင်းကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း သောက်
ကောင်းကောင်းနဲ့ ခပ်သောက်နေရင်းကနေ ပန်းကန်တစ်ဝက်လောက်
ကျိုးမှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်နဲ့...

“ကောင်းလိုက်တာသားရယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီရေညှိက ဘယ်ကဝယ်ရ
တာတုန်း...”

ဆိုတော့ ထည်ဝါက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မဝယ်ရပါဘူး အောမောနီရဲ့၊ ခြံနောက်ဘက်ရေဆိုးမြောင်းထဲ

၀၃၃၈၀၉၆-၀၅

ကရတာလေ...”

“ဟေ !”

ဒေါ်ကြူကြူမွှေးရဲ့ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ဇွန်းက ဂလွမ်ဆို
လွတ်ကျသွားသလို ပါးစပ်ထဲက ရေညှိတွေလည်း ပန်းကန်ထဲကို ပြန်
ပြုတ်ကျသွားတယ်။

Friends လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေ
တုန်း ရုတ်တရက်ထရယ်လိုက်တဲ့ မိုးလင်းကြောင့် ထည်ဝါက ဘာလဲဟ
ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်းကွာ၊ တစ်ယောက်တည်း ကဗျာလွတ်
ထရယ်နေတယ်...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မနက်က ဒေါ်ကြူကြူမွှေးဖြစ်ပျက်သွားတဲ့
ပုံကို သတိရလို့ပါ။ သွားတိုက်ဆေးတစ်ဘူးလုံးကုန်လောက်အောင် သွား
တွေ တဗျင်းဗျင်းတိုက်နေတာများ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်မှာတောင် စိုးရ
တယ်... ဟား... ဟား... သေချာတယ်ဟေ့ကောင်၊ ဒီတစ်ခါတော့
အဲဒီဘွားတော် မင်းကိုတော်တော်လေးလန့်သွားလောက်ပြီ...”

တကယ်တော့ အဲဒီရေညှိဟင်းတွေက အိမ်နောက်ဘက်ရေဆိုး
မြောင်းထဲကဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုရီးယားစားသောက်ဆိုင်တစ်ခု
ကနေ မြို့ကြီးသူကိုယ်တိုင် အော်ဒါမှာပေးထားတာပါ။ အခုတော့ သူမ
ခမျာလည်း အလိုလိုနေရင်း သူတို့နဲ့အတူ ကြံရာပါဖြစ်ရရှာပြီ။

“ဒါနဲ့အခုတလော ယသော်ငြိမ်နေပါလား၊ ဘာသံမှကိုမကြား
ဘူးနော်၊ လိုင်းပေါ်လည်း တက်မလာဘူးမှလား၊ ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး

ရောဂါဝင်္ကါ

နော်. . .”

ဟုတ်တယ်။ ယသော် အခုတလောငြိမ်နေတာ အံ့ဩစရာ။ ပြီးတော့ အခုတလောမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယသော်အကြောင်းကို သိပ်မတွေးဖြစ်။ အရင်တုန်းတွေက မတွေးဖြစ်ဘူးဆိုတာက ရစ်လွန်းလို့ စိတ်ရှုပ်ကာ မတွေးဖြစ်အောင် တမင်မေ့ထားတာမျိုးဖြစ်ပေမယ်။ အခုတလောကတော့ အဲဒီလို တမင်မေ့ထားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ကို ယသော်ဆိုတာက သူ့အာရုံထဲမှာ အလိုလိုပျောက်ကွယ်နေတာ ဘာကြောင့် ရယ်တော့မသိ။

သူက သက်ပြင်းမောတံစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း. . .

“ဟင်း. . . အခုတလော သူမအားဘူးနဲ့တူပါတယ်. . .”

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ပြန်လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။ မျက်စိထဲမှာ မန္တလေးမြို့ရဲ့ လမ်းတွေက နည်းနည်းတော့ အသားကျလာသလိုပင်။

“အခုအရွယ်အထိ မြို့ကြီးသူရည်းစားမထားခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာကို ငါနည်းနည်းတော့ အံ့ဩတယ်ကွ၊ မထူးဆန်းဘူးလား။”

မိုးလင်းစကားကြောင့် ထည်ဝါက ကားကို ဝိယာချိန်းလိုက်ရင်း ကနေ. . .

“မင်းကလည်း၊ သူ့ဘာသာ ရည်းစားမထားချင်လို့မထားတာ၊ ဘာများအံ့ဩစရာရှိလို့လဲကွ. . .”

“ဪ. . . ဒီလိုခေတ်ကြီးထဲမှာ ရည်းစားမထားဖူးဘူးဆိုတာ အတော်ရှားနေပြီမဟုတ်လား၊ အင်းလေ. . . သူ့ဒီဇိုင်းကိုကလည်း ဒီနေ့ခေတ်မှာ ရှားနေပြီဆိုတော့ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့. . .”

မိုးလင်းက သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်း အဆိုတင်သွင်းကာ

ဝန်းနဲ့အိမ်တိုင်းလဲ

သူ့ဘာသာပဲ မှတ်ချက်ချ အတည်ပြုလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြို့ကြီးသူတို့အိမ်ရှေ့ကို ပြန်အရောက်မှာတော့. . .

“ဟင် !”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့ခြေထောက်တွေက ကားဘရိတ်ကို ယောင်ရမ်းပြီးဆောင့်နင်းလိုက်မိတယ်။ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ စကားပြောလာတဲ့ မိုးလင်းခမျာလည်း ရှေ့ကို ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့လျှာသူ ပြန်ကိုက်မိတဲ့အထိ ကားက တုန်ခနဲ ရပ်သွားတာ။

“ယသော် !”

သူက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း ကားပေါ်ကနေ ခပ်မြန်မြန် ဆင်းကာ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လှူနှိပ်ခင်ဖြစ်နေတဲ့ ယသော်လက်တွေကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်မိတယ်။

“ယသော်. . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်လာတာလဲ. . . ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ. . .”

သူက မျှော်လင့်မထားဘဲတော့ တအံ့တဩနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသလောက် သူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်. . .

“ရှင် မရှင်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကျွန်မရှင်းပေးမလို့ ပြန်လာတာလေ. . .”

ပြောပြီး သူမက လူခေါ်ဘဲလ်ဆီကို လက်လှမ်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သူမလက်ကို နောက်တစ်ခါဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြန်ရင်းက. . .

“ယသော်. . . ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ချစ်သူပါဆိုတာကို သူတို့သိ

ချာလဝင်္ကီ

အောင် ပြောပြမလို့လေ...”

ပြောပြီးသူမက လူခေါ်ဘဲလ်ဆီကို လက်လှမ်းပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ သူက နောက်ထပ်တစ်ခါ သူမလက်တွေကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြန်ရင်းက နေ့... ”

“ယသော်... ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ၊ အဲဒီလို သွားပြောလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ လာ... လာပါကွာ၊ ကိုယ်တို့တစ်နေ ရာရာကို သွားပြီး စကားပြောရအောင်...”

ပြောပြောဆိုဆိုသူက သူမကို သူ့ကားရှိရာ ဆွဲခေါ်မယ်ပြင် တော့ သူမက သူ့လက်တွေထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း... ”

“ကျွန်မမှာ ကားပါတယ်၊ ကျွန်မကားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ ထည့်ဝါ၊ ကား ထားခဲ့လိုက်”

ဒါနဲ့သူက သူ့ကားကို မိုးလင်းနဲ့ထားခဲ့လိုက်ပြီး သူမကားနဲ့ လိုက်သွားဖို့လုပ်ရတယ်။

“ကိုယ်မောင်းရမလား...”

“ရတယ်... မန္တလေးမြို့ထဲလမ်းတွေကို ကျွန်မကျွမ်းပြီးသား၊ ရှင်လုပ်ရမှာက ကျွန်မမောင်းတဲ့ကားကို စီးရင်းနဲ့ ဖြေရှင်းချက်ကောင်း ကောင်းပေးနိုင်ဖို့ကိုပဲ စဉ်းစားပါ...”

သူမစကားက ခနဲတဲ့တဲ့။ သူကတော့ သူ့ကားကိုမှီကာ ရပ် ကျန်နေခဲ့တဲ့ မိုးလင်းဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိရင်း ပခုံးနှစ်ဖက် ကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြလိုက်မိတယ်။

၀၆၆၆၆၆၆၆

“တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား...”

ရှေ့က စားပွဲပေါ်ကို ဓာတ်ပုံတွေတစ်ထပ်ကြီး ပစ်တင်လိုက် ကာ မေးလာတဲ့ ယသော်စကားက ခနဲတဲ့တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ သူမ ပြောတဲ့စကားကို ဂရုမစိုက်အားဘူး။ စားပွဲပေါ်ကိုရောက်ရှိလာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုပဲ တအံ့တဩနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။

ဓာတ်ပုံတွေက မန္တလေးမြို့ရဲ့ အထင်ကရနေရာအချို့ကို သူတို့တွေ လျှောက် သွားကြတာကို နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံလိုက် ကာ ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ အမိအရရှိက်ယူထားတဲ့ပုံတွေ။ များသောအား ဖြင့်က သူနဲ့ မြို့ကြီးသူတို့ရဲ့ နှစ်ယောက်တွဲပုံတွေ။ မဟာမြတ်မုနိဘုရား မှာ၊ ဦးပိန်တံတားမှာ၊ 78 Shopping Mall မှာ၊ မန္တလေးတောင်ပေါ်မှာ၊ ပြီးတော့ မြို့ကြီးသူတို့ ခြံဝန်းထဲမှာတောင် ပါသေးတယ်။

“ဒါ... ဒါတွေက”

ရဟန်းမိန့်

ဆိုပြီး သူမကို မော့ကြည့်လိုက်မိတော့ သူမက နတ်ခမ်းထောင့်
စွန်းတစ်ဖက်တည်းကို မဲကာပြုံးလိုက်ရင်း ဘယ်နှယ်ရှိစေ့ဆိုတဲ့ အကြည့်
မျိုးနဲ့ ကြည့်လာကာ...

“ရှင်တို့ပုံတွေလေ၊ မမြင်ဘူးလား...”

“ကိုယ်ပြောတာ အဲဒါကိုမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပုံတွေကို မင်းဘယ်လို
ရသလဲဆိုတာကို မေးနေတာ၊ မင်း... ငါ့နောက်ကို လူထည့်ထား
တာလား၊ ချက်ကင်လိုက်နေတာလား... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ငှားပြီး ရှင်နောက်ကို
ရှဲဒိုးထည့်ထားတာ၊ ရှင်ကို ပြောထားပြီးသားပါရောလား၊ ကျွန်မကို ဟို
မှာကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး ဘတ်မယ်တော့ မကြိုးစားနဲ့လို့”

သူမရဲ့ စကားအဆုံး သူ့ရင်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတစ်ခုက အရိန်
အဟုန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဝင်ရောက်လာတယ်။ ဒါဟာ သူမ စည်းမရှိတာ။
သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည်မှုမရှိတာ။ ချစ်သူဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုး သူမ
ဘက်က သူ့အပေါ်မှာ မထားနိုင်တာကို ပြလိုက်တာ။ ကွက်ကျော်တာ။

ကိုယ်ကတော့ သူမနဲ့နီးဖို့အရေးကို ခေါင်းတွေအစားခံပြီး
တိုက်ပွဲတွေ ဝင်လိုက်ရတာ။ ကြိုးစားလိုက်ရတာ။ သူမကတော့ သံသယ
မျက်လုံးနဲ့ လူငှားပြီးတော့တောင် ရှဲဒိုးထည့်ထားသတဲ့။ သူမမှာ တစ်
ဖက်သားအပေါ်ထားတဲ့ ယုံကြည်နားလည်မှုဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး
တဲ့လား။

သူက သူမကို ဘာမှ ပြောချင်စိတ်မရှိတော့တဲ့ အကြည့်မျိုး
နဲ့ပဲ ကြည့်နေလိုက်မိတော့တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
တရားဆိုတာကလည်း သူ့ကိုအတော် ခံရခက်စေတယ်။

“ရှင်ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ထည့်ပါ၊ ရှင်တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သား

၀၃၆၈၀၅၆-၀၅

သား ဆုံးဖြတ်သင့်နေပြီ၊ အစကတည်းက ရှင်မိဘတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပြောပြလိုက်ရင် ဇာတ်လမ်းက ပြတ်နေလောက်ပြီ၊ ကျွန်မမှာ အဲ
ဒီ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနဲ့ မန္တလေးသူ ပုံတုံးကြီးကို ဘာများမယှဉ်နိုင်
စရာရှိလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး...”

“မင်း... သူတပါးကို ပုတ်ခတ်ပြီး မပြောပါနဲ့၊ မင်း... မင်း
ကွာ...”

သူက ခံစားချက်တွေ သိပ်သည်းလွန်းနေတော့ ဘာစကားမှကို
ကောင်းကောင်းပြောလို့မရအောင် ဖြစ်ရကာ စကားကိုဖြတ်ချထား
လိုက်တော့ သူမက ခုပထပေါက်တော့မယ် မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို
မျိုး ပါးပြင်းထောင်လာကာ...

“ဘာလဲ... ရှင်က ရှင့်ဟာမကိုထိတော့ နာတာလား၊ ဟုတ်
လား ထည့်ပါ၊ ရှင်က အဲဒီလိုတောင် နာတတ်နေပြီလား၊ ဖုား... ကျ
လည်းကျတဲ့ယောက်ျား”

“မင်း... မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ယသော်၊ အခု
ထိ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့ဘက်က စိတ်နဲ့တောင် သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဖူးဘူး၊
အဲဒါ ယောက်ျားစကားပြောတာ”

“ဟွန်း... နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်၊ ရှင့်စကားမှာကိုက အခု
ထိဆိုတာ ပါနေတော့ နောင်တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ရှင့်ဘက်က ဖောက်
ကောင်းဖောက်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာနဲ့ မတူဘူးလား”

သူမက သူမအကျင့်အတိုင်း စကားကို အထအနုတန်းကောက်
တယ်။ သူကလည်း အဲဒီလို စကားအထအနု ကောက်တာလောက် စိတ်
ပျက်တာ မရှိဘူး။

“ကျွတ်...”

ရှာလင်းကို

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စိတ်ကုန်သလို ကျွတ်တစ်ချက် သပ်ကာ သူမဆီက သူ့အကြည့်ကို အခြားတစ်နေရာ လွှဲထားလိုက်မိ တယ်။ ပြီးတော့ အတော်ကြာတဲ့အထိ နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ ထပ်မပြောမိကြ။ နောက်တော့ တိတ်ဆိတ်မှုကို သည်းမခံနိုင်တဲ့ သူမ ဘက်ကပဲ စကားသံထွက်လာတယ်။

“ရှင်တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်တော့ ထည်ဝါ၊ ကျွန်မ အခုလို ဇာတ်မောကြီး ဖြစ်မနေချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ ဆယ်ရက်လောက်ပဲ နေလို့ရမှာ၊ အဲဒီဆယ်ရက်အတွင်းမှာ အဖြေတစ်ခုတော့ ထွက်အောင်ထုတ်ရမှာပဲ၊ တကယ်လို့မှ ဆယ်ရက် အတွင်း ရှင့်ဘက်က အဖြေတစ်ခုထွက်မလာရင် အဖြေထုတ်တဲ့သူဟာ ကျွန်မဖြစ်သွားမှာနော်...”

သူဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ သူမအတွက် သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ စကား လုံးတွေ အတော်ကိုပဲ ရှားနေတာပါ။

၀၂၁၅၀၅၀၅၀၅

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ... ထည်ဝါ၊ ယသော်က ဟိုကနေတောင် ပြန်လာပြီး မင်းကို ချက်ကင်လိုက်နေတာနော်၊ မင်း အထိန်းမတတ်ရင် ဝမ်းမှာပဲ...”

“ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုမှ မတတ် နိုင်ရင်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောမှာပဲ၊ မြို့ကြီး သူရဲ့ မိဘတွေ ငါ့ကိုစိတ်ပျက်သွားအောင် လုပ်နေတာကလည်း ထိ ရောက်မှုမှ သိပ်မရှိတာ၊ ပြီးတော့ မြို့ကြီးသူကလည်း သူ့ဘက်ကတော့ စငြင်းပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အတိအလင်း ပြောထားပြီးသားလေ...”

သူ့စကားကြောင့် မိုးလင်းက သူ့ကို အထူးအဆန်းဟစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသလို ကြည့်လာရင်း...

“မင်းမှာ အဲဒီလောက်တောင် သတ္တိတွေရှိနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ထည်ဝါ... မင်းသေချာစဉ်းစားဦးနော်၊ ယသော်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မင်းတင်ဘဝလုံး လက်တွဲသွားနိုင်မှာတဲ့လား၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါက တော့မထင်ဘူး၊ ယသော် type နဲ့ မင်း type က လုံးဝအကွာကြီး၊ ဒီ လိုလူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ အချိန်ကြာကြာဆွဲကပ်ထားလို့ မရ ဘူး၊ မင်းက ယသော်အပေါ် တိမ်းညွတ်နေလို့ မသိပေမယ့် ငါကဘေး လူဆိုတော့ ပိုမြင်တယ်၊ အခုအချိန် ငါ့စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ထုတ်

ရော့လဝင်ကိစ္စ

ပြောရရင် မင်းကိုငါက ယသော်နဲ့စာရင် မြို့ကြီးသူနဲ့တောင် ပိုပြီးသဘောတူသေးတယ်... ငါအမှန်အတိုင်းပြောတာ”

မိုးလင်းစကားအဆုံး သူက မိုးလင်းကို တစ်ခုခုပြောဖို့ပြင်လိုက်ပေမယ့် မိုးလင်းဟန်းဖုန်းက မြည်လာတာကြောင့် စကားစက ပြတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မိုးလင်းက သူ့အနားက ထထွက်သွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စကားသွားပြောနေတော့ သူတစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနဲ့အတူတူ ချာချာလည်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အတွေးထဲမှာက ယသော်... ပြီးတော့ မြို့ကြီးသူ...။

သိပ်တော့ မကြာလိုက်ဘူး။ အနားကို မိုးလင်းပြန်ရောက်လာတယ်။

“ငါမနက်ဖြန် ရန်ကုန်ခဏပြန်မှဖြစ်မယ် ထည်ဝါ၊ ငါ့အဖေဆေးရုံတင်ထားရတယ်တဲ့...”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ စိုးရိမ်ရလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူးကွာ၊ အူအတက်ပေါက်တာတဲ့၊ အဲဒါ ဆေးရုံတင်ထားတယ်ပြောတယ်၊ တစ်ပတ်လောက်နားခိုင်းရမှာဆိုတော့ ကုမ္ပဏီမှာက ငါရှိနေမှ ဖြစ်မှာလေ...”

“ဪ... အေး၊ ဒါဆို ငါ့ကားကို ယူသွားလေ၊ ငါလည်း ဒီမှာကျတော့ ဘယ်မှမှသိပ်မသွားဖြစ်တာ၊ ကိုယ်ကားနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ မင်းပြန်ရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့...”

မိုးလင်းက ခေါင်းညိတ်တယ်။ အနည်းငယ်မှောင်လာပြီဆိုတော့ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေလည်း ကိုယ်ယောင်ကိုယ်ဝါပြုဖို့ စိုင်းပြင်းနေကြပြီ။

၀၂၈အစိတ်-၀၅

ဝန်ဆောင်ရေး

မန္တလေး

မိုးလင်းက မနက်အစော လေးနာရီလောက်ထကာ ရန်ကုန် ပြန်သွားတာမို့ သူတစ်ယောက်ပဲ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ်နေမိရင်း မနက် စာစားချိန်လောက်မှာတော့ သူက အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာခဲ့လိုက် ကာ ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်မယ်အလုပ်မှာတင်ပဲ အထဲကထွက်လာ တဲ့ မြို့ကြီးသူနဲ့ ဆုံတယ်။

“ကိုယ်တို့ပါ . . . Breakfast စားမလို့လား၊ ကျွန်တော်နဲ့လိုက် ခဲ့ပါလားဗျာ၊ အပြင်မှာမြီးရှည်သွားဆွဲမလို့၊ ဘယ်လိုလဲ လိုက်မှာလား”

“ကောင်းသားပဲ . . . သွားမယ်လေ . . .”

ဒီလိုနဲ့ သူမဆိုင်ကယ်နောက်က ထိုင်ကာလိုက်လာခဲ့လိုက် တယ်။ မနက်အစောကြီးရှိသေးတာတောင် မန္တလေးမြို့လမ်းတွေပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်တွေ အတော်လေးရှုပ်နေပါပြီ။

ရတနာဝိသုဒ္ဓိ

သူမခေါ်သွားတာက ၂၇လမ်း၊ ၇၇x၇၆လမ်းကြားမှာရှိတဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကိုပါ။ သူမက ဆိုင်ကယ်ကိုဒေါက်ထောက်ရပ်ကာ ဇက်သောခတ်လိုက်ရင်းမှ...

“ဒီဆိုင်လေးက လမ်းဘေးဆိုင်ဆိုပေမယ့် လက်ရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ မနက်ပိုင်းပဲရတာလေ၊ ကိုးနာရီ... ကိုးခွဲလောက်ဆိုရင် ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြူဖြူဆိုရင် ဒီကိုခဏခဏရောက်ဖြစ်တယ်...”

သူတို့နှစ်ယောက်က နီးရာခုံမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြကာ မြီးရှည်နှစ်ပွဲမှာလိုက်ကြတယ်။

“ကိုမိုးလင်းက အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ပြန်သွားကာလား... ဟုတ်လား၊ အစောကြီးထပြန်သွားတာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ပါ” စကားတပြောပြောနဲ့ မြီးရှည်စားနေကြဟုန်းမှာပဲ အနားကိုလင်ခရူဆာကားတစ်စီးက ဘရိတ်ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းနင်းပြီး ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ဘာလဲဟာ ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ကြည့်နေမိကြစဉ်မှာပဲ ကားပေါ်က ဆင်းလာတာက ယသော်။

ထည်ဝါမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားတယ်။ ယသော်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေတဲ့ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လာရင်း သူ့ကိုပဲ ဦးတည်ကြည့်လာကာ...

“ထည်ဝါကို တွေ့လို့ဝင်လာတာ”
တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူသိတာပေါ့။ ယသော်မျက်နှာပေးကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှု လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို။ ယသော်ဘက်က တော်တော်တော့ ဖောင်းလာချေပြီ။

၀၆၆၆၆၆၆၆၆၆

“ယသော်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ... ထည်ဝါရဲ့”

ယသော်က မြို့ကြီးသူ့ဘက်ကို မျက်စပစ်ပြရင်း ဆိုလာတယ်။ သူက ယသော်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ အကြည့်တစ်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပေးလိုက်ရင်း မတတ်သတဲ့အဆုံး မြို့ကြီးသူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ မြို့ကြီးသူက စားလက်စ တူကိုချထားလိုက်ကာ သူ့ကိုတစ်လှည့် ယသော်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ သူမအကြည့်က ယသော်ဆီမှာပဲ အဆုံးသတ်သွားကာ...

“ကျွန်တော်နာမည် မြို့ကြီးသူပါ။ ကိုထည်ဝါချစ်သူ ယသော်ဆိုတာထင်တယ်”

မြို့ကြီးသူရဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့လေသံက ပုံမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ယသော်ရဲ့ မျက်ခုံးတွေကတော့ အပေါ်ကို ပင့်တက်သွားကြကာ...

“ဪ... မြို့ကြီးသူက ထည်ဝါနဲ့ ယသော်အကြောင်းကို သိနေပြီးသားလား၊ အဟင်း... တို့က ထည်ဝါပြောမပြရလောက်သေးဘူးထင်နေတာ၊ အင်း... ပြောရရင် ထည်ဝါကတော့ တို့အပေါ်သစ္စာရှိပါတယ်လေ၊ တချို့ကောင်မလေးတွေကသာ ထည်ဝါမှာ ယသော်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို သိရက်နဲ့တောင် လှုပ်နှိုးဖို့ကြိုးစားနေကြတာ၊ ထည်ဝါက သစ္စာရှိလို့သာ ဖော်တော့တယ်...”

ယသော်စကားက နှစ်ခွဲတွေလို့ရတဲ့စကား။ ဒါဟာ မြို့ကြီးသူ့ကို ပါးပါးလေးလှီးလိုက်တယ်ဆိုတာ အသိသာကြီး။ ဒီတော့ သူက မျက်နှာတွေပူကာ မြို့ကြီးသူ့ကို အားနာသွားရတယ်။

ဒါပေမယ့် မြို့ကြီးသူကတော့ ဘာမှထူးပြီး ခံစားရဟန်မရှိပဲ၊ လုံးဝ “ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲဟန်နဲ့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ...”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ယသော်ကံကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်

ရောဂါဝင်္ကီ

ကြားဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာတရားကို ရတဲ့မိန်းမဟာ လောကကြီးမှာ ကံအကောင်းဆုံးမိန်းမပဲတဲ့၊ ယသော် ဆက်ပြီးကံကောင်းနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းပေးပါမယ်...”

မြို့ကြီးသူရဲ့ စကားအဆုံး ယသော် မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားတယ်။ သူကတော့ မြို့ကြီးသူရဲ့စကားကို အတော်လေးသဘောကျသွားတယ်။ ဆတ်ခနဲဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ယသော်ကို မြှောက်ပြောလိုက်သလိုရှိပေမယ့် သေချာတွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ယသော်ကို ပြန်ခွပ်လိုက်တာပါ။ သူက မြို့ကြီးသူ ဒီလိုပြောတတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တောင်ထင်မထား။ အခုတော့ မြို့ကြီးသူကလည်း ဆရာကြီးတစ်ပါးပါပင်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က သူ့ကိုဘေးထားပြီး နှစ်ယောက်တည်း စကားလုံးတွေ စစ်ခင်းနေကြတာ။ ကြာရင် မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဒီထက်ဖြစ်လာမှာစိုးတဲ့ သူက ယသော်ကိုကြည့်လိုက်ရင်း...

“ယသော်... မုန့်စားမယ်မလား၊ မှာလိုက်မယ်လေ...”

ဆိုပြီး စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ယသော်က သူ့ကို တမင်တကာ ဟန်လုပ်ထားတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြုံးစိုက်ကြည့်လာရင်း...

“ယသော်က မုန့်စားဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ထည်ဝါရဲ့ ထည်ဝါကို ပြောစရာရှိတာနဲ့ လှည့်ဝင်လာလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် မြို့ကြီးသူ့ ရှေ့မှာဆိုတော့ ပြောလို့မကောင်းဘူးလေ... တို့ကိုတစ်ခုလောက် ကူညီပါလား မြို့ကြီးသူ၊ တို့ ထည်ဝါကို ပြောစရာလေးရှိလို့ ခဏလောက် ရှောင်ပေးပါလား...”

၀၃၃၅၀၅၀၅-၀၅

မြို့ကြီးသူရဲ့အကြည့်က သူ့ဆီရောက်လာကယ်။

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ယသော်... ဒီမှာ သူများအစားစား နေတာလေကွာ၊ မသွားပါနဲ့... ရတယ် မြို့ကြီးသူ”

ယသော် မျက်စောင်းက မြို့ကြီးသူမမြင်အောင် ဒိုင်းခနဲရောက်လာတယ်။ ပြီးမှ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မျက်နှာပေးကိုချက်ချင်းပြင်လိုက်ပြန်ကာ...

“ဒါဆိုလည်း မြို့ကြီးသူ မြန်မြန်စားပြီးပြန်လိုက်ပါလား၊ တို့ပဲ ထည်ဝါကို ခေါ်ထားလိုက်ပြီး ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ယသော်!”

သူက ယသော်နာမည်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြို့ကြီးသူက သူ့ကိုတစ်ချက် ပြုံးစိုက်ကြည့်လာရင်း...

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်စားလို့ပြီးနေပါပြီ၊ ဒါဆို ကိုထည်ဝါနေခဲလိုက်လေ၊ ကျွန်တော်ပြန်နှင့်လိုက်မယ်၊ အိမ်ကျမှ တွေ့တာပေါ့...”

အိမ်ကျမှတွေ့တာပေါ့ဆိုတဲ့ စကားကို မြို့ကြီးသူက သူ့ကို မချီမချင်မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ကြည့်ကာ ပြောလာတာပါ။ ပြီးမှ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“အန်တီရေ... ဒီမှာ ပိုက်ဆံထားခဲ့ပြီနော်...”

လို့အော်ပြီး ပိုက်ဆံအချို့ကို ပန်းကန်အောက် ထိုးညှပ်လိုက်ကာ ထရပ်လိုက်တယ်။

“မယသော်... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော်၊ အိမ်လာလည်ဖို့လည်း ဖိတ်ပါတယ်၊ ကိုထည်ဝါ... အိမ်လည်ခေါ်ခဲဦးလေဗျာ၊ သွားမယ်နော်...”

မြို့ကြီးသူရဲ့ဆိုင်ကယ် ထွက်သွားတာနဲ့ သူက ယသော်ကား

ရာဇဝင်တို

သော့ကိုကောက်ကိုင်ကာ ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်မိတယ်။ ယသော်က လည်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ သူက ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်း ထွက်လိုက်ရင်းကနေ . . .

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ယသော် . . . တစ်ဖက်လူကို အားနာစရာ၊ လူမှုရေးလေးဘာလေး သိတတ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“မသိချင်ဘူး၊ သူ့အတွက်ဆိုရင် ပိုတောင် မသိချင်သေးတယ်။ သူပြောတာတွေကိုကျတော့ ရှင့်နားထဲမှာ နားထောင်လို့ကောင်းနေ တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အိမ်ကျမှ တွေ့မယ်ဆိုတာတောင် လုပ်သွားသေး တယ်၊ မျက်နှာပေးကိုက ရည်းစားငုတ်တုတ်ရှိနေတာကို သိရက်နဲ့တောင် အလွတ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုး . . .”

“ဒါကတော့ မင်းက စပြီး တိုက်ခိုက်တာကိုကွ၊ သူလည်း စိတ် နဲ့လူပဲ၊ အသားလွတ်ကြီးတော့ ဘယ်သူက ငြိမ်ခံနေမှာလဲ”

“ရှင်က သူ့ဘက်က နာနေတာလား၊ ရှင်နာပေးရမှာက ကျွန် မဘက်ကပါ ထည့်ဝါရဲ့၊ ကျွန်မက ရှင့်ချစ်သူပါ၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန် မမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒီမိန်းမနဲ့ ကိစ္စမပြီးပြတ်မချင်း ကျွန်မကတော့ လုပ်နေဦးမှာပဲ၊ အဲဒီလိုမှ လုပ်တာကို မကြိုက်ရင် ရှင် ရန်ကုန်ပြန်တော့ ထည့်ဝါ၊ ရှင်မိဘတွေကို ကျွန်မနဲ့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့၊ ရှင်ကိုက မဟုတ်တာကို တွေးပူနေတာ၊ ကျွန်မလို မိန်းမမျိုးကို ဘယ်လိုလူက ချွေးမမတော်နိုင်ရှိမှာတဲ့လဲ၊ မတော်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုလူတွေ က ရူးနေလို့ပဲဖြစ်မယ် . . .”

“ယသော် . . . မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မ သဘောတရားကိုပြောပြတာ၊ ရင့်မိဘလို ကျွန်မပြော တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်မပြောတာ မှားသလား

ဝန်းနုအိမ်ရာ-၁၅

ဆိုတာ”

သူက စိတ်ကုန်သလိုဟန်နဲ့ ဘာစကားမှ မဆိုမိတော့ဘဲ ကား ကိုသာ ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်းနေမိတော့တယ်။ ခေါင်းထဲမှာကတော့ ယ သော် မျက်နှာရော၊ မြို့ကြီးသူရဲ့ မျက်နှာရော၊ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရဲ့ စကားသံတွေရော ရောပြွမ်းကာ ဝဲလှည့်နေတယ်။

“ဒီမိန်းမ ရှင့်ကိုကြိုက်နေတာ ထည့်ဝါ၊ အဲဒါသေချာတယ် . . .”

ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့ ယသော် စကားကြောင့် ကားဘရိတ် ကိုတောင် ယောင်ရမ်းနင်းမိမလိုဖြစ်သွားရတယ်။

“မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ယသော်၊ ဒီစကား တိုပြောတာ ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ သူကြားသွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်လွန်းလို့ ဟိုဘက်ကိုတောင် လွန်နေသေးတယ်၊ ရှင် မသိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ မိန်းမချင်းသိတယ်၊ သူ့ရှင့်ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက ရိုးကိုမရိုးဘူး . . .”

“ယသော် !”

သူ့ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်မိတော့ သူမစကားက အရှိန် ပျက်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ သူက သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲမှုတ်ထုတ်လိုက် ရင်း . . .

“တော်ပြီကွာ၊ ဒီနေ့ဒီအကြောင်းကို ဆက်မပြောကြတာပဲ ကောင်းမယ် . . .”

နောက်တော့ သူက သူမကို မြို့ကြီးသူရဲ့အိမ်ကိုလည်း ခေါ် မသွားချင်တဲ့အတွက် သူမတည်းနေတဲ့ ဟော်တယ်ကိုပဲ ကားကိုမောင်း သွားလိုက်ကာ သူကတော့ ဆိုင်ကယ်တက္ကစီတစ်စီးငှားပြီး ပြန်လာခဲ့ လိုက်တယ်။

ရှာလေ့ကို

ဟိုပြန်ရောက်ရင် မြို့ကြီးသူကို ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ။

(ဒီမိန်းမ ရှင့်ကိုကြိုက်နေတာ ထည်ဝါ၊ အဲဒါသေချာတယ်...)

ယသော်၊ စကားသံက နားထဲမှာ ပြန်လည် ဝဲယုံလာတယ်။ ပြီးတော့ မြို့ကြီးသူရဲ့ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှစ်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလေး။ နောက်တော့ ယသော် မျက်နှာ။ ဒါတွေက ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် သူ့အာရုံထဲမှာ အလှည့်ကျပေါ်လာတယ်။

သူက ခေါင်းတွေကို ရမ်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြာရင် ရူးသွားနိုင်ပါတယ်။

ဝန်းချစ်စိန်-လှ

သူ အိမ်ကိုပြန်ရောက်သွားတော့ မြို့ကြီးသူကို ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေလျက်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူမက သူ့ကိုမြင်တော့ ပြုံးပြပါတယ်။ သူကတော့ မျက်နှာပူပူနဲ့...

“ဟို... စောစောက ကိစ္စလေ... အဲဒါ”

“ဘာလဲ... တောင်းပန်မလို့လား၊ မလိုပါဘူးဗျာ၊ သူ့စကားက ကျွန်တော်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောတယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ကလီလိုက်မိတာပဲ၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ကျွန်တော်မှားတာပါ၊ သူက ကိုယ်ထည်ဝါချစ်သူပဲလေ၊ ကိုယ်ထည်ဝါကို သဝန်တိုလို့ ပြောတာပဲဟာ၊ ကျွန်တော် နားလည်မှုရှိခဲ့သင့်တာ...”

ဘာလို့များ ယသော်မှာ မြို့ကြီးသူလို နားလည်တတ်တဲ့စိတ်ကလေး မရှိရတာလဲ။ ယသော်မှာသာ ဒီလိုစိတ်လေးရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲကွာ။

“မဟုတ်တာ... မြို့ကြီးသူ မမှားပါဘူး၊ ယသော်၊ စကားတွေကသာ လွန်သွားတာပါ၊ သူက အဲလိုပဲ တစ်ခုခုဆို ဟော့ဟော့ခိုင်းခိုင်းလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်၊ လူမှုရေးတွေဘာတွေ သိပ်နားမလည်ဘူး၊ သူ့အစား ကိုယ်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်နော်...”

သူမက ပြုံးတယ်။ ပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်နဲ့...

ရှာလင်းကို

“အဲဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြဿနာက ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ကိစ္စပါ။ ခင်ဗျားဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော်မိဘတွေကတော့ ခင်ဗျားကို စိတ်ပျက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်၊ ယသော်ကလည်း ခင်ဗျားမိဘတွေ လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းရှိမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဟာ၊ ခင်ဗျားမိဘတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖွင့်ပြောပြလိုက်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား...”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစားနေပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှမှ ဖြစ်မလာရင်တော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့...”

ပြောပြီး သူက စိတ်တွေရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ အိမ်ထဲဘက်ကို လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

မြို့ကြီးသူကတော့ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ထည်ဝါရဲ့ ကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာတယ်။ စောစောက မြီးရှည်ဆိုင်လေးကနေ သူနဲ့ယသော်ကို ထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရတုန်းကလည်း တစ်လမ်းလုံးဒီလိုခံစားလာရတာ။ တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေသလိုမျိုးခံစားချက်။ ရင်ဘတ်ထဲကနေ အရာဝတ္ထုကြီးကြီးမားမားတစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်ယူသွားခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ ခံစားချက်မျိုး။ နောက်တော့ ထည်ဝါက အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး သူမမြင်ကွင်းထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူမဟာလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတယ်။ သူမလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ရေပိုက်က မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ကို ဘုတ်ခနဲ...။

၀၂၆၆၈၀၇၉-၀၅

“သေချာတယ်... နင် သူ့ကိုချစ်မိနေပြီ မြို့ကြီးသူ”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ရဲ့ စကားသံက သူမနားထဲမှာ မိုးခြိမ်းလိုက်သလို မြည်ဟီးသွားတယ်။ သူမ ဒီစကားကို လက်သင့်မခံချင်ဘူး။ ဒါဟာဖြစ်သင့်ရဲ့လား။ ဒါဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်ပါရဲ့လား။ မိမိရဲ့ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် ဒီလိုအချစ်တစ်ခုပေါက်ဖွားလာဖို့ ယုတ်စွအဆုံး သူ့ဆီက အကြင်နာအကြည့်လေးတစ်ချက်တောင် မရရှိခဲ့ဖူးပါဘဲနဲ့ မိမိနှလုံးသားက ဒီအချစ်တစ်ခုကို တစ်ဖက်သတ်ဆန်ဆန်မွေးဖွားပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား။ မိမိနှလုံးသားက မိုက်မဲလှချည်လား။ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ မိမိနှလုံးသားက ပစ်စလက်ခတ်နိုင်ရသတဲ့လား။

အချစ်ဆိုတာကို အခုအချိန်ထိ တစ်ခါမှ မမွေးဖွားခဲ့ဖူးပါလျက်နဲ့ မွေးဖွားမယ့်မွေးဖွားတော့လည်း ချစ်သူရှိပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်မှ မွေးဖွားလာရသတဲ့လား။

“ငါ... ဒီအဖြစ်ကြီးကို လက်မခံချင်ဘူး မိဖြူ ငါ့နှလုံးသားက ဘာကြီးလဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့... ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမှ သွားချစ်ရတာလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကိုချစ်မိတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို အခြားနှလုံးသားတစ်ခုနဲ့ ထုတ်လဲပစ်လိုက်ချင်တယ်...”

ရော့ဂင်္ဂါ

သူမစကားအဆုံး ဖြူဖြူက နားလည်တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်လာတယ်။

“အဲဒါအချစ်ပဲလေဟာ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာတာ အချစ်၊ ကိုယ်ပုံသွင်းချင်သလို သွင်းလို့မရတာ အချစ်၊ သူ့ကိုကြိုးဆွဲဖို့ ကြိုးစားရင်း ကိုယ်ကိုပဲ ကြိုးဆွဲသွားတတ်တာ အချစ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း လောကကြီးမှာ အသည်းကွဲသမားတွေ ပေါ်ပေါက်လာရတာပေါ့။”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မိဖြူ... ငါ...”

သူမစကားတောင်မဆုံးသေး ဖြူဖြူက သူမကို လက်ကာပြလာရင်း...

“ငါတို့က မိန်းကလေးတွေဟာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် တော၊ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပြောပစ်လိုက်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်နေတဲ့ အတွက် အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး၊ သူ့မှာကလည်း ချစ်သူနဲ့ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ဆီက အချစ်ဆိုတာကို နင်သိပ်မျှော်လင့်လို့မရဘူး၊ ဒီတော့ နင်လုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲ...”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က စကားကို ခဏဖြတ်ထားပြီးမှ မြို့ကြီးသူရဲ၊ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင့်ရင်ထဲက အချစ်ကို နင်... သေအောင်သတ်ရမယ်”

တိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာတာ... နာချစ်

တိုယ်ပုံသွင်းချင်သလို သွင်းလို့ရတာ... နာချစ်

သူ့ကိုကြိုးဆွဲဖို့ ကြိုးစားရင်း

တိုယ့်ကို ကြိုးဆွဲသွားတာ... နာချစ်

ရေခဲခဲ

ဝန်ဆောင်ရေး

မန္တလေး

မနက်အစောထ ရေချိုးပြီး ဘီရိုတံခါးမှာတပ်ထားတဲ့ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ရင်းကနေ အနီရောင်တောက်တောက် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဖို့ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဝတ်ချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ ရိုးရိုးဝတ်နေကျ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ကိုပဲ တွဲဝတ်လိုက်ကာ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ ဒူကြောင်ကြောင်အင်္ကျီတွေဝတ်လည်း အခြေအနေက ဘာမှမှ ထူးခြားမလာတာပဲလေ။ ဒီတော့ အပူအအိုက်ခံ ထူးထူးဆန်းဆန်းနဲ့ လူတကာကြည့်တာကို ခံပြီးတော့ ဝတ်မနေတော့ပါဘူး။ ကိုယ်ပုံမှန် ဖြတ်သန်းနေကျ ပုံနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းရင်း အဖြေတစ်ခုခုရှာတာကောင်းပါတယ်။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ ကော်ဖီပိုင်းမှာ ဦးထွန်းတင်နဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ မြို့ကြီးသူကို မတွေ့။

ဦးထွန်းတင်နဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွှေးတို့နှစ်ယောက်က သူ့ပုံစံကိုမြင်တော့ ကိုယ်စီ မျက်ခုံးတွေ အပေါ်ကိုပင့်တက်သွားကြတယ်။

ရောဂဝဏ်တို့

“ဟား... မောင်ထည်ဝါ ဒီခိုင်းက ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊
ဟိုလို အကျိုးကြီးတွေ မဝတ်တော့ဘူးလား၊ ဟိုဟား... ဝန်းနမ်းစတိုင်လ်
လေ...”

ဦးထွန်းတင်စကားကြောင့် သူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း...

“ဟို... ဒီက ရာသီဥတုနဲ့က အိုက်လို့ပါ... အန်ကယ်”

ဆိုတော့ ဦးထွန်းတင်နဲ့ ဒေါ်ကြူကြူမွေးတို့နှစ်ယောက်က
တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြန်ရင်း...

“ဟား... မောင်ထည်ဝါက အပြောအဆိုတွေကအစ ပြောင်း
သွားပါလား၊ အောဘောဂျီ၊ အောမောနီတို့ မခေါ်တော့ဘူးလား...”

သူ့မှာ မျက်နှာပူသွားရပြန်ရင်း...

“ဟို... ဒီမှာကျတော့ အဲဒီအသုံးအနှုန်းတွေက အဆင်မပြေ
ဘူးလေ၊ နှုတ်ကျိုးနေတာကို ပြင်မလို့ပါ”

သူက အဆင်ပြေအောင်ပဲ ကြည့်ကျက်နှိုးလိုက်တော့ ဦးထွန်း
တင်တို့လင်မယားက ခေါင်းတွေတညိတ်ညိတ်နဲ့။ သူကတော့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ မြို့ကြီးသူကိုရှာမိတယ်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့။

နောက်တော့ သူလည်း ယသော်နဲ့ချိန်းထားတာမို့ ငါပြင်ကို
ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ဝန်းနမ်းစတိုင်-၀၅

မဟာမြတ်မုနိဘုရားဖူးပြီး ဈေးဆိုင်တန်းတွေဘက်ကို ဘာ
ရယ်မဟုတ် နှစ်ယောက်သားလျှောက်ကြည့်ကြပြီးတော့ ယသော်က လိပ်
စာခိုစာသွားကျွေးရအောင် ဆိုတာနဲ့ လိပ်စာကျွေးတဲ့နေရာကို ထွက်
လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။ လိပ်စာရောင်းတဲ့နေရာရောက်တော့ လိပ်စာ
ရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးဆီက ဝေဖာတွေဝယ်ပြီး လိပ်တွေကိုကျွေးကြ
တယ်။ အဲဒီအထိတော့ အားလုံးက ကြည်ကြည်လင်လင်ပါပဲ။ ပြဿနာ
က ခိုစာကျွေးတဲ့နေရာရောက်တော့မှ စတာပါ။

“ထည်ဝါ... ရှင်... သူနဲ့ပါ ချိန်းထားတာလား”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်တဲ့ ယသော်စကားကြောင့် သူကကြောင်
သွားရရင်း...

“ဘာကိုပြောတာလဲ... ကိုယ်က ဘယ်သူနဲ့ချိန်းရမှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ... မမြင်ဘူးလား”

ယသော်မေးငေါ့ပြရာကို ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ
တစ်ချက်ဆောင့်ခုန်သွားရတယ်။ မြို့ကြီးသူ...။ သူမက ခိုစာကျွေးနေ
တာ။ ထုံးစံအတိုင်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးနဲ့။
ပြီးတော့ သူမဘေးမှာ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်လည်း ပါတယ်။

ရတနာမင်းကြီး

“မချိန်းပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကွက်လာတော့ သူ့ဝေောင်မရှိတော့ဘူး၊ ဒါတိုက်ဆိုင်တာပါ”

သူ့စကားကြောင့် ယသော်က မယုံသင်္ကာဟန်နဲ့ မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟွန်း... တိုက်ဆိုင်မှုကလည်း အတော်ကိုအံ့ဩဖို့ကောင်းနေတော့ ယုံရခက်ခက်ပဲ”

ပြောပြီး ယသော်က ခိုစာကျွေးတဲ့နေရာကို လျှောက်သွားကာ ပြောင်းဖူးစေ့ရေစိမ့်ပွတွေကို ဆယ်ပန်းကန်လောက်ဝယ်တယ်။ သူက ကော့ မြို့ကြီးသူတို့နားလျှောက်သွားကာ နှုတ်ဆက်ရတယ်။

“မြို့ကြီးသူ...”

“ဟာ... ကိုယ်ထည့်ပါ၊ ဘုရားလာတာလားဗျာ၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ တစ်ယောက်တည်းလား... ခြေော်”

မြို့ကြီးသူ့စကားက သူ့ဘေးကို ယသော်လာအရပ်မှာတင်ပဲ ပြတ်တောက်သွားရတယ်။ မြို့ကြီးသူက ယသော်ကိုပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ဆုံပြန်ပြီနော်”

လို့ပြောတော့ ယသော်ကလည်း မပြုံးချင်ပြုံးချင်ဟန်နဲ့ပြုံးတယ်။ မြို့ကြီးသူက ဖြူဖြူထွန်းမြင့်နဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။

“ယသော်... ဒါ... ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းလေ၊ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်တဲ့၊ မိဖြူ... ဒါ ယသော်တဲ့”

မြို့ကြီးသူ့စကားအဆုံး ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ အပြုံးတစ်ခုနဲ့...

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဆိုတော့ ယသော်ကလည်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ...

၀နနအစီစဉ်-၀၅

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ထည့်ဝါ့ချစ်သူပါ”

ယသော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားက မိတ်ဆက်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်၊ ပိုင်ရှင်ဆိုတာကို မြို့ကြီးသူရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြလိုက်တာ။ မြို့ကြီးသူနဲ့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကလည်း ဒါကိုကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်ဘာသာပဲ ခိုစာဆက်ကျွေးနေလိုက်တယ်။ သူနဲ့ ယသော်တို့ကလည်း ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ ခိုစာသွားကျွေးကြတော့ နှစ်ယောက်စီက မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုဖြစ်နေကြတယ်။

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က မြို့ကြီးသူ့အနားကို အသာကပ်ရင်းက...

“ပုံစံက ရင့်လှချည်လားဟ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများမှတ်နေလဲ မသိဘူး၊ မဏ္ဍပ်တိုင်ကလည်း တက်ပြလိုက်သေးတယ်”

“ဟဲ့... အသာနေစမ်းပါ၊ ကြားသွားဦးမယ်”

နောက်တော့ သူမတို့က ခိုစာကျွေးလို့ပြီးသွားတယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ ရယ်သံတွေ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ထွက်လာတာနဲ့ ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ယသော်...။ ယသော်နဖူးထိပ်ပေါ်ကို ခိုတစ်ကောင်က ချေးပါချလိုက်တာ။ အဲဒါကိုမြင်လိုက်တဲ့သူတွေက ရယ်လိုက်ကြတာ။ ယသော်မျက်နှာက (ချေးမှန်ထားတဲ့ မျက်နှာဆိုတော့) ရှုံ့မဲလို့။

“ခွီး...”

ဘေးက ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ကလည်း မနေနိုင်ဘဲ ထရယ်တယ်။ မြို့ကြီးသူကတော့ မရယ်မိ။ ထည့်ဝါကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ တိုင်ပတ်နေတဲ့ပုံ။ ဒါနဲ့ သူမက သူတို့အနားကို ခပ်မြန်မြန်ပဲလျှောက်သွားလိုက်ကာ ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို စုချည်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ဖြုတ်ပြီး ယသော်ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

ရှာလေ့ရှိမိ

ဒါပေမယ့် ယသော်က မြို့ကြီးသူ့လက်ကို ပုတ်ချလိုက်တာ။

“ဖယ်စမ်းပါ... မလိုဘူး”

မြို့ကြီးသူ့မျက်နှာက တစ်ချက်တော့ ကွက်ခနဲပျက်သွားတယ်။ ယသော်ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့မှ ထင်မထားတာလေ။

“ဟာ! ယသော် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ”

ယသော်က ဘာမှ မပြော။ သူမပိုက်ဆံအိတ်အကြီးကြီးထဲက စနိုးတာဝါကိုထုတ်ကာ ပါးစပ်ကနေ “အရှုပ်ထုပ်တွေချည်းပဲ” လို့ရေရွတ်ကာ ခိုစာကျေးတဲ့နေရာကနေ ထွက်သွားတယ်။ ထည်ဝါကတော့ မြို့ကြီးသူ့ကို အားနာနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပျာသွားကာ...

“မြို့ကြီးသူ... ကိုယ်”

မြို့ကြီးသူက လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“ရကယ်... သူရှက်သွားတာပါ။ ခင်ဗျားလိုက်သွားတော့လေ ဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုက်မလာရင် သူ... ပိုပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုရှက်ရမ်းရမ်းလိမ့်မယ်”

ထည်ဝါက မြို့ကြီးသူ့ကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ကာ ယသော်နောက်ကိုပြေးလိုက်သွားတယ်။

“ဒီမိန်းမတော်တော်ရိုင်းတာပဲ... နင်ကလည်း ဘာလို့များ သွားပေးနေသေးလဲ... ကျွတ်”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်ရဲ့ စကားအဆုံး မြို့ကြီးသူက ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ယသော်နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားတဲ့ ထည်ဝါရဲ့နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်နေရင်းကနေ...

“ငါ... ထည်ဝါကို လက်လွှတ်မခံတော့ဘူး မိဖြူ”

ဆိုတော့ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က မြို့ကြီးသူ့ကို ပြုံးပြုံးပျာပျာကြည့်

ဝန်းနန်းအိတ်-၁၅

လိုက်ရင်း...

“ဘယ်လို... နင်ရှူးနေလား... သူများအချစ်ကို သွားလုမလို့လား”

“မလုပ်ဘူး၊ ငါက သူများအချစ်ကို လုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဆီကို အလိုလိုရောက်လာအောင်ပဲ လုပ်မှာပါ”

“နင်ပြောတာကို ငါနားမလည်ဘူး”

“နင်ပဲပဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုထည်ဝါနဲ့ ယသော်တို့နှစ်ယောက်က type ချင်းမှမတူတာ၊ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က ဘယ်လောက်ကြာကြာ မြဲမှာမို့လဲ၊ အချစ်မှာ ချစ်နေရုံနဲ့မပြီးဘူးဟာ၊ အခြားအရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အများကြီးလိုသေးတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားမှာ မတူညီတာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က ဘယ်လိုလုပ်မြဲတော့မှာလဲ၊ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်တော့ သေချာပေါက်ကွဲမှာပဲ၊ အဲဒီလိုကွဲထွက်လွင့်စင်လာမယ့် အချစ်တစ်ခုကို ငါက နေရာတစ်ခုကနေ ရပ်စောင့်ယူမှာပါ”

ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က မြို့ကြီးသူ့ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ကြည့်တယ်။ မြို့ကြီးသူကတော့ ထည်ဝါကျောပြင်ကို မြင်တွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ လိုက်ကြည့်နေတယ်။

ထည်ဝါကတော့ ယသော်နောက်ကို အမောတကော ပြေးလိုက်လာရင်း ကားရပ်ထားတဲ့နေရာကို အရောက်လောက်မှာ မိသွားတယ်။ သူက နောက်ဘက်ကနေ ယသော်လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“ယသော်... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ တစ်ဖက်သား

ရော့ဝင်းနို့

က မင်းကို ကူညီတာလေ၊ မင်းအဲလိုလုပ်လိုက်တော့ သူ့ကို ဘယ်လောက် အားနာဖို့ကောင်းလဲ”

“မနာဘူး၊ သူ့အကူအညီကိုလည်း ဘယ်သူက တောင်းနေလို့လဲ၊ သူ့မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး၊ သူ့အသံလည်း မကြားချင်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး၊ သူက မင်းကို ဘာတွေများလုပ်နေလို့ မင်းက အသားလွတ်ကြီး မုန်းပြနေရတာလဲ”

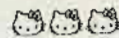
“ရှင့်အနားမှာ သူ့ကိုတွေ့တွေ့နေရတာကိုက မုန်းစရာကောင်းနေတာ၊ ရှင်းလား”

“မင်းကွာ . . . ကျွတ် . . . တောက်”

သူက တောက်ခေါက်တော့ သူမက သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်တယ်။ နောက်တော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားကာ ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားတယ်။ သူကတော့ နေရာမှာတင် ရပ်ကျန်နေခဲ့တယ်။

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးက ခံစားချက်ပေါင်းများစွာနဲ့ ပြည့်သိပ်ဖောင်းကားလာကာ ပေါက်ကွဲထွက်သွားမလားတောင် ထင်ရပါတယ်။ သူက နေရာကနေ မရွေ့မိသေးဘဲ အကြာကြီးပဲ ရပ်နေမိကာ လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်နေမိပြီး အနားကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလာရပ်မှပဲ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။

“ဆိုင်ကယ် Taxi ခေါ်ဦးမလားအစ်ကို . . . ”

မြို့ကြီးသူက ဒန်းစင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ထည်ဝါပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ သိပ်ကော့ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါဘူး။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သူမ ကြိုတင်တွေးထားမိပြီးသားပါ။

ထည်ဝါက သူမကိုမြင်တော့ သူမဆီကိုပဲ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာတယ်။ သူမက သူ့ကို ဦးအောင်ကြိုတင်ပြုံးပြထားလိုက်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . အဆင်ပြေခဲ့လား”

ဆိုတော့ သူက ခေါင်းရမ်းတယ်။

“မပြေဘူး၊ တော်တော် စိတ်ရှုပ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကိုယ်ဘာကြောင့်များ ယားသော်ကို ချစ်မိခဲ့သလဲမသိဘူး၊ နေရာဟကာ သူ့စိတ်ချည်းပဲ”

“သည်းခံပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကိုချစ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ မဟုတ်လား၊ သည်းခံခြင်းက အောင်မြင်ခြင်းတဲ့၊ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ”

“ကိုယ်သည်းခံပါတယ်၊ သည်းခံရလွန်းလို့ လူလည်း အစွမ်းအစတုံးသလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

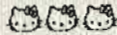
ရာဇဝင်တို

သူက ပြောစရာစကားကုန်ဆုံးသွားတာလား၊ ဒါ့မှမဟုတ် စိတ်ပျက်လွန်းလို့ မပြောချင်တော့တာပဲလားဟော့ မသိ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာ ခဏငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ သူမကို မော့ကြည့်လာရင်း...

“မြို့ကြီးသူ့ကိုလည်း ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဟင်း... တောင်းပန်ရလွန်းလို့ ဘယ်နှခါမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မြို့ကြီးသူလည်း သည်းခံနိုင်အား အတော်ကောင်းတာပဲနော်”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲပေါ့၊ သည်းခံလွန်းပါများလို့ အစွမ်းအစတုံးသလို ဖြစ်နေတာလေ...”

သူမက အရွန်းဖောက်တော့ သူကရယ်တယ်။ သူရယ်တော့ သူမလည်း လိုက်ရယ်မိတာပေါ့။ သူမက သူ့ကို ဒီလိုရယ်ပြုံးနေတာကိုပဲ အမြဲမြင်ချင်တာပါကွယ်။

ဝန်ဆောင်ရေးဌာန

နောက်တစ်ရက်ရဲ့ မနက်ခင်းကျတော့ သူ့အခန်းတံခါးကို လာခေါက်တဲ့ အသံကြားတာနဲ့ သူက တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သိပ်မခြောက်သေးတဲ့ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှစ်ဖက်နဲ့ မြို့ကြီးသူ။

“ဟို... ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲပေးလို့ရမလားဗျာ၊ နတ်ပွဲအုန်းသီးသွားဝယ်ချင်လို့၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့က တစ်ယောက်တည်းကိုင်လို့မရဘူးလေ၊ ချည်တုတ်ပြီးတင်ရင်လည်း ကြွက်မြီးကျိုးမှာ ကြောက်လို့ပါ... ပြီးတော့ အုန်းသီးကလည်း နှစ်လုံးကြီးဆိုတော့။”

အစအဆုံး လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြနေတဲ့ မြို့ကြီးသူကြောင့် သူက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“သွားမယ်လေ... အခုသွားမှာလား...”

“အင်း...”

ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားတိုင်း သူကချည်းနောက်ကနေနေရတာ ဟုတ်တော့မဟုတ်သေး။ သူများတွေတောင် စီးနေကြတာ ကိုယ်ကျမှ ဆိုင်ကယ်စီးရမှာ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ခက်ခဲနေရတာပါလိမ့်။ မဖြစ်ပါဘူး။ တတ်အောင် တော့သင်မှပါလို့ စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်တယ်။

“အုန်းသီးက ဘယ်သွားဝယ်မှာလဲ...”

ရတနာဝင်္ကါ

“နီးနီးလေးပါ... ဟိုဘက်သုံးလမ်းကျော်က အသိဦးလေးကြီး တစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားဝယ်ရမှာ”

ဒီလိုနဲ့ သူမပြောတဲ့ အိမ်ကိုရောက်တော့ပြီး အလှဆုံးအုန်း သီးနှစ်လုံးကိုရွေးဝယ်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

“နှစ်လုံးလုံး ကိုင်လို့ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ! တော်ကြာ အုန်းသီးမကွဲ ပဲ လူကွဲနေဦးမယ်... နောက်ကပြုတ်ကျလို့”

“ဪ... မင်းကလည်း အထင်သေးလိုက်တာ၊ ဟောလီးဝုဒ် မှာ ဆိုင်ကယ်စတန့်ကားတွေရှိနေတဲ့ မင်းသားတွေတောင် ကိုယ်သင် ပေးလိုက်လို့ ဆိုင်ကယ်စီးတတ်တာပါကွ”

သူ့စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြတယ်။ ဒါ ပေမယ် အဲဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မပျော်နိုင်တာက ယသော်။ သူတို့ တွေ အိမ်ထဲကထွက်ကတည်းက နောက်ကနေ တောက်လျှောက်လိုက် လာခဲ့တာ။ အစကတော့ သူမက ထည်ဝါကို အပြင်ကနေ ဖုန်းဆက် ခေါ်ပြီး တစ်ခုခုသွားစားမလို့ ထွက်လာတာပါ။ ဒါပေမယ် ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်က ဦးအောင်ထွက်လာလို့ အသာလေး နောက်ကနေ လိုက် ကြည့်တာ။ နှစ်ယောက်သားဟာ ပြုံးပျော်လို့။ ထည်ဝါကလည်း ရွှေမန်း သူနဲ့ကျတော့ ပါးစပ်ကိုမစေ့ဘူး၊ ရယ်နေတာ။ ကိုယ်နဲ့များကျရင် တော့... ဟွန်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

“တောက် !”

သူမက တောက်တစ်ချက်ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ သူတို့ရှေ့ ကနေ ကားကို လီဗာခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင်းပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက် တယ်။ ဒါမှ ဒင်းတို့က မိမိကားကိုမြင်မှာ...။

ဝန်အစီအစဉ်

ဝန်းအိတ်-လ်

မန္တလေး

ရုတ်တရက်ရောက်ချလာတဲ့ မိဘတွေကြောင့် ထည်ဝါမှာ ပျာ
ယာခတ်သွားရတယ်။ ဘာမပြောညာမပြော ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင်
ကြိုဆက်ဖော်မရဘဲ မိုးလင်းနဲ့အတူပါလာတာလေ။ သူက အထုပ်အပိုး
တွေ ဝိုင်းကူချရင်းကနေ မိုးလင်းအနားကို အသာတိုးကပ်သွားလိုက်
ရင်း...

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ပါလာမယ်ဆိုတာကို
ဖုန်းလေးဘာလေးကြိုဆက်မှပေါ့။”

ဆိုတော့ မိုးလင်းက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရင်း မနိုင်ဘူးဆိုတဲ့
ဒီဒိုင်းနဲ့...

“ငါ့ကို သူတို့လိုက်မယ်ဆိုတာကို ကြိုမသိဘူး ဆရာရေ၊ သူတို့
က ငါ့ကို မန်းလေး(မန္တလေး)ပြန်မယ်နေကျရင် အိမ်ကိုလာခဲ့ပါဦး။
သူတို့ မှာစရာရှိလို့ပါဆိုပြီး ခေါ်ထားတာ၊ သွားလည်းသွားရော သူတို့
အထုပ်အပိုးတွေကို ကားပေါ်ကောက်တင်ပြီး လိုက်မယ်လုပ်တာပဲ၊ ပြီး

ရောဂါဝင်္ဂါနိ

တော့ ငါ့ဖုန်းကိုလည်း သိမ်းထားတာ အခုထိမပေးသေးဘူး၊ မင်းကိုသ တင်းပေးမှာ စိုးလိုက်တဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုတစ်လမ်းလုံး ပြဿနာရှာလာတာ ဆရာရေ၊ နားကိုပူနေတာပဲ၊ ငါတို့ဒီမှာ လုပ်နေတာတွေကို သူတို့က အကုန်သိတယ်...။ မြို့ကြီးသူ့မိဘတွေနဲ့ မင်းမိဘတွေက နေ့တိုင်း ဖုန်းချိတ်ပြီး ဒီကအခြေအနေတွေကို တင်ပြနေတာတဲ့၊ ငါတို့ကုတ်အင်္ကျီ ကြီးတွေဝတ်တာ၊ ကိုရီးယားစတိုင်ဖမ်းတာ၊ အရက်လောက်ပြီး ပြဿနာ ရှာတာတွေ အကုန်လုံးကို မင်းမိဘတွေသိတယ်၊ အေး... အဲဒါတွေ အကုန်လုံးက လုပ်ဖတ်တွေချည်းပဲ ဆိုတာကိုလည်း မြို့ကြီးသူ့ရဲ့ မိဘ တွေက သိတယ်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ဘယ်လောက်ပဲ ပြဿနာရှာ ရှာ သူတို့ဆီက ညည်းညူတဲ့အသံတို့၊ မကျေနပ်တဲ့အသံတို့ တစ်ခွန်း မှ ထွက်မလာတာပေါ့၊ ငါတို့ကသာ သူတို့ကို အရူးလုပ်နိုင်တယ်ထင် နေတာ၊ တကယ်တမ်းက သူတို့ကမှ ငါတို့ကို အရူးလုပ်နေတာ ဆရာ ရေ... ”

“ဒါနဲ့ ငါ့မှာချစ်သူရှိနေတာကိုရော သူတို့သိလား”

“အဲဒါတော့ သူတို့မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ မြို့ကြီးသူ့ကို မယူ ချင်လို့ လျှောက်လုပ်နေတယ်ပဲထင်တာ... ”

မိုးလင်းရဲ့ စကားအဆုံး ထည်ဝါမှာ မျက်နှာတွေပူပြီး ဒီအိမ် ဝိုင်းထဲကနေတောင် ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ လက်စသတ် တော့ ကိုယ်ကပြန်ပြီး အရူးလုပ်ခံနေရတာကိုး။ ကိုယ်ကလည်း တွေးမိ ခဲ့ဖို့အကောင်းသား။ ရန်ကုန်ကနေ ဒီကိုထွက်လာပြီဆိုကတည်းက ဖုန်း လေးတစ်ချက်လောက် ဆက်ပြီးတော့တောင် အခြေအနေကို မေးဖော် မရတာလေ။ ဒါဟာ ကိုယ်မိဘတွေရဲ့စတိုင်လ်မှ မဟုတ်တာပဲကို။ ပုံ မှန်အခြေအနေသာဆိုရင် ကိုယ်ဆီကို သူတို့က ဖုန်းတွေ တဂွမ်ဂွမ်ဆက်

၀နနအစိရုဇ-၀၅

ပြီး ချက်ကင်လုပ်နေရမှာ မဟုတ်လား။

ဟား... ဒါကို သူဘာလို့များ မတွေးမိခဲ့ပါလိမ့်။

သူက မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ အထုပ်အပိုးတွေကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲပြန် ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူကြီးတွေက စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင်ပြောနေကြတယ်။ မြို့ကြီးသူကလည်း သူတို့တွေ ရဲ့ ဘေးမှာ။ သူက အထုပ်အပိုးတွေကို သူ့မိဘတွေအတွက် စီစဉ်ပေး ထားတဲ့အခန်းထဲ သွားပို့ပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။

သူနဲ့မိုးလင်းက ထိုင်ခုံတစ်လုံးစီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင် ပဲ... ”

“ကဲ... အကြူရေ... ခိုင်ကတော့ သားနဲ့သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ကို မန္တလေးမှာတစ်ပွဲ၊ ရန်ကုန်မှာတစ်ပွဲလုပ်ချင်တယ်၊ အကြူသဘောက ရော ဘယ်လိုရှိလဲ... ”

“အကြူလည်း အဲလိုပဲ စဉ်းစားထားတာပဲ ခိုင်ရဲ့၊ ဟိုဘက်မိတ် ဒီဘက်မိတ်က အများသားမဟုတ်လား၊ တစ်ပွဲတည်း တစ်နေရာတည်း လုပ်ရင် မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့... ”

“မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့စိတ်ကူးချည်းပဲ လုပ်မနေနဲ့လေကွာ၊ သားနဲ့သမီးတို့သဘာထားကိုလည်း မေးစမ်းကြည့်ဦးမှပေါ့... ”

ဆိုတော့ မြို့ကြီးသူနဲ့ ထည်ဝါတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။ မြို့ကြီးသူ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက ကို သူမဖတ်တတ်ပါ။ သူကတော့ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်တော့မယ်။

“အို... ကိုထွန်းကလည်း ဘာမေးနေစရာလိုလိုလဲ၊ လူကြီး

www.burmeseclassic.com

ရော့ဝင်္ဂီကို

တွေက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာကို သူတို့တွေက လက်ခံရမှာပေါ့၊
ဟုတ်ဘူးလား ကိုမင်းရဲ့...”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ကောင်းပါလေ့... သဘောရှိ ကလော
ငါးပိပါတဲ့...”

ရယ်သံတွေ ညံ့သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူတွေ့လိုက်မိတာ
က ယသော်နဲ့သူ့ကိစ္စကို အခုပြောရင်ပြော မပြောရင် နောက် ပြောခွင့်
ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာပဲ။ ဒါနဲ့သူက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဖွင့်ဖြော
လိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ...

“ဟို... ကျွန်တော်ပြောစရာ”

သူ့စကားမဆုံးလိုက် အိမ်ရှေ့ဆီက လူခေါ် ဘဲလံတီးသံကို ကြား
လိုက်ရတာနဲ့ မြို့ကြီးသူက...

“သမီးသွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ်...”

ဆိုပြီး ထထွက်သွားတယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ သူ့ဖုန်းကပါ မြည်လာ
ပြီး ကိုင်လိုက်တော့...

“ထည်ဝါ... ရှင် အခုထွက်ခဲ၊ ရှင်ထွက်မလာရင် ကျွန်မ
ဝင်လာမှာနော်... ကျွန်မ အခုခြံရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်”

ဆိုတဲ့အသံကြောင့် သူ့မှာ ခေါင်းကြီးသွားရကာ မြို့ကြီးသူ
ထွက်သွားရာနောက်ကို မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်သွားရတယ်။ မြို့ကြီး
သူနဲ့ယသော်သာ ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ကတော့ ယသော်က မြို့ကြီးသူကို
တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာ စိုးရပါတယ်။

မြို့ကြီးသူက တံခါးကိုဖွင့်ကာ အိမ်ရှေ့မှာရပ်စောင့်နေတဲ့သူ
ဘယ်သူများလဲလို့ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ယသော်က သူမအနားကို ဖျတ်
ခနဲရောက်လာကာ သူမပါးကို ဖြောင်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်
တယ်။ အားပါပြင်းထန်ပြီး အငြိုးနဲ့ရိုက်တာဆိုတော့ မြို့ကြီးသူရဲ့ပါးက
လည်ထွက်သွားတယ်။

“အဲဒါ သူများရည်းစားကို ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့အတွက်...”

မြို့ကြီးသူက ယသော်ကို မယုံနိုင်သလိုကြည့်နေမိတုန်းမှာပဲ
အနားကို ထည်ဝါရောက်လာတော့ အိမ်ထဲကို အသာပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်
တယ်။

“ယသော်... မင်း... မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ရိုက်လိုက်တာလေ၊ သူများရည်းစားကို ဝင်လုလို့ အပိုဆုပါ
ပေးလိုက်တာ၊ မမြင်ဘူးလား...”

“ဟား... မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ရိုင်းတယ်... ဟုတ်တယ်... ကျွန်မရိုင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊
ကျွန်မက ရိုင်းသာရိုင်းတာ သူများရည်းစားကိုတော့ မလုဘူး၊ ရှင့်လို
လဲ အိုင်တွေ့တိုင်းခြေမဆေးဘူး၊ သစ္စာမမဲ့ဘူး... သိရဲ့လား အမျိုး
ယုတ်ရဲ့”

ရောဂါဝင်္ဂါ

“ဟာကွာ... မင်း”

သူ့လက်တစ်ဖက်က လေထဲကိုမြှောက်တက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမပါးဆီကိုတော့ ရောက်မသွား။ လေထဲမှာတင် ရပ်တန့်နေကာ စိတ်ကို မနည်းပြန်ထိန်းနေရတယ်။ သူမကိုလည်း တစ်ဘဝလုံး စာအတွက် စိတ်ကုန်သွားရတယ်။

“ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မကို ရိုက်မလို့လား၊ လုပ်လိုက်လေ၊ သတ္တိရှိရင် လုပ်လိုက်စမ်းပါ...”

သူမက မျက်နှာကို မော့ချိပေးတယ်။ သူမက သူ့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်သလို သူကလည်း သူမကို နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ မကြည့်ချင်တော့တဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ နောက်တော့ သူက လေထဲက လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ကာ...

“မင်းသွားတော့... မင်းသွားတော့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ့ရဲ့ ဇာတ်လမ်း ဒီနေရာမှာတင် ပြီးသွားပြီဆိုတာကိုပါ တစ်ခါတည်းမှတ်သွား... သွားတော့...”

သူက သွားကြားထဲကထွက်တဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောတော့ သူမကလည်း တရားကျတယ်ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ရှင်နှင့်စရာမလိုပါဘူး၊ ရှင်မနှင်သည်း ကျွန်မက သွားတော့မှာပါ။ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အနားမှာ နေရတာ သနလို၊ ရှင်လိုယောက်ျားမျိုးက ကျွန်မအချစ်နဲ့ မတန်ဘူး၊ ရှင်စောင့်ကြည့်နေလိုက်... ရှင်ထက် အဆတစ်ရာမက သာတဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်မ ခေါင်းခေါက်ရွေးပြမယ်၊ ကျွန်မအတွက်က ယောက်ျားမရှားပါဘူး၊ ယောက်ျားရှားတဲ့ မိန်းမနဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျား... ပျော်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်...”

၀၆၆၆၆၆၆၆

ပြောပြီး သူမက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တုန်းကာ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားတယ်။ သူကတော့ သူမတွန်းလိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် နောက်ဘက်က သံတံခါးနဲ့ ကျောပြင်က အရှိန်ပြင်းပြင်းပစ်ဆောင့်မိပြီး နောက်ကျောတစ်ခုလုံး အောင့်မျက်ကာ ကျန်ခဲ့တယ်။

နောက်တော့မှ သူက မြို့ကြီးသူကို သတိရကာ ခြံထဲဘက်ကို မြန်မြန်ပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်ထဲကို ပြန်မဝင်သေးဘူး။ ဒန်းစင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတာနဲ့ သူက သူမအနားကို လျှောက်သွားလိုက်တာ လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ကိုယ်တို့ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ရအောင်နော်...”

ဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုမော့ကြည့်လာတယ်။ သူမရဲ့မျက်ဝန်းမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်အချို့ကိုလည်း သူတွေ့လိုက်ရရဲ့။ သူက သူမကို ပြုံးစိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်တော့မှ သူမက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ထိုင်ရာကနေထတယ်။ သူမရဲ့လက်တွေကတဆင့် သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားချက်လှိုင်းတွေက စီးဝင်လာသလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမက မတ်တပ်ရပ်အပြီးမှာတော့ သူ့လက်တွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသွားသလိုလို။

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်အိမ်ထဲဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

“ဧည့်သည်လား... သမီး၊ ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်ကြူကြူမွှေးရဲ့ အမေးကို မြို့ကြီးသူက...

“မဟုတ်ဘူး မေမေ... သမီးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ပြန်သွားပါပြီ...”

ရှာလင်္ခါကို

လို့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး နေရာမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ထည်ဝါနဲ့ မြို့ကြီးသူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။ နှစ်ယောက်သားရဲ့ကြားမှာ နားလည်မှုတစ်ခုက အလိုလိုရှိနေသလိုလို။

“ကဲ... ခိုင်တို့လည်း ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်ကြလေ၊ နေ့လည်စာစားပြီးရင် အကြူတို့ ပေဒင်ဆရာဆီမှာ နေ့သွားရွေးကြတာပေါ့... မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ ညနေကျရင် ဦးပိန်တံတားသွားရအောင်လေ၊ မရောက်ဖြစ်တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ လေကောင်းလေသန့်သွားရှုကြတာပေါ့၊ နှစ်ဖက်မိသားစု ပျော်စရာကြီး...”

လူကြီးတွေက အလျှိုလျှိုထသွားတော့ သူတို့လည်း ကိုယ်အခန်းထဲကိုကိုယ် ပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။ သူက မိုးလင်းကို အကျိုးအကြောင်း အကုန်ပြောပြလိုက်တယ်။

“ကောင်းတယ်... အဲဒီလိုဖြစ်သင့်နေတာကြာပြီ၊ ငါကတော့ ဝမ်းသာတယ်...”

တဲ့။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပါပင်။ အသည်းကွဲတာတို့ ဘာတို့လို ခံစားချက်မျိုးတော့ ဖြစ်မလာ။ နည်းနည်း စိတ်ရှုပ်နေတာကလွဲလို့ နေသာထိုင်သာရှိနေတာ အမှန်။

“ကဲ... လူကြီးတွေကတော့ ရက်တောင်ရွေးတော့မယ် ငါ့ကောင်၊ မင်းလည်း အသာလေးပဲ လက်ခံလိုက်တော့၊ ငါ့အမြင်တော့ မြို့ကြီးသူက မင်းနဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲ... မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါသိလိုက်

၀နနအစီအစဉ်

တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဖူးစာဆိုတာ ငွတ်ဖန်တီးယူလို့မရဘူး၊ သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့အရာကွ... ”

မိုးလင်းစကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မြို့ကြီးသူရဲ့ ပုံရိပ်လေး က ဝင်ရောက်လာတယ်။ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ။ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခုသေ သွားပြီးရင် နောက်တစ်ခု ထပ်ရှင်သန်လာတတ်သလား မပြောတတ်ပါ။

ရတနာဝင်္ကီ

တချို့လူတွေမှာ...
 အချစ်တွေ တစ်ခုထက်မကရှိနေတတ်ပါတယ်...
 အရေးကြီးတာက...
 အဲဒီအချစ်တွေထဲကမှ...
 ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်သင့်တော်မှုအရှိဆုံးအချစ်တစ်ခုကို
 ရွေးချယ်တတ်ဖို့ပါ..

ဝန်ထုပ်ထွင်း-၀၅

မန္တလေး

နှစ်ဖက်မိသားစုတွေ ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ လျှောက်သွားကြကာ ဦးပိန်တံတားအောက်နားက “ရွှေညီမ” အကြော်ဆိုင်လေးမှာ အကြော်စား ကြံရည်သောက်နဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောပြီး ရယ်သံတွေက တသောသော။ လူငယ်တွေက တစ်ဝိုင်း၊ လူကြီးတွေက တစ်ဝိုင်း။

နောက်တော့ စက်လှေတစ်စီးငါးထောင်ဆိုတာကို ငှားစီးကြပြန်တယ်။ လူငယ်တွေကတော်တော်ရယ် လူကြီးတွေက ခုမှ ငယ်မှုတွေပြန်ကာ ကဲနေကြတာ အင်းကြီးတစ်ခုလုံး သူတို့အသံတွေချည်းပဲ။

ညနေတော်တော်မိုးချုပ်တော့မှ သူတို့တွေ ဦးပိန်တံတားပေါ်က ပြန်ဆင်းလာကြကာ ကားရပ်ထားရာနေရာကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ပြောရရင်တော့ ပြဿနာက အဲဒီမှာ စတာပါပဲ။

ရားရဝဒီကို

ကားနားရောက်ခါနီးတော့ ထည်ဝါဖုန်းက မြည်လာတာမို့ ထည်ဝါက ရပ်ပြီးဖုန်းစကားပြောနေတုန်းမှာ အရက်မူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်မောင်းလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ထည်ဝါဆီကိုပြေးဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ထည်ဝါက ကျောပေးထားတော့ မမြင်ဘူး။ မြင်သွားတာက မြို့ကြီးသူ။

“ကိုထည်ဝါ ! ”

မြို့ကြီးသူက အလန်တကြားအော်ကာ ထည်ဝါကို တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။ ထည်ဝါက အဝေးကိုလွင့်ထွက်သွားသလို ဆိုင်ကယ်ကလည်း သူမကို ဘေးတစောင်းဖြတ်တိုက်သွားမိပြီး သူမခန္ဓာကိုယ်က လွင့်စင်လဲကျကာ အနားမှာရပ်ထားတဲ့ ကားရှေ့ ဘန်ဘာနဲ့ ခေါင်းနဲ့ သွားရိုက်မိကာ သတိလစ်သွားတယ်။

အာမေဒိုတ်သံပေါင်းစုံက တစ်ပြိုင်တည်း။ အဲဒီအသံတွေထဲမှာ ထည်ဝါအသံက အကျယ်ဆုံး။

ဝန်ဆောင်ရေး

မြို့ကြီးသူက အနည်းငယ် ပွန်းပဲ့သွားတာကလွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါ။ ခေါင်းကိုထိမိတဲ့ ဒဏ်ရာကလည်း မပြင်းထန်ပေမယ့်လို့ ရုတ်တရက် လန်ပြီး ရှော့(ခံ)ရိုက်ကာ သတိလစ်သွားတာပါတဲ့။ နှစ်ဖက်မိဘတွေက အထဲမှာ စိတ်ပူတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ထိုင်နေကြတုန်းမှာ ဖြူဖြူထွန်းမြင့်က အသာလက်ကုတ်ခေါ်တာမို့ ထည်ဝါက အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

အပြင်ရောက်တော့ . . .

“မြို့ကြီးသူနဲ့ ကိစ္စကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ . . . ”

တဲ့။ သူတောင် ကြောင်သွားရတယ်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်နဲ့ လာမေးနေတာလေ။ သူ့ကြောင့်ဖြစ်သွားတာ မြို့ကြီးသူ သတိလည်မလာသေးလို့ စိတ်ပူနေပါတယ်ဆို ဘာတွေလာမေးနေမှန်းမသိ။

“ဘာတွေ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ မေးနေတာကိုဖြေဦးလေဗျာ၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုယူမှာလား”

“မင်းက ဘာတွေလာမေးနေတာမှန်းမှ မသိတာ၊ အဲဒါနဲ့ အခု ကိစ္စနဲ့က တခြားစီပဲဟာ”

“မခြားပါဘူး၊ ဆိုင်လို့ပြောနေတာပေါ့၊ ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ယသော်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို တကယ်မေ့လိုက်ပြီလား၊ မြို့ကြီးသူကို

ရောဂါဝင်ဆီ

ရော ချစ်လား...”

ဟား... သေတော့မှာပဲ။ ဘာတွေ လာမေးနေမှန်းမသိ။ ဒီ ကလေးမနဲ့တော့ ခက်ပြီ။

“သိချင်တယ်ပေါ့...”

“အင်း... သိချင်တယ်”

“အင်း... အဲဒါက”

သူက စကားစကို ဖြတ်ထားလိုက်ကာ တစ်ချက်စဉ်းစားဟန် ြုဖြူထွန်းမြင့်မျက်နှာကို တစ်ချက်စွေစောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ ြုဖြူထွန်းမြင့်မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကို ကြားရတော့မယ်အထင်နဲ့ အရောင်တွေတောက်လို့။

ဒါပေမယ့် သူက...

“ဘာကိစ္စ... မင်းကို ကိုယ်က ဖြေရမှာလဲ”

လို့ဆိုကာ နေရာကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ဒီမှာတင်ပဲ ြုဖြူထွန်းမြင့်မျက်နှာ ဟက်ဖီးလ်ကြီးနဲ့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားရ ရင်း နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာကာ သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျား... တကယ်မပြောဘူးပေါ့”

“မပြောပါဘူးဆို...”

ဆိုတော့ သူမကလည်း ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်းဟင်း... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ။ ကျွန်တော်ကလည်း

မြို့ကြီးသူက ခင်ဗျားကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတော့ဘူးပေါ့...”

ြုဖြူထွန်းမြင့်စကားကြောင့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံးက ဒုန်းခနဲမြည် အောင် ဆောင့်ခုန်သွားတယ်။ မြို့ကြီးသူက ကိုယ်ကိုချစ်နေတာတဲ့လား၊ ဒါကြောင့် မင်းက ကိုယ်ကိုကယ်လိုက်တာတဲ့လား၊ ဒါဆို ကိုယ်ကရော

ဝန်းနားစိတိုင်း

မင်းကို...။

ဒါကို တွေးလိုက်မိတော့ သူ့ရင်ထဲနွေးသွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တင်ပဲ အထဲကနေ မိုးလင်းထွက်လာကာ...

“ထည်ဝါ... ဟေ့ကောင်... အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီ မှာ မြို့ကြီးသူ သတိရလာပြီ...”

လို့လှမ်းအော်လာတာကြောင့် သူက ဝိုင်းဝိုင်းကျဲခုန်လှုပ်နေ သော ရင်အစုံဖြင့် သူမရှိရာဆီကို ပြေးမိတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ခြေ လှမ်းတွေက သူမရှိတဲ့ ဆေးခန်းလေးထဲကို သွားနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မွန်းကျပ်ပူလောင်လှတဲ့ ယသော်အချစ်တွေထဲက ရုန်းထပြေး အေးချမ်း တဲ့ ရွှေမန်းသူလေးရဲ့ အချစ်ရိပ်အောက်ကို သွားနေခြင်းပါ။

သူမကရော မာတိတ်က သူ့အဖြစ်တွေအတွက် ကြည်ကြည်ဖြူ ြူနဲ့ လက်ခံမှာတဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ သူကတော့ သူမရဲ့အ ချစ်ရိပ်အောက်မှာ ရအောင်ခိုလှုံ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါပြီ။

ပြီးတော့ လေလာနေသတဲ့တစ်နေ့မှာ သူမကို ပြုံးစိုက်ကြည့် ရင်း...

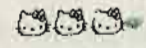
“ကိုယ်က မင်းကို ယသော် နေရာမှာ အစားထိုးပြီး ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ရွှေမန်းသူလေးရယ်၊ ယသော်ကိုချစ်တဲ့ ကိုယ်အချစ်တွေ က သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ရွှေမန်းသူလေးကို ချစ်တဲ့ ကိုယ်အချစ်တွေက တော့ အသစ်တစ်ဖန်မွေးဖွားလာတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ နောက်ထပ်လည်း မွေးဖွားမလာတော့မယ် အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာပါကွယ်...”

လို့ ကြင်ကြင်နာနာလေး ပြောပြပါမယ်။ ပြီးတော့ ရွှေမန်း သူလေးကို လက်ထပ်ပြီး ကိုရီးယားနိုင်ငံကို တစ်ခါတည်းခေါ်ဆောင် သွားဖို့ကိုပါ တစ်ဆက်တည်းတွေးလိုက်တယ်။

ရာဇဝင်ကို

တကယ်တော့ တချို့လူတွေမှာ အချစ်တွေ တစ်ခုထက်မက ရှိနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါက ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ရမယ်၊ ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ “ရည်းစားဦးနဲ့ရတယ်ဆိုတာ... ရှားတယ်” ဆိုတဲ့စကားတောင် ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား။

တကယ်အရေးကြီးတာက ကိုယ်ရရှိလိုက်တဲ့ အချစ်တွေအား လုံးထဲကနေ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ဖက်သင့်တော်မှုအရှိဆုံး အချစ်တစ်ခုကို မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်တတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား...။

၅၀၅၈၈၈၈၈၈၈ ဖြေဖျောက်နိုင်ဖြပါစေ...
ဖြိုးစားလျက် ...

ရာဇဝင်ကို

4 : 50 (PM)

10-4-2013 (wednesday)

gmail-yarzewinko@gmail.com

facebook - ရာဇဝင်ကို

